

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۱۸ می ۲۰۲۴

«یهودی ستیزی»
اسم رمز سرکوب جنبش دانشجویی از امریکا تا اروپا!

نویسنده: بهرام رحمانی

نویسنده: بهرام رحمانی

نشر کتابخانه‌ی گرایش مارکسی

تاریخ: مه ۲۰۲۴ - اردیبهشت ۱۴۰۳

فهرست مطالب

- مقدمه

- خصلت عمومی جنبش دانشجویی

- دانشجویان معترض در دانشگاه‌های امریکا چه می‌خواهند؟

- حمله پولیس به دانشجویان معترض

- «فاشیست‌های چپ‌گرا» را دستگیر کنید!

- جنبش‌های دانشجویی در امریکا از جنگ ویتنام تا غزه

- جنگ اسرائیل و حماس به دوقطبی شدن جامعه فرانسه دامن می‌زنند

- ماجرای دریفوس و گذشته حساس فرانسه

- «سانسور و جرم‌انگاری علیه محکوم‌کنندگان نسل‌کشی در غزه»

- «عبور از خط قرمز»

- تاریخچه جنبش دانشجویی و جنبش هیپی‌ها در امریکا

- جنبش دانشجویی فرانسه و جنبش مه ۶۸ فرانسه

- جنبش دانشجویی ایران

- بازداشت و اخراج دانشجویان معترض از دانشگاه‌های امریکا

- پیوستن دانشجویان استرالیا به تحصن

- آغاز تحصن علیه اسرائیل در دانشگاه تورنتو - کانادا

- همایش و اعتصاب در ۴۰ دانشگاه در اروپا

- جنبش دانشجویی المان

- انتقاد به حمایت استادان برلین از دانشجویان معترض به جنگ غزه

- المان معترضان علیه جنگ غزه را سرکوب کرد

- حمله پولیس به دانشگاه پاریس
- جنبش دانشجویی انگلستان
- شکاف بزرگ بین شهروندان و سیاستمداران حاکم انگلستان در رابطه با جنگ اسرائیل در غزه
- پولیس هالند به دانشجویان حامیان فلسطینی‌های غزه حمله کرد
- اعتصاب دانشجویان اسپانیا
- حمله چماقداران ایرانی و امریکانی به تظاهرات دانشجویان
- تجمع دانشجویان دانشگاه هاوانا در کوبا
- تظاهرات دانشجویان اسلوانی
- «مرگ ارزش‌های اروپایی»؛ کارکنان نهادهای اتحادیه اروپا برای صلح در غزه راهپیمایی کردند
- مسابقه آواز یوروویژن در شهر مالمو - سویدن
- موضع‌گیری خصمانه مقامات دولتی علیه جنبش دانشجویی
- گزارش سازمان ملل از تخریب غزه
- جهنم رفع
- مجمع عمومی سازمان ملل: کشور فلسطین تشکیل شود
- اسرائیل در کاربرد تسلیحات امریکانی در جنگ غزه، «احتمالا قوانین بین‌المللی را نقض کرده»
- نتیجه‌گیری

مقدمه

به نظر می‌رسد که تظاهرات ضدجنگ ویتنام در سال ۱۹۶۸ بار دیگر در امریکا و اروپا در حال تکرار شدن است. بسیاری از تصاویری که در شبکه‌های اجتماعی می‌بینیم بلافاصله در ذهنمان جنبش‌های اعتراضی نظیر اشغال وال استریت، زندگی سیاه‌پوستان مهم است، پارکلند، جنبش کارگری و کمپین دانشجویان تداعی می‌شود و در چنین فضائی، بی‌تردید هر انسان آزادی‌خواهی به این فکر می‌افتد که چگونه و از چه راهی می‌تواند در این مبارزات و جنبش‌های نقش ایفا کند؛ و یا از آن‌ها حمایت فعال کند.

به گزارش رویترز سلسله تظاهرات جدیدی علیه کشتار مردم غزه توسط اسرائیل و حمایت ایالات متحده از این کشور، در دانشگاه‌های دیگر امریکا آغاز شده است.

بایدن ضمن محکوم کردن «ضدیت با یهودیان» در دانشگاه‌ها، اعلام کرده بود چنین رفتارهایی جایی در دانشگاه‌ها ندارد و باید با آن‌ها برخورد جدی شود.

موج اعتراض ضد جنگ در دانشگاه‌های جهان از آغاز حمله‌های اسرائیل بلندتر شده و در یک ماه اخیر گسترده‌تر شده است. دولت‌ها و سیاستمداران حامی اسرائیل اما این اعتراض‌ها را به جریان‌های «اسلام‌گرا» و «یهودستیز» نسبت می‌دهند و دانشجویان معترض را به نقض قوانین متهم می‌کنند.

دانشجویان در فنلاند، سویدن، دانمارک، المان، ایتالیا، اسپانیا، بریتانیا و... با برپائی تظاهرات و کمپ، همبستگی خود را با فلسطینی‌های غزه نشان می‌دهند. در روزهای اخیر تظاهراتی نیز در دانشگاه‌های فرانسه برگزار شده است.

دانشجویان معترض خواستار افزایش فشارها بر اسرائیل برای توقف فوری جنگ، توقف ارسال اسلحه به اسرائیل و قطع روابط علمی و فرهنگی با دانشگاه‌ها، شرکت‌ها و دولت اسرائیل هستند.

جنبش دانشجویی خواهان قطع جنگ اسرائیل علیه مردم غزه و حمایت از مردم فلسطین و غزه در امریکا و فرانسه و دیگر کشورهای غربی را در حال گسترش است. فراموش نکنیم که جنگ امریکا علیه ویتنام را جنبش دانشجویی متوقف کرد.

موج گسترده تظاهرات حامیان فلسطینی‌ها در دانشگاه‌های ایالات متحده امریکا از روز ۱۸ آوریل و با تحصن دانشجویان معترض در دانشگاه کلمبیا آغاز شد. معترضان می‌گویند که خواستار برقراری آتش‌بس در جنگ غزه هستند. جنبش‌های دانشجویی در امریکا که از دهه ۱۹۶۰ به راه افتاد و به تدریج به بلوغ سیاسی رسید، در جریان مداخله‌جویی‌های نظامی امریکا در نقاط مختلف جهان به ویژه خاورمیانه نیز بارها خود را نشان داده است.

به‌عنوان نمونه طی بیش از ۲ دهه اخیر، شمار زیادی از دانشجویان دانشگاه‌های مختلف امریکا در اعتراض به حضور و دخالت‌های نظامی امریکا در عراق، افغانستان و لیبی دست به تظاهرات زده‌اند.

در خیزش جدید جنبش دانشجویی امریکا علیه نسل‌کشی دولت اسرائیل در غزه، برخی گرایش‌ها راست و جنگ‌طلب و برخی رسانه‌های فارسی‌زبان مانند «تلویزیون اینترنشنال»، که به‌شدت پرو اسرائیلی هستند بی‌شمارانه اعتراضات جنبش دانشجویی امریکا را به «یهودی‌ستیزی» متهم می‌کنند در حالی که «فدراسیون یهودیان لس‌آنجلس» حمله به دانشجویان معترض در دانشگاه یو سی ال ای را محکوم کرده است.

حتی گروهی از ایرانیان طرفدار سلطنت به دانشجویان اعتصابی حمله کردند و آن‌ها را مورد ضرب و شتم قرار دادند. فدراسیون یهودیان لس‌آنجلس حمله بامداد چهارشنبه گذشته به چادرهای دانشجویان معترض در دانشگاه یو سی ال ای را محکوم کرد.

این فدراسیون گفت: «اقدامات غیرقابل قبول و مردود یورش‌گران هرگز با مواضع و ارزش‌های جامعه یهودی‌تبار این منطقه در جهت رفتارهای مدنی صلح‌آمیز همخوانی ندارد و باورهای ما را نمایندگی نمی‌کند.»

فدراسیون یهودیان لس‌آنجلس، همچنین حمله بامداد چهارشنبه به دانشجویان طرفدار فلسطین را ناشی از عدم مدیریت منسجم و کارآمد در دانشگاه یو سی ال ای دانست.

با این مقدمه به بحث خود در رابطه با جهش جدید جنبش دانشجویی که از امریکا آغاز شده و به کشورهای اروپایی نیز کشیده شده است و همچنین آخرین وضعیت جنگ اسرائیل در غزه ادامه می‌دهیم.

خصلت عمومی جنبش دانشجویی

واژه «جنبش دانشجویی»، واژه‌ای است که در ادبیات جنبش‌های سیاسی و جامعه‌شناسی عمدتاً از دهه ۷۰ مطرح شده است. البته فعالیت‌های دانشجویی، فعالیت‌های سیاسی یا صنفی دانشجویی، سابقه‌ای قدیمی دارد ولی در دهه ۷۰ میلادی، جنبش دانشجویی در مغرب‌زمین چه در اروپا و چه در آمریکا، جنبش جدی محسوب می‌شود. جنبش دانشجویی در دانشگاه‌های آمریکا، ادامه پیدا می‌کند و مبارزات دانشجویان علیه دخالت آمریکا در ویتنام، در اروپا و در المان و فرانسه و جاهای دیگر، مورد حمایت روشنفکران اروپایی از قبیل «سارتر»، «فوکو»، «آدرنو» و «هابرماس» قرار می‌گیرد. انقلابیون و حتی اصلاح‌طلبان اجتماعی بسیاری به جنبش دانشجویی امیدوار بودند و آن را جنبشی پرتکاپو در غرب تحلیل می‌کردند و استدلال‌هایی هم برای آن داشتند.

کسانی مانند «هربرت مارکوزه»، «یورگن هابرماس»، «میشل فوکو» و دیگران علاقه زیادی به تحریکات دانشجویی دهه ۷۰ م در غرب بودند، خود در تجمعات دانشجویی شرکت و برای آن نظریه‌پردازی می‌کردند. از دهه ۸۰ م به بعد، جنبش دانشجویی رو به افول گذاشت اما پرونده آن به کلی بسته نشد، یعنی جنبش دانشجویی در غرب اغلب رو به رکود و انفعال گذاشت.

روشنفکران، به این جنبش‌ها، به این جهت بها می‌دادند که دانشجویان دارای سه ویژگی اصلی هستند که می‌توانند پتانسیل و ظرفیت جنبش‌های اجتماعی جدید هستند، منشا و منبع اصلی جنبش‌های اجتماعی تعریف کرده بود، دانشجویان را پایگاه اصلی جنبش‌های اجتماعی تلقی می‌کردند.

استدلال آن‌ها بر این پایه بود که دانشجو دارای چند خصیصه است که عبارتند از:

* دانشجویان جوان هستند و جوانی برای خود ویژگی‌هایی دارد. عمده‌ترین ویژگی جوانی این است که جوانی سن هیجان‌ها و انرژی‌های مترکم است که می‌خواهند این انرژی مترکم و هیجان انباشته را در جایی تخلیه کند و لذا سن دانشجویی، سن مقتضی تحرک و حرکت‌های انقلابی است.

* چون دانشجو با دانش و اطلاعات تازه سر و کار دارد و از لحاظ روشی نیز مُتد انتقادی و تحلیلی را دنبال می‌کند، لذا به وضع موجود رضایت نمی‌دهد و با آن درگیر است. پرسش‌گر و منتقد است و این ویژگی باعث می‌شود که دانشجو به‌عنوان محور اصلی تحریکات اجتماعی شناخته شود.

کسانی مثل «مارکوزه» و دیگران می‌گفتند که طبقات اجتماعی به‌علت وابستگی به کار، شغل و درآمد، محافظه‌کارانند، اما دانشجو چون کار و اشتغال ندارد، محافظه‌کار نیست؛ آرمان‌خواه است؛ و در راه آرمانش هزینه می‌کند و به هزینه کردن، راحت رو می‌آورد.

البته در این استدلال‌های روشنفکرانه به مبارزه طبقاتی و در راس همه جنبش‌ها، بهای چندانی به جنبش کارگری و جنبش زنان نمی‌دادند. دلیلش روشن است در چنین تحلیل‌هایی بیش از همه منافع طبقاتی چنین روشنفکرانی خوابیده است.

با وجود استدلال‌هایی که برای این تحلیل‌ها ذکر می‌شد که جنبش دانشجویی، جنبش رو به رشدی در غرب است، اما از دهه ۸۰ م، این جنبش در جهان غرب با رکود رو به رو است و دیگر شاهد فعالیت‌های شبیه به تحریکات دهه ۷۰ م را نداریم. علت آن هم تا حدودی روشن است، چرا که تمام چیزهایی که می‌توانست زمینه‌ساز تحرک دانشجویی باشد، به علت شرایط جدیدی که در جهان مدرن پیش آمد، تا حدود زیادی از بین رفت.

* ویژگی عمومی که برای دانشجو بیان می‌شد این بود که دانشجو بر خلاف اقدار دیگر جامعه محافظه‌کار نیست. تمدن سرمایه‌داری غرب، در این دهه‌ها توانست نسل دانشجو را نیز محافظه‌کار کند. این محافظه‌کاری حتماً لازم نبود با

درآمد و شغل باشد بلکه با سیاست‌های دیگر از جمله تبلیغ و ترویج فردپرستی از یک سو و کنترل پولیسی شدیدتر و پرونده‌سازی برای فعالین دانشجویی از سوی دیگر بود.

دانشجویان معترض در دانشگاه‌های امریکا چه می‌خواهند؟

پس از حمله ۷ اکتبر ۲۰۲۳ شبه‌نظامیان «حماس» که منجر به کشته‌شدن تعدادی از خود آن‌ها و تعدادی از شهروندان اسرائیل شد و گروگان‌گیری تعدادی، بلافاصله سرآغاز جنگی خونین و همه‌جانبه دولت و ارتش اسرائیل به نوار غزه شد. به گفته سازمان ملل متحد، ارتش اسرائیل در این حملات خود، تاکنون بیش از ۸۰ درصد زیرساخت‌های اقتصادی و همچنین مناطق مسکونی، مدارس و بیمارستان‌های غزه را نابود کرده؛ تقریباً دو میلیون و دویست هزار تن جمعیت این منطقه از خانه و کاشان‌شان رانده شده‌اند؛ بیش از ۳۵ هزار فلسطینی شده‌اند. اکنون بحث حمله به رفح در میان است که جامعه جهانی هشدار داده‌اند اگر این حمله صورت گیرد بزرگترین فاجعه انسانی رقم زده خواهد شد.

دولت اسرائیل با حمایت همه‌جانبه امریکا و برخی کشورهای صنعتی اروپا مانند فرانسه، انگلستان، المان و... همچنان به حملات خود به غزه ادامه می‌دهد به طوری که دولت اسرائیل از سوی دادگاه لاهه به نسل‌کشی متهم شده است. امریکا تاکنون هرگونه پیشنهاد قطع جنگ اسرائیل علیه مردم غزه در سازمان ملل را وتو کرده است.

برخی از خواسته‌های دانشجویان معترض هم محلی است. طبق گفته گروه دانشجویی رفح آپارتاید، آپارتاید دیوست، در دانشگاه کلمبیا، جایی که جنبش اعتراضی طرفداران فلسطین آغاز شد، معترضان خواستار حمایت از ساکنان کم درآمد هارلم از جمله مسکن و غرامت هستند.

معترضان در دانشگاه کلمبیا، همچنین از دانشگاه می‌خواهند که «همه روابط خود را با اداره پولیس نیویورک افشا و قطع کند.»

دانشجویان، خواستار تحریم دانشگاه‌های اسرائیل هستند. به‌عنوان مثال، معترضان در دانشگاه کلمبیا از دانشگاه می‌خواهند که روابط خود را با مراکز دانشگاهی در تل آویو و یک برنامه تحصیلی دوجانبه با دانشگاه تل آویو قطع کند. معترضان دانشگاه نیویورک هم علیه مراکز دانشگاهی تل آویو شعار می‌دهند.

با این حال، واگذاری سرمایه در صدر فهرست مطالبات معترضان قرار دارد.

در حالی که مایک جانسون، رئیس جمهوری‌خواه مجلس نمایندگان در روز چهارشنبه در کلمبیا برای دانشجویان دانشگاه کلمبیا سخنرانی می‌کرد، دانشجویان شعار می‌دادند: «افشا و واگذار کن، ما متوقف نمی‌شویم، ما آرام نمی‌گیریم.»

مانند بسیاری از دانشگاه‌های بزرگ، دانشگاه کلمبیا دارای ثروت عظیمی است. این دانشگاه تا اواسط سال گذشته میلادی، ۱۳/۶ میلیارد دلار ارزش داشت.

حمله فعالان دانشجویی به موقوفات دانشگاهی در تظاهرات مسبوق به سابقه است. در دهه ۱۹۸۰، دانشجویان توانستند با موفقیت دانشگاه کلمبیا را متقاعد کردند که از آپارتاید آفریقای جنوبی فاصله بگیرد.

اخیراً، دانشگاه کلمبیا و سایر دانشگاه‌ها از سرمایه‌گذاری در سوخت‌های فسیلی و زندان‌های خصوصی چشم پوشیدند و سهام‌های خود را در این حوزه‌ها فروختند.

چارلی ایتون، استادیار جامعه‌شناسی در دانشگاه کالیفرنیا و نویسنده کتاب «بانکداران در برج عاج»، گفت که دانشگاه کلمبیا کاملاً این توانایی و اختیار را دارد که تصمیم بگیرد که سرمایه‌گذاری‌های مرتبط با اسرائیل را کنار بگذارد.

اما مارک یودوف، رئیس شبکه تعامل دانشگاهی، که مخالف یهودی‌ستیزی دانشگاهی است، گفت که اجرای چنین کاری ساده نیست.

یودوف گفت: «حقیقت این است که گاهی اوقات فهمیدن این‌که چه کسی در اسرائیل تجارت می‌کند و چه رابطه‌ای با جنگ دارد مبهم است.

یودوف، رئیس سابق دانشگاه کالیفرنیا، با اشاره به این‌که دانشگاه‌ها با وجود سال‌ها فشار از اسرائیل خارج نشده‌اند، گفت اکنون نیز فکر نمی‌کند که چنین اتفاقی بیفتد.

با وجود ادامه اعتراضات دانشجویی، هیچ‌یک از دانشگاه‌ها اعلام نکرده‌اند که برای انصراف از سرمایه‌گذاری‌های مرتبط با اسرائیل برنامه‌ای دارند.

برخی از کارشناسان می‌گویند که دانشگاه‌ها تمایل زیادی به پذیرش این خواسته دانشجویان معترض ندارند.

از ماه اکتبر، دانشجویان راهپیمایی‌ها، تحصن‌ها، اعتصاب غذا برگزار کرده و اخیراً کمپ‌های اعتراضی برپا کرده‌اند. دانشجویان علاوه بر خواهان قطع جنگ اسرائیل علیه مردم غزه هستند در عین حال خواهان این هستند که دانشکده‌های‌شان که منابع موقفه عظیمی دارند از حیث مالی خودشان را از اسرائیل جدا کنند. عدم سرمایه‌گذاری یعنی فروش یا از میان بردن روابط مالی.

فعالان دانشجویی می‌گویند که شرکت‌هایی که در داخل اسرائیل یا با آن کشور تجارت می‌کنند، در جنگ جاری اسرائیل در غزه شریک هستند - و همچنین دانشکده‌هایی که در این شرکت‌ها سرمایه‌گذاری می‌کنند.

موقوفات دانشگاهی همه چیز را از آزمایشگاه‌های تحقیقاتی گرفته تا کمک هزینه‌های تحصیلی تامین می‌کنند، که عمدتاً از بازده میلیون‌ها - و میلیارد‌ها - دالر سرمایه‌گذاری استفاده می‌کنند. آن‌ها مالک سهام شرکت‌های بزرگ از آمازون گرفته تا مایکروسافت هستند و در سهام خصوصی، صندوق‌های پوششی و صندوق‌های شاخص سرمایه‌گذاری می‌کنند.

تجمع دانشجویان طرفدار مردم فلسطینی در کالیفرنیا

بحرانی که در دانشگاه کلمبیا بالا گرفت حالا الهام‌بخش چادر زدن در دانشگاه‌های خصوصی و عمومی در حداقل ۲۲ ایالت و واشینگتن دی سی شده است. از جمله در:

منطقه شمال شرق: جورج واشینگتن؛ براون: نیل؛ هاروارد؛ امرسون؛ دانشگاه نیویورک؛ جورج تاون؛ دانشگاه امریکن؛ دانشگاه مرلند؛ جانز هاپکینز؛ تافتس؛ کرنل؛ دانشگاه پنسیلوانیا؛ پرینستون؛ تمپل؛ نورث‌ایسترن؛ ام‌آی‌تی؛ نیو اسکول؛ دانشگاه راجستر؛ دانشگاه پیتس‌بورو

ساحل غربی: پلی‌تکنیک ایالتی کالیفرنیا؛ هامبولت؛ دانشگاه جنوب کالیفرنیا؛ دانشگاه کالیفرنیا؛ لس آنجلس؛ دانشگاه کالیفرنیا، برکلی؛ دانشگاه واشنگتن

منطقه شرق میانی: نورث وسترن؛ دانشگاه واشنگتن در سن لوئیس؛ دانشگاه ایندیانا؛ دانشگاه میشیگان؛ دانشگاه ایالتی اوهایو؛ دانشگاه مینه‌سوتا؛ دانشگاه میامی؛ دانشگاه اوهایو؛ کالج کلمبیای شیکاگو؛ دانشگاه شیکاگو جنوب: اموری؛ وندربیلت؛ دانشگاه کارولینای شمالی، شارلوت؛ دانشگاه کارولینای شمالی، چپل هیل؛ دانشگاه ایالتی کنه‌ساو؛ دانشگاه ایالتی فلوریدا؛ ویرجینیا تک؛ دانشگاه جورجیا، آتن. جنوب غرب: دانشگاه تگزاس در آستین؛ رایس؛ دانشگاه ایالتی آریزونا. معترضان حامی فلسطینیان در هفته گذشته در صحن دانشگاه‌ها در استرالیا، کانادا، فرانسه، ایتالیا و بریتانیا نیز تجمع کرده‌اند.

تمرکز جمع‌ها و اعتراضات بر علیه «یهودی‌ستیزانه» و اعتراض به آنچه در غزه روی می‌دهد، حمایت امریکا از اسرائیل در جنگ غزه، و نحوه واکنش مقام‌های دانشگاهی و پولیس به تظاهرات بوده است، با این همه، دولت امریکا و گرایش‌هاست همواره تلاش می‌کنند این جنبش را «یهودی‌ستیزی» نشان دهند تا سرکوب آن‌ها را هموار سازند. البته خواسته‌های معترضان از دانشگاهی به دانشگاه دیگر تا حدودی متفاوت است، اما خواسته اصلی معترضان این است که نسل‌کشی در غزه قطع شود و دانشگاه‌ها به ارتباطات خود با شرکت‌های مرتبط با اسرائیل یا شرکت‌هایی که از جنگ اسرائیل با حماس سود می‌برند، خودداری کنند. دانشگاه‌ها تا حد زیادی این خواسته را نادیده گرفته‌اند و کارشناسان می‌گویند که چنین اقدامی احتمالاً تأثیر قابل‌توجهی بر خود شرکت‌ها نخواهد داشت. افشای سرمایه‌گذاری‌ها و منابع مالی دانشگاه‌ها، قطع روابط دانشگاهی با دانشگاه‌های اسرائیل و حمایت از آتش‌بس و قطع جنگ در غزه، از دیگر موضوعات مشترکی است که در اعتراضات دانشجویان در دانشگاه‌های مختلف امریکا مطرح می‌شود.

کن پالسون، مدیر مرکز آزادی بیان در دانشگاه ایالتی تنسی، گفته است که فشارهای سیاسی، از جمله از سوی اعضای بلندپایه کنگره‌های ملی و ایالتی برخی از مدیران دانشگاه‌ها به اتخاذ اقداماتی بالقوه خطرناکی مجبور کرده که در برخی موارد نتیجه معکوس هم داشته است.

وی گفت: «روسای دانشگاه‌ها به طور فزاینده در تلاش هستند تا به کنگره و جهان نشان دهند که به اندازه کافی قاطع هستند تا بتوانند موقعیت خود به‌عنوان رئیس دانشگاه حفظ کنند. و این بسیار یادآور اواخر دهه ۶۰ است زیرا نمایندگان روسای دانشگاه‌ها را به اخراج تهدید و اصرار می‌کنند که آن‌ها نباید دانشجویان معترض را ناز و نوازش کنند.» او گفت که فشار بر رهبران دانشگاه‌های خصوصی می‌تواند شدیدتر هم باشد، زیرا دانشگاه‌های دولتی براساس قانون اساسی، موظف به تضمین آزادی بیان از سوی دولت هستند و نمی‌توانند آن‌ها را به خاطر ابراز نظر، هر نظری که باشد، از ادامه تحصیل محروم کنند.

در فیلم‌هایی که در شبکه‌های اجتماعی منتشر شده مشاهده می‌شود، ماموران پولیس هنگامی که به سمت ورودی ساختمان اشغال شده همیلتون حرکت می‌کردند، فریاد می‌زدند که «در حال پاکسازی هستند.» بسیاری از دانشجویانی که در محوطه دانشگاه ایستاده بودند شعار می‌دادند: «خجالت خجالت!» تعداد زیادی از ماموران پولیس با استفاده از وسیله نقلیه نردبانی از بیرون به طبقه فوقانی رسیدند. پولیس حدود ۵۰ نفر از بازداشت‌شدگان را که دستان‌شان را با کابل از پشت بسته بودند، سوار اتوبوس کرد.

اریک آدامز، شهردار نیویورک در یک نشست خبری که چند ساعت قبل از ورود پولیس به دانشگاه کلمبیا برگزار شده بود، گفت که تسخیر سالن همیلتون توسط «آشوبگران خارجی» هیچ‌گونه وابستگی به دانشگاه کلمبیا ندارند و اقدام آن‌ها قانونی نبوده است.

آدامز، همچنین افزود برخی از دانشجویان معترض کاملاً از «آشوبگران خارجی» در میان خود آگاه نیستند. در حالی که رهبران اعتراضات دانشجویی، ادعاهائی مبنی بر این‌که افراد خارجی آغازگر این اشغال بوده‌اند را رد کرده و تأکید دارند که «آن‌ها دانشجو هستند.»

حمله پولیس به دانشجویان معترض

در حالی که اعتراضات دانشجویان هوادار فلسطین در دانشگاه‌های مختلف امریکا، همچنان ادامه دارد و دامنه آن به دانشگاه‌های کانادا و اروپا نیز رسیده است، پولیس امریکا روز پنج‌شنبه، ۱۳ اردیبهشت، با بازداشت صدها دانشجو در چند دانشگاه، تلاش کرد به تجمع دانشجویان معترض در این دانشگاه‌ها پایان دهد.

با این همه، بسیاری از دانشجویان معترض تأکید کرده‌اند که به تجمع و اعتراض خود ادامه خواهند داد. به گزارش خبرگزاری رویترز، در ساعات قبل از سپیده دم پنج‌شنبه، پولیس به شهر چادری برپا شده در دانشگاه کالیفرنیا در لس آنجلس رفت و با استفاده از تجهیزات ضد شورش، صف معترضان را که در تلاشی بیهوده برای جلوگیری از پیشروی پولیس، دست‌ها را به هم زنجیر کرده بودند، در هم شکست.

تظاهرکنندگان از جو بایدن، رئیس‌جمهوری امریکا که از حق اسرائیل برای دفاع از خود حمایت کرده است، می‌خواهند تا اقدامات بیش‌تری برای توقف خونریزی در غزه انجام دهد. آن‌ها همچنین خواستار واگذاری سهام دانشگاه‌ها در شرکت‌های حامی دولت اسرائیل هستند.

بسیاری از مسوولان دانشگاه‌ها، از جمله دانشگاه کلمبیا در شهر نیویورک، پولیس را برای سرکوب اعتراضات فراخوانده‌اند.

جو بایدن نیز سرانجام روز پنج‌شنبه سکوت خود را در قبال اعتراض دانشجویان و خشونت‌های صورت گرفته شکست و گفت امریکائی‌ها حق اعتراض دارند، اما حق ندارند خشونت بورزند.

اما او در کاخ سفید ادعا کرد: «تخریب اموال یک اعتراض مسالمت‌آمیز نیست. این کار خلاف قانون است. خرابکاری، تجاوز، شکستن شیشه‌ها، تعطیلی دانشگاه‌ها، اجبار به لغو کلاس‌ها و مراسم فارغ‌التحصیلی، اعتراض مسالمت‌آمیز نیست.»

بایدن، که به دنبال پیروزی مجدد بر دونالد ترامپ، رقیب جمهوری‌خواه خود در ماه نوامبر است، در مواجهه با انتقادات از هر دو جناح چپ و راست، رویگری محتاطانه را در پیش گرفته است.

در دانشگاه یو سی ال ای، پولیس بارها به تظاهرکنندگان حمله کرد. صدای ده‌ها انفجار مهیب ناشی از شلیک نارنجک‌های شوک‌آور در محوطه دانشگاه شنیده شد.

در پورتلند، اورگان، پولیس صبح پنجشنبه وارد کتابخانه دانشگاه ایالتی پورتلند شد، جایی که تظاهرکنندگان از روز دوشنبه در آنجا بست نشسته بودند، هنگامی معترضان از ساختمان بیرون می‌رفتند به سرعت از سوی پولیس ضدشورش دستگیر می‌شدند.

در نیوهمپشایر، پولیس حدود ۱۰۰ معترض را در جریان حوادث جداگانه‌ای در دانشگاه دارتموث و دانشگاه نیوهمپشایر دستگیر و کمپ‌های آن‌ها را متلاشی کرد.

تظاهرات در دانشگاه، با اعتراضات دانشجویان هوادار اسرائیل مواجه شدند که آن‌ها را به «یهودستیزی» متهم می‌کنند. ژن بلاک، رئیس دانشگاه یو سی ال ای، در بیانیه‌ای کتبی گفت که مقام‌ها اجازه دادند کمپ برای چند روز در محوطه دانشگاه بماند زیرا در ابتدا صلح‌آمیز بود، اما درگیری با جمعیت طرفدار اسرائیل به وضوح دانشجویان را در معرض آسیب قرار داد.

بلاک درباره کمپ دانشجویان معترض گفت: «این اقدام به شرایط ناامن در محوطه دانشگاه ما منجر شد و به توانایی ما برای انجام مأموریت آسیب زد. چنین کاری باید پایان بیابد.»

مقام‌های دانشگاه یو سی ال ای گفتند که پردیس این دانشگاه با نزدیک به ۵۲ هزار دانشجو، جز برای برخی امور ضروری و محدود در روزهای پنجشنبه و جمعه بسته خواهد ماند.

«فاشیست‌های چپ‌گرا» را دستگیر کنید!

نماینده ارشد دموکرات‌ها در کنگره آمریکا، آدام اسمیت، افرادی که در خواست آتش‌بس برای جنگ بین اسرائیل و حماس را دارند و به گفته او موجب اختلال در رویدادهای عمومی و زیرساخت‌های آمریکا شده‌اند «فاشیسم چپ‌گرا» یا «توتالیتراریسم چپ‌گرا» خواند و اظهار داشت چنین افرادی «دموکراسی نمایندگی» را به چالش می‌کشند و باید دستگیر شوند.

او به حوادثی همچون اعتراض در خانه اسمیت و قطع جلسه شهرداری توسط معترضان اشاره کرد. او همچنین به جلساتی اشاره کرد که معترضان با دست‌هایی به رنگ قرمز در آن‌ها حضور یافته‌اند.

او خاطرنشان کرد دستگیری کسانی که در پوشش اعتراض «مرتکب جرم» می‌شوند ضروری است و تفکیک بین اعتراضات قانونی و اعمالی که نظم عمومی و امنیت را تهدید می‌کنند بسیار مهم است.

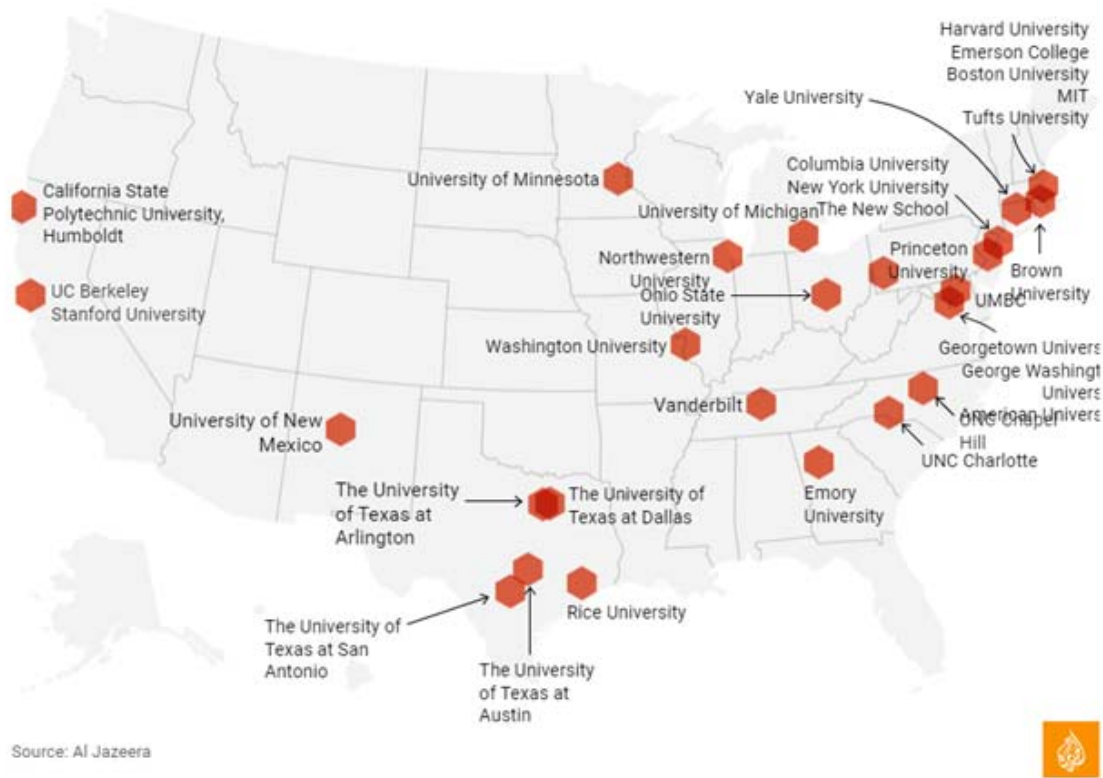
او البته فراموش نکرد ظاهر امر را رعایت کند و بگوید: «البته اهمیت دارد تا همه افراد بتوانند نظرات خود را بدون ترس از تهدید یا سرکوب بیان کنند!»

جنبش‌های دانشجویی در آمریکا از جنگ ویتنام تا غزه

کارآمدی جنبش دانشجویی ضدجنگ ویتنام در آمریکای دهه ۱۹۶۰، باعث سنجش آن با جنبش کنونی حمایت از غزه شده که البته جنبش جاری به دلیل «جهان‌شمولی»، «گسترده‌گی» و «تسری»، کارآمدتر به‌نظر می‌رسد.

حال که هفته‌ها از آغاز جنایت‌های دولت و ارتش اسرائیل با بیش از ۳۵ هزار جان‌باخته می‌گذرد، دانشجویان آمریکا گامی جدی در مسیر تحقق صلح و پایان و جنگ و خونریزی و نسل‌کشی در نوار غزه برداشته‌اند. این روزها، موج اعتراضی در غرب به ویژه دانشگاه‌های آمریکا به تیتراژ اول رسانه‌های جهان تبدیل شده‌است.

در هفته‌های اخیر، شمار زیادی از دانشگاه در آمریکا شاهد تظاهرات ضدجنگ و حمایت از مردم بی‌دفاع فلسطین بوده است که مهم‌ترین آن‌ها عبارت‌اند از دانشگاه هاروارد، نیویورک، نیل، کلمبیا، ماساچوست، اموری، میشیگان، براون، پلی تکنیک هومبولت، برکلی، کالیفرنیا جنوبی، تگزاس، مینه‌سوتا و غیره. اگرچه برخی رسانه‌ها شمار این دانشگاه‌ها را بیش از ۲۰۰ مورد تخمین زده‌اند اما خبرگزاری الجزیره نقشه‌ای از دانشگاه‌های مهم آمریکا که در جنبش دانشجویی ضدجنگ و حامی مردم فلسطین در روزهای اخیر شرکت داشته‌اند، منتشر کرد که البته این نقشه همچنان در حال گسترش است.

البته از همان ابتدای این جنبش، نوع برخورد پولیس آمریکا که همواره در چنین مواقعی به خشونت و سرکوب متوسل می‌شود، قابل پیش‌بینی بود. طبق انتظار، در این چند روز بسیاری از دانشجویان معترض زندانی و یا از دانشگاه اخراج شده‌اند. ضمن این‌که خشونت و ضرب‌وشتم هم همواره چاشنی برخورد پولیس با دانشجویان این کشور و کشورهای دیگر بوده است. شمار دستگیر شدگان نیز به صدها نفر رسیده است.

مطالبه‌های دانشجویان امریکائی در این جنبش واضح و شفاف است. آنان از دانشگاه‌ها خواسته‌اند تا از سرمایه‌گذاری دارائی‌های دانشگاه‌های بزرگ در شرکت‌های اسلحه‌سازی و یا سایر صنایع حامی جنگ دولت اسرائیل در غزه خودداری کنند و به این ترتیب مانع از «نسل‌کشی» شوند.

آن‌ها، همچنین خواستار برقراری آتش‌بس در جنگ دولت اسرائیل در نوار غزه هستند؛ جنگی که با آتش‌افروزی سازمان اسلامی حماس و حمایت همه‌جانبه دولت‌های غربی با محوریت امریکا به بزرگ‌ترین فاجعه تاریخ تبدیل شده است. همین چندی پیش سنای امریکا با اکثریت آرا بسته حمایتی کمک مالی ۹۵ میلیارد دلاری برای اوکراین، اسرائیل و تایوان را تصویب کرد که حدود ۲۶ میلیارد دلار از آن، کمک نظامی به دولت اسرائیل است.

در این میان، دولت‌های غربی، پولیس و نیروهای امنیتی آن‌ها با سرکوب دانشجویان در صدد تداوم جنگ اسرائیل در نوار غزه برآمده‌اند. از طرفی، موضع‌گیری هم‌زمان «جو بایدن» رئیس جمهوری امریکا و «بنیامین نتانیاها» نخست‌وزیر دولت اسرائیل از بهره‌گیری آن‌ها از یک تاکتیک مشخص، برای انحراف افکار عمومی حکایت دارد.

پس از آن‌که بایدن تاکید کرد «یهودستیزی ناپسند است و جایی در امریکا ندارد»، نتانیاها همین خط فکری را البته با شدت و غضب بیش‌تری دنبال کرد. نتانیاها که ارتش اسرائیل با دستور او در طول هفت ماه بیش از ۳۵ هزار نفر از مردم غزه را به قتل رسانده است، دانشجویان امریکائی را «اوباش یهودستیز» خواند و مدعی شد آن‌ها دانشگاه‌های برتر این کشور را «تصرف کرده‌اند و خواستار نابودی اسرائیل هستند».

بعد از این اظهارات تند نتانیاها، «برنی سندرز» سناتور چپ امریکائی ضمن برشمردن شمار جان‌باختگان غزه و آمار جنایت‌های ارتش اسرائیل در این باریکه، گفت: «آقای نتانیاها، با تلاش برای منحرف کردن ما از سیاست‌های جنگی غیراخلاقی و غیرقانونی دولت تندرو و نژادپرست خود، به شعور مردم امریکا توهین نکنید. از یهودستیزی برای منحرف کردن توجه از کیفرخواست جنائی که در دادگاه‌های اسرائیل با آن روبه‌رو هستید، استفاده نکنید. روبه‌رو شدن با اتهام‌ها در این دادگاه‌ها، یهودستیزی نیست.»

حمله پولیس به دانشجویان و بازداشت آن‌ها در دانشگاه‌های مختلف امریکا باعث شده است که بسیاری از شخصیت‌ها و سازمان‌های موثر بین‌المللی، آزادی بیان در این کشور مدعی را به چالش بکشند.

سازمان عفو بین‌الملل که ضمن محکوم کردن این رفتار خشونت‌بار، بر اهمیت «حق اعتراض» تاکید کرد و در بیانیه‌ای آورد: از دانشگاه‌های امریکائی می‌خواهیم که از حقوق دانشجویان در تظاهرات مسالمت‌آمیز و ایمن حمایت کنند. تظاهرات بی‌سابقه دانشجویان در دانشگاه‌های امریکا در محکومیت کشتار جمعی فلسطینیان، یادآور مخالفت همین طیف با جنگ ویتنام است.

از جمله وجه اشتراک آن‌ها، خاستگاه مشترک این جنبش‌های اعتراضی است. اعتراض دانشجویان به کمک مالی و نظامی و معنوی آمریکا به ارتش اسرائیل در جنگ علیه غزه، از دانشگاه کلمبیا آغاز شد؛ دانشگاهی که در دهه ۱۹۶۰، آغازگر موج اعتراضی و البته تأثیرگذار علیه جنگ آمریکا در ویتنام بود.

در دهه ۱۹۶۰ میلادی، جنبش دانشجویی در آمریکا برای مطالبه «آزادی بیان» در پردیس‌های دانشگاهی به‌وجود آمد اما با تشدید دخالت این کشور در جنگ ویتنام، جنگ به هدف اصلی اعتراض‌های دانشجویان تبدیل شد. هزینه‌های هنگفت آمریکا در ماجراجویی‌های نظامی، به افزایش سرسام‌آور کسری بودجه و وخامت شرایط اقتصادی در داخل کشور کمک کرد و بر شدت نارضایتی‌ها افزود.

دانشجویان دهه ۱۹۶۰، به دلیل بلوغ آرمان‌گرایی و نیز تعهد به مسائلی فراتر از منافع شخصی خود، تحول‌هایی پدید آوردند که هنوز هم با وجود گذشت بیش از نیم قرن آثارش در آمریکا به چشم می‌خورد.

«لئونارد گوردون» هنرمند آمریکایی در دایره‌المعارف جامعه‌شناسی آورده که «لایحه حقوق مدنی سال ۱۹۶۴ که دور از دسترس به نظر می‌رسید، باعث شد تا موضع مردم در قبال جنگ ویتنام تغییر کند و به جای حمایت از آن، به مخالفت با جنگ بپردازند. فشارهایی که برای ایجاد تنوع در بدنه دانشجویی و برنامه‌های آموزشی نژادی و قومی هم اعمال می‌شد در تحول‌های ناشی از اعتراض‌ها نقش داشتند؛ تحول‌هایی که زندگی جامعه آمریکایی را دگرگون کرد.»

در سال ۱۹۶۸، زمان جنگ آمریکا در ویتنام، شاهد نسلی بودیم که برای اعتراض آماده بودند. آن نسل بنیان‌های اخلاقی را در خود پرورانده بودند که بنیان خشم‌اش نسبت به جنگ در ویتنام را شکل می‌داد. جنگ ویتنام نخستین جنگی بود که ابعاد و فجایع‌اش از شبکه‌های تلویزیونی پخش می‌شد و آمریکایی‌ها می‌توانستند با چشمان خود وحشت و خشونت این جنگ را تقریباً به‌طور زنده ببینند و سپس می‌دیدند که حدود ۲ میلیون آمریکایی برای شرکت در این جنگ به خدمت فراخوانده شدند. در نتیجه جنبش اعتراضی علیه چنین جنگی ابتدا از دانشگاه‌ها آغاز شد و سپس گسترش یافت.

مسلم است که ترم‌های دانشگاهی تمام می‌شوند و دانشجویان برای گذراندن تعطیلات تابستانی به خانه می‌روند. اما در آن زمان، مخالفت دانشجویان با جنگ با پایان سال تحصیلی، خاتمه نیافت. در ماه‌های منتهی به برگزاری گردهمایی سال ۱۹۶۸ که در ماه اوت برگزار شد، سازمان‌دهندگان، تظاهرات بزرگی را برنامه‌ریزی کردند که بدون توجه به مجاز بودن آن برگزار می‌شد و دانشجویان را از سراسر کشور به خود جذب می‌کرد. قبل از برگزاری گردهمایی رنی دیویس، یکی از سازمان‌دهندگان تظاهرات به نیویورک تایمز گفت: «عدم صدور مجوز تظاهرات، مانع از این نمی‌شود که هزاران نفری که به شیکاگو می‌آیند، نتوانند نظرات‌شان را درباره جنگ ویتنام ابراز کنند.»

به‌نظر می‌رسد که حالا باز هم تاریخ در حال تکرار است. جوانان امریکائی که جنگ ارتش اسرائیل در غزه را در شبکه‌های اجتماعی دنبال می‌کنند و از بسیاری از تصاویری که می‌بینند وحشت‌زده و خشمگین می‌شوند.

امسال هم مثل سال ۱۹۶۸، بار دیگر ترم دانشگاه به پایان می‌رسد که دانشجویان برای گذراندن تعطیلات به خانه می‌روند و زمان و انرژی بیشتری در اختیار خواهند داشت تا در ماه اوت، بار دیگر به مانند سال ۱۹۶۸ تظاهرات عظیمی را سازماندهی کنند. گروه‌های ضدجنگ از هم‌اکنون در حال برنامه‌ریزی تظاهرات بزرگ در این جنبش بزرگ هستند.

حاتم ابودایه از شبکه جامعه فلسطینی ایالات متحده اخیرا به شیکاگو تریبون گفته است: «با مجوز یا بدون مجوز، ما تظاهرات خواهیم کرد. گردهمایی امسال حزب دموکرات مهم‌ترین فرصت تظاهرات از سال ۱۹۶۸ تاکنون است. در سال ۱۹۶۸ هم بزرگ‌ترین تظاهرات ضدجنگ در شیکاگو برگزار شد و جنبش آزادی سیاهان، یک تظاهرات بزرگ را برگزار کرد که با خشونت زیاد سرکوب شد.»

نظرسنجی جوانان هاروارد در بهار ۲۰۲۴ نشان داد که جوانان ۱۸ تا ۲۹ ساله امریکائی مسائل مهم دیگر را از جمله تورم و مهاجرت مهم‌تر از درگیری اسرائیل و فلسطین ارزیابی می‌کنند. این نظرسنجی نشان داد که «جوانان امریکائی از آتش‌بس دائمی در غزه» با نرخ پنج به یک حمایت می‌کنند. براساس نظرسنجی دانشگاه کونینبیاک که اخیرا منتشر شد، ۵۳ درصد از دموکرات‌ها با ارسال کمک‌های نظامی بیشتر به اسرائیل با هدف کمک به اقداماتش در جنگ با مردم غزه، مخالف هستند.

واقعیت این است که دیدن کودکان در میان ویرانی‌های غزه و یا جسد کودکی معلول که در آغوش مادرش مرده، کار آسانی نیست. توجه نکردن به مردم گرسنه‌ای که زیر آتش جنگنده‌های اسرائیلی هستند و تقلا می‌کنند پناهی بیابند، کار آسانی نیست. همه دیده‌اند که چه‌طور جنگنده‌های اسرائیلی کاروانی از کامیون‌های کمک‌های غذایی را زیر آتش گرفتند و چندین امدادگر را کشتند. دیدن خرابه‌های غزه و توجه نکردن به آن کار آسانی نیست. دیدن گورهای دسته‌جمعی که اخیراً از دو بیمارستان غزه کشف شده‌اند قابل تحمل نیست.

مردم امریکا همه این‌ها را در تلویزیون‌ها و تلفن‌های همراه خود به چشم دیده و می‌بینند. آن‌طور که گزارش شده در حمله ۷ اکتبر حماس به اسرائیل، حدود ۱۲۰۰ نفر در اسرائیل کشته شده‌اند و حدود ۲۴۰ نفر در حملات حماس گروگان گرفته شده‌اند.

اما به گفته مقامات بهداشت محلی و رسانه‌ها و نهادهای بین‌المللی به ویژه سازمان ملل متحد، در این مرحله از جنگ، بیش از ۳۵ هزار فلسطینی در منطقه‌ای با جمعیتی بیش از دو میلیون نفر کشته شده و بیش از ۸۰ هزار نفر زخمی شده‌اند. اعداد سرگیجه‌آورند. سطح درد و رنج غیرقابل‌قبول است و به‌نظر می‌رسد که جوانان دانشجوی امریکائی امسال تابستان خود را با خشم فریاد خواهند زد.

در این میان، جای مبارزه جنبش دانشجویی ایران خالی است جنبشی که به طور شفاف مرز خود را با جریان‌های هم‌چون حماس فلسطین و حزب‌الله لبنان و جمهوری اسلامی تعیین کند و بر علیه جنگ اسرائیل علیه مردم غزه و همه نیروهای جنگ‌طلب و «یهودی ستیز» از مبارزه جهانی دانشجویی عقب نماند و نقطه سیاهی در تاریخ مبارزاتی خود به وجود نیاورد.

دانشجویان اعتراضات دانشگاه‌های امریکا را هدایت می‌کنند. در کلمبیا، ائتلاف تحت رهبری گروه‌های دانشگاه کلمبیا برای واگذاری از آپارتاید (CUAD)، «دانشجویان برای عدالت در فلسطین» و «صدای یهودی برای صلح» سازماندهی شده است.

معترضان از دانشگاه کلمبیا می‌خواهند که در شرکت‌هایی که از جنگ اسرائیل علیه غزه سود می‌برند، سرمایه‌های خود را خارج کنند. وبگاه CUAD درخواست‌های دیگری را هم فهرست کرده و خواستار شفافیت مالی بیش‌تر در مورد سرمایه‌گذاری‌های دانشگاه و قطع روابط دانشگاهی و همکاری آکادمیک با دانشگاه‌های اسرائیلی است. این گروه‌ها همچنین خواستار آتش‌بس کامل در غزه هستند.

در دانشگاه نیویورک، اردوگاه اعتراضی توسط «ائتلاف همبستگی فلسطین دانشگاه نیویورک» سازماندهی شد. این ائتلاف متشکل است از نهادهای دانشجویی و استادان مختلف مانند «دانشجویان برای عدالت در فلسطین»، «استادان برای عدالت در فلسطین»، «دانشجویان حقوق برای عدالت در فلسطین»، «تعطیل کن دانشگاه نیویورک»، «یهودیان علیه صهیونیسم» و بیش از ۲۰ سازمان دیگر در محوطه دانشگاه.

وبگاه گروه «فارغ‌التحصیلان دانشگاه نیویورک برای فلسطین» فهرستی از خواسته‌ها را در نامه‌ای سرگشاده به روسای دانشگاه نیویورک فرستاده است که توسط ۲۴۱۰ فارغ‌التحصیل امضاء شده است. آن‌ها خواستار محکومیت کشتار غیرنظامیان فلسطینی، حمایت از دانشجویان و استادانی که از فلسطین در برابر آزار و اذیت سخن می‌گویند و کنار گذاشتن شرکت‌ها و مؤسسات فعال در اشغال اسرائیل و نسل‌کشی در فلسطین شده‌اند.

علاوه بر این، نامه فارغ‌التحصیلان از روسای دانشگاه نیویورک می‌خواهد که محوطه تل‌آویو دانشگاه نیویورک را تعطیل کند که «دانشجویان، استادان و وابستگان فلسطینی را از دسترسی به فرصت‌های دانشگاهی به دلیل ملیت‌شان منع می‌کند» و با «اصول آزادی دانشگاهی و برابری‌طلبی نیویورک» در تضاد است. این نامه از روسای دانشگاه

می‌خواهد تا مشارکت دانشگاه نیویورک، به‌ویژه دانشکده مهندسی تاندون، در تحقیق و توسعه تسلیحات را مورد ارزیابی مجدد قرار دهد و همکاری با تولیدکنندگان اسلحه را متوقف کند.

اردوگاه اعتراضی دانشجویان، خواستار آن شدند که نیل در تولیدکنندگان تسلیحات نظامی سرمایه‌گذاری نکند.

اما، گرایش‌های راست سیاسی در آمریکا، به ناردست معترضان به «یهودستیزی و آزار و اذیت دانشجویان یهودی» در دانشگاه متهم کرده‌اند.

در یکی از بیانیه دانشجویان معترض، آمده است: «هویت ما توسط مطبوعات فاش شد، توسط پولیس نیویورک (اداره پولیس نیویورک) دستگیر شدیم و دانشگاه ما را از خانه‌هایمان بیرون کرد، اما ما آگاهانه خود را در معرض خطر قرار داده‌ایم، زیرا دیگر نمی‌توانیم در دانشگاه کلمبیا که دالره‌های شهریه ما را صرف شرکت‌هایی می‌کند که از مرگ سود می‌برند، شریک باشیم.»

دانشجویان و استادان طرفدار دولت اسرائیل از دانشگاه کلمبیا به‌دلیل اتخاذ نکردن تدابیر کافی برای ایجاد احساس امنیت برای آن‌ها انتقاد کرده‌اند و خواستار استعفای رئیس دانشگاه شده‌اند. معترضان طرفدار فلسطین نیز کلمبیا را به سرکوب آزادی بیان آن‌ها متهم کرده‌اند. در ماه نوامبر، دانشگاه کلمبیا گروه‌های «دانشجویان برای عدالت در فلسطین» و «صدای یهودی برای صلح» را تعلیق کرد. در ماه مارس، اتحادیه آزادی‌های مدنی نیویورک اعلام کرد که از کلمبیا به دلیل این تعلیق شکایت خواهد کرد. در ژانویه، دانشگاه کلمبیا گروهی از افراد را به دلیل متهم شدن به دست داشتن در اسپری کردن مواد شیمیایی بدبو به معترضان طرفدار فلسطین از حضور در محوطه دانشگاه منع کرد.

تظاهرات در دانشگاه کلمبیا ادامه یافت و صدها نفر از جمله دانشجویان و استادان نیز دستگیری و تعلیق دانشجویان را محکوم کردند. معترضان با انتقاد از تصمیم شفیق رئیس دانشگاه کلمبیا برای درخواست از حضور پولیس ضدشورش برای متفرق کردن دانشجویان، خواستار استعفای او شدند. شفیق همچنین توسط نهادهای حامی صهیونیسم تحت فشار است.

جو بایدن، رئیس‌جمهور ایالات متحده، در بیانیه‌ای مناسبت عید پسخ، آن‌چه را که «یهودی‌ستیزی آشکار» در دانشگاه کلمبیا توصیف کرد، محکوم کرد و آن را «سرزنش‌انگیز و خطرناک» خواند و گفت: «این اقدام جایی در دانشگاه‌ها یا هیچ‌جا دیگری در کشور ما ندارد.»

گزارشگر ویژه سازمان ملل متحد در امور فلسطین، فرانچسکا آلبانیز، روز دوشنبه در شبکه اجتماعی ایکس به دستگیری‌های انجام شده توسط دانشگاه کلمبیا و ادعای هدف قرار دادن دانشجویانی که همبستگی خود را با فلسطین در دانشگاه‌های اروپایی نشان دادند، واکنش نشان داد.

او نوشت: «دانشگاه‌ها و دولت‌های غربی با حمله به ارزش‌ها و حقوقی که گفته می‌شود بنیادی برای جوامع غربی هستند، چه درسی به شهروندان و دانشجویان جوان خود می‌دهند؟»

جنگ اسرائیل و حماس به دوقطبی شدن جامعه فرانسه دامن می‌زند

در فرانسه، در بحث‌هایی که میان طرفداران اسرائیل و طرفداران فلسطینی‌ها برگزار می‌شود، بیش از هر چیز ناتوانی در تفاهم و عدم درک متقابل توجه‌برانگیز است. این تقابل که محیط دانشگاهی کشور را به جنب و جوش انداخته، رفته‌رفته در کل جامعه فرانسوی نیز رسوخ کرده است.

در حال حاضر دولت فرانسه و همچنین بسیاری از سازمان‌های غیردولتی و شخصیت‌های سیاسی و فرهنگی بابت سوءاستفاده دو گروه نگرانند: تشکل‌های تندرو اسلام‌گرا و گروه‌ها و احزاب راست افراطی.

اسلام‌گرایان افراطی در اوضاع کنونی فرصتی یافته‌اند تا با تاکید بر «مظلومیت فلسطینیان و ظلم اسرائیل»، تبلیغات خود را به سوی دفاع از سازمان حماس و حتی جمهوری اسلامی ایران متمایل کنند.

در مقابل، گروه‌های راست افراطی، به ویژه حزب اجتماع ملی (جبهه ملی سابق) به رهبری مارین لوپن، می‌کوشند تا دستمایه همیشگی تبلیغات خود، یعنی متهم کردن مسلمانان را به اصلی‌ترین موضوع سیاسی کشور تبدیل کنند. راست افراطی که در تاریخ فرانسه به یهودستیزی مشهور بوده، اینک می‌کوشد تا همه مسلمانان فرانسه را به عنوان یهودستیز معرفی کند.

در این میان یهودیان فرانسوی نگرانند که هیجانات کنونی و بهره‌برداری‌های بی‌ملاحظه سیاسی در نهایت به فضائی بحرانی دامن بزنند و واکنش‌های ضدیهود را دوباره در کشور برانگیزانند.

روزنامه لوموند به نقل از یک فعال سندیکائی می‌نویسد: در شرایط کنونی، یک کلمه زیاد یا کم، واکنش‌های تند را دامن می‌زند. وی مثال می‌زند که نخستین بیانیه سندیکا در محکومیت حمله حماس در روز هفتم اکتبر، «واژه تروریست را در برداشت و همین نکته کوچک، با وجود محکومیت صریح حماس، واکنش‌های سختی را علیه ما برانگیخت.»

به نوشته روزنامه لوموند، بار دیگر «درگیری‌های خاورمیانه گسل‌های پنهان اما بسیار عمیق جامعه فرانسه را فعال کرده است.»

تجمع دانشجویان مطالعات سیاسی پاریس (سیانس پو) در حمایت از فلسطینیان AP - Michel Euler

بامداد روز پنجشنبه دوم مه-۱۳ اردیبهشت، گردشگرانی که در کنار رود سن قدم می‌زدند، نوشته‌های بزرگی را در نزدیکی برج ایفل دیدند که «آتش‌بس در غزه» و «توقف تحویل سلاح» به همه طرف‌های جنگ را خواستار شده بودند. این پتوهای بزرگ از جمله توسط سه سازمان معتبر عفو بین‌الملل، آکسفام و پزشکان جهان نصب شده بود. در همین ساعات، در دانشگاه‌های چند شهر فرانسه، تظاهرات دانشجویی مانع از برگزاری کلاس‌ها شد. مدیریت موسسه مطالعات سیاسی شهر لیل اعلام کرد که این مدرسه تمام روز پنجشنبه بسته خواهد بود. مدرسه عالی روزنامه‌نگاری شهر لیل نیز که یکی از معتبرترین مدارس روزنامه‌نگاری فرانسه به شمار می‌آید، به دلیل تجمع دانشجویان عملاً تعطیل شده است.

شعارهایی که در مقابل این مدرسه دیده می‌شد یادآوری می‌کرد که «بیش از صد خبرنگار در غزه کشته شده‌اند». برخی سازمان‌های دانشجویی خواستار قطع روابط دانشگاه‌های فرانسه با موسسات اسرائیلی شده‌اند. اما به گفته رئیس موسسه مطالعات سیاسی شهر لیل، «تحریم فایده ندارد و باید راه‌حل‌های خلاقانه‌تری یافت». وی گفته است که نباید اجازه داد برخی گروه‌ها از بحث‌های کنونی سوءاستفاده کنند.

ماجرای دریفوس و گذشته حساس فرانسه

در اروپا، کشور فرانسه دارای بزرگترین جمعیت یهودی است. (حدود ۵۰۰ هزار نفر) همچنین در میان کشورهای اروپای غربی، فرانسه از نظر جمعیت «مسلمان» نیز رتبه نخست را دارد. (بین ۵ تا ۶ میلیون نفر) این وضعیت خاص باعث می‌شود که معمولاً درگیری‌ها میان اسرائیل و اعراب انعکاس گسترده‌ای در فرانسه داشته باشد.

اما حافظه مشترک فرانسوی‌ها نسبت به دو موضوع تاریخی نیز حساسیت زیادی دارد: خاطره تلخ رژیم «ویشی» در زمان جنگ دوم که با آلمان نازی همکاری می‌کرد و پیش از آن، ماجرای «دریفوس» که تأثیرش بر محیط فکری فرانسه هنوز هم احساس می‌شود.

در واپسین سال‌های قرن نوزدهم، یک افسر فرانسوی یهودی به اسم آلفرد دریفوس به جاسوسی به نفع المان متهم شد. طی چند سال که فراز و نشیب این پرونده تا اثبات بی‌گناهی دریفوس ادامه داشت، نه تنها روشنفکران و محیط سیاسی فرانسه، که کل جامعه درگیر این ماجرا شد، به‌طوری که هنوز هم گه‌گاه می‌توان رد دو جریان «ضد دریفوس» و «طرفدار دریفوس» را در موضع‌گیری‌های فکری و سیاسی جامعه فرانسوی مشاهده کرد.

اما در این روزها که احزاب سیاسی فرانسه تبلیغات خود را برای انتخابات پارلمان اروپا آغاز کرده‌اند (نهم ژوئن - ۲۰ خرداد)، امکان بهره‌برداری از هیجانات اجتماعی و کشاندن توجه افکار عمومی به سمت یک جریان خاص می‌تواند هر جناح سیاسی را وسوسه کند.

دانشگاه علوم سیاسی پاریس، یکی از معتبرترین موسسات آموزش عالی فرانسه است در هفته‌های گذشته، شاهد تحصن و تجمع اعتراضی دانشجویان حامی صلح و تهاجم نظامی اسرائیل به غزه بود.

به گزارش رسانه‌های داخلی در فرانسه، دانشجویان پس از آن‌که پولیس برای متفرق کردن تظاهرات وارد عمل شد، در محوطه دانشگاه علوم سیاسی دست به تحصن زدند و برخی ساختمان‌ها و اماکن دانشگاه را اشغال کردند.

این اعتراض‌ها به‌دنبال موج مشابهی از خشم و نارضایتی دانشجویان در چندین دانشگاه ایالات متحده نسبت به کشتار غیرنظامیان در غزه و تداوم جنگ در این بخش محاصره شده از سرزمین‌های فلسطینی صورت می‌گیرد.

به گزارش خبرگزاری فرانسه، دانشجویان، همچنان به حرکت اعتراضی خود ادامه دادند و با استفاده از سطل‌های زباله و وسایل دیگر، ورودی اصلی پردیس دانشگاه علوم سیاسی موسوم به «سیانس‌پو» را مسدود کردند.

بنا به این گزارش، سازمان‌دهندگان اصلی این حرکت اعتراضی دانشجویی، اعضای «کمیته فلسطین» دانشگاه علوم سیاسی پاریس بوده‌اند.

هدف این افراد از برپائی تحصن و شرکت در تجمع اعتراضی، درخواست برای محکومیت آشکار اقدام اسرائیل در حمله به غیرنظامیان در غزه و قطع کلیه روابط با دانشگاه‌ها و شرکت‌هایی که در «سرکوب سیستماتیک مردم فلسطین» شریک‌اند، عنوان شده است.

این کمیته، همچنین خواستار برگزاری یک مراسم یادبود برای گرامی‌داشت یاد مردم بی‌گناهی شده است که به واسطه تهاجم نظامی اسرائیل به غزه جان باخته‌اند.

«سانسور و جرم‌انگاری علیه محکوم‌کنندگان نسل‌کشی در غزه»

مسئولان دانشگاه، ضمن اشاره به این موضوع که برپائی چنین اعتراض‌هایی بر «تنش‌ها» در دانشگاه می‌افزاید، به خبرگزاری فرانسه گفتند که اغلب دانشجویان پس از بحث و گفت‌وگو با مدیریت حاضر به ترک محوطه دانشگاه شدند.

این در حالی‌ست که پولیس پس از آن مجبور شد برای بیرون کردن تعداد اندکی از معترضان که حاضر به ترک محوطه دانشگاه نبودند، مداخله کند.

مسئولان «سیانس‌پو» سپس اعلام کردند که متأسفانه «تلاش‌های متعدد» برای خروج مسالمت‌آمیز دانشجویان از محوطه دانشگاه با شکست مواجه شد و تعدادی از معترضان با دخالت پولیس حاضر به ترک محل شدند.

یک اتحادیه دانشجویی در همین ارتباط با انتشار پیامی در ایکس از جانب دانشجویان معترض نوشت: «ما در «سیانس‌پو» هستیم تا سانسور و جرم‌انگاری دولت علیه همه آن‌هایی که نسل‌کشی جاری را محکوم می‌کنند و خواستار صلح در غزه هستند، را محکوم کنیم.»

در این پیام، خطاب به غزه و ساکنانش آمده است که دانشجویان معترض با شما هستند و از شما حمایت می‌کنند.

«عبور از خط قرمز»

کمیته حامیان فلسطین در دانشگاه علوم سیاسی پاریس، در بیانیه‌ای اعلام کرد که فعالان دانشجویی توسط بیش از ۵۰ نیروی امنیتی از مدرسه بیرون برده شدند.

در این بیانیه، همچنین آمده بود که «حدود ۱۰۰» افسر پولیس نیز در بیرون از محوطه منتظر دانشجویان معترض بودند. برپا کنندگان تحصن و تجمع اعتراضی دانشجویان حامی فلسطین، همچنین تاکید کردند که مدیریت دانشگاه علوم سیاسی «با لجابت و سرسختی از گفتگوی واقعی با دانشجویان طفره می‌روند».

اتحادیه دانشجویی این دانشگاه معتبر پاریس نیز تصمیم مسؤلان دانشگاه برای فراخواندن پولیس را «تکان‌دهنده و عمیقا نگران‌کننده» خوانده و اعلام کرده است که این اقدام «نشان‌دهنده چرخش استبدادی بی‌سابقه» در مدیریت دانشگاه است.

یکی از اعضای اتحادیه دانشجویی «سیان‌پو» تصمیم برای فراخواندن پولیس را از سوی مدیریت دانشگاه «عبور از خط قرمز» خواند و تاکید کرد: مدیریت باید برای بازگرداندن فضای اعتماد گام بردارد.

سخن‌گوی این اتحادیه نیز به خبرگزاری فرانسه گفت که دانشجویان «با وجود سرکوب» به حرکت اعتراضی خود ادامه خواهند داد.

تاریخچه جنبش دانشجویی و جنبش هیپی‌ها در امریکا

جنبش دانشجویی مدرن امریکا از دهه ۱۹۳۰ آغاز شد، زمانی که «جنبه دانشجویی ملی» به «جنبه دانشجویی دموکراسی صنعتی» پیوستند و اتحادیه دانشجویی امریکائی (ASU) را تشکیل دادند. در اوج سال‌های پس از بهار ۱۹۳۰ تا بهار ۱۹۳۹، این جنبش توانست حدود ۵۰۰ هزار دانشجو (نیمی از بدنه دانشجویی امریکا) را با یکدیگر متحد و راهپیمائی سالانه ضدجنگ را برگزار کند.

جنبش دانشجویی دهه ۱۹۳۰ امریکا پیشگام جنبش‌های دانشجویی دهه ۱۹۶۰ و سال‌های پس از آن بود. نمود اجتماعی بحران اقتصادی دهه ۳۰، نرخ بالای بیکاری و تبعیض نژادی از عوامل شکل‌گیری جنبش دانشجویی در این سال‌ها بود.

در همین سال‌ها بود که جون بانز، ستاره موسیقی پاپ موسسه‌ای برای مطالعه ضدخشونت بنیاد گذاشت. او گرچه در ابتدا تنها یک ستاره موسیقی پاپ بود اما با تشدید جنبش حقوق مدنی در امریکا علیه تبعیض نژادی و حقوق مدنی نام وی به‌عنوان چهره شاخص جنبش اعتراضی «ضدخشونت» شناخته شد.

اعضای انجمن دانشجویان دموکراتیک به‌عنوان یکی از مهمترین جنبش‌های دهه ۱۹۶۰ تظاهرات‌های گسترده‌ای را در مخالفت با جنگ ویتنام به راه انداختند که مهمترین آن در دانشگاه ایالت کنت در ماه مه ۱۹۷۰ بود. در جریان این تظاهرات، پولیس به سوی دانشجویان شلیک کرد که بر اثر آن چهار دانشجو کشته و ده‌ها نفر مجروح شدند. این تظاهرات سرآغاز اعتراض‌های گسترده دانشجویان خشمگین در سراسر کشور بود.

جوانان دهه ۶۰ با پرهیز از دنباله‌روی بزرگان زمانه خود، ارزش‌ها و فرهنگ سنتی حاکم بر جامعه خود را پس زدند و اجتماعی رادیکال با ویژگی‌های خاص خود را شکل دادند. آن‌ها برای اعتراض علیه سنت‌های اجتماع، تبعیض، سیاست‌های نظام حاکم و جنگ‌طلبی خانواده خود را رها کرده و به سبک جدیدی از زندگی روی آوردند.

آن‌ها اعتراض خود را از راه‌های مختلف مثل موسیقی و تحصن‌های آرام نشان دادند.

«مسن‌ها معتقدند که جوانان باید به جنگ بروند و برای آن‌ها کشته شوند. آن‌ها برای رونق اقتصادیشان کشته می‌طلبند.

پاسخ ما این است: در خود بمیرند! ما نمی‌خواهیم برای شما قربانی شویم!

جنبش جوانان آمریکا به دنبال برساخت هویتی جدید است. ما بر این باوریم که باید از هنجارهای طبقه متوسط که از سوی صاحبان قدرت و ثروت دیکته شده است، خارج شویم. مدارسشان را ترک کنیم. از خانه فرار کنیم و جوامع و انجمن‌های جدید بسازیم.» (سخنرانی جری روبین، از رهبران هیپی‌ها، در دانشگاه برکلی در جمع دانشجویان.)

هیپی‌ها به این موضوع آگاه بودند که ایالات متحده جنگ را باخته و هزاران سرباز آمریکایی کشته شده‌اند. راهپیمایی بسیار بزرگی به راه افتاد که نه تنها هیپی‌ها، بلکه دانشجویان، روشنفکران، رادیکال‌ها و تمام اقشار مردم در آن شرکت کردند. این اعتراض در واشنگتن دی سی در قلب ایالات متحده شکل گرفت و طی آن ۲۵۰۰۰۰ نفر به خاطر یک هدف مشترک گرد هم آمدند. آن‌ها می‌خواستند که سربازانشان به خانه برگردند و درگیری آمریکا در جنگ خاتمه یابد. در طول جنگ ویتنام صدها راهپیمایی ضد جنگ برگزار شد.

بزرگترین اجتماع معترضان در لینکلن پارک، محل اجتماعات انتخاباتی حزب دموکرات در واشنگتن، برگزار شد. این اجتماع که توسط هیپی‌ها و فعالان جنبش دانشجویی برگزار شد، فستیوال زندگی نام گرفت.

جری روبین درباره فستیوال چنین می‌گوید:

«ماربین گارسون، سردبیر سان‌فرانسیسکو اکسپرس تایمز، پیشنهاد کرد که فعالان هیپی در فستیوال زندگی برای نشان دادن اعتراضشان به جنگ ویتنام یک خوک را به عنوان کاندیدای انتخابات معرفی کنند. یک خوک با پلاکارد و کت و شلوار و پایپون و هر آنچه که یک کاندیدای ریاست جمهوری در آمریکا نیاز دارد.

ایده جالبی بود؛ چرا مردمی که به خوک‌های بزرگ رای می‌دهند، این بار به یک خوک تازه بالغ رای ندهند؟

بنابراین قرار شد که درست در مقابل محل تجمع حزب دموکرات، که خوک بزرگ برای هواداران سخنرانی می‌کند، خوک هیپی‌ها نیز برای شرکت‌کنندگان در فستیوال زندگی حرف بزند.

البته این اقدام ریشه در باورهای جنبش هیپی هم دارد. هیپی‌ها مخالف کشتن حیوانات و تبدیل آن‌ها به هات‌داگ هستند؛ ما گیاه‌خواریم.

سرانجام آقای خوک خوکزاده را به عنوان نامزدمان در انتخابات ریاست جمهوری به لینکلن پارک شیکاگو آوردیم. در مسیر، نیروهای پولیس به ما و آقای خوک خوکزاده حمله و هفت تن را همراه او بازداشت کردند. باور می‌کنید نامزد انتخاباتی ما بازداشت شد؟؟

دوباره بازجویی:

- چرا این خاک را به شیکاگو آوردید؟

- او نامزد انتخاباتی ماست.

- شما با این اقدام به قانون اساسی و مردم امریکا توهین کردید.

- زمانی که مردم امریکا یک شیطان بزرگ را به عنوان رئیس‌جمهور برمی‌گزینند، چرا ما نباید شانس خود را با یک

خوک امتحان کنیم؟

- گفت‌وگو با شما بی‌فایده است.

- گفت‌وگو با شما بی‌فایده است! ما منطق ذهنی متفاوتی از شما، حامیان خشونت‌طلب امپریالیسم، داریم. ما از

انگاره‌های ذهنی شما بریده‌ایم. این خوک واقعا کاندید ما بود و باید او را هر چه سریع‌تر آزاد کنید، تا بتواند در انتخابات

شرکت کند.

پروژه کاندیداتوری آقای خوک خوک‌زاده بسیار موثرتر از پروژه‌های قبلی ما برای تشویق مردم به رای ندادن به

کاندیدای حزب دموکرات بود. خوب ما واقعا نتوانستیم در فضای عمومی جامعه تاثیر عمیق بگذاریم. آن هم در

جامعه‌ای که خود را برای رای دادن به سناتور مکارتری آماده می‌کرد.»

اعتراض به نژادپرستی را باید بخشی دیگر از عرصه بروز احساسات هیپی‌ها دانست. آن‌ها در جنبش حقوق مدنی نیز

شرکت کردند؛ همان‌طور که برای سربازان ویتنام فعالیت کرده بودند. آن‌ها بر آن بودند تا آرمان‌شهر خود را در جایی

بنا کنند که نژادپرستی، آزار و اذیت نباشد و با گسترش این خواست، اجتماع هیپی‌ها به سراسر امریکا کشیده شد.

در سال ۱۹۶۹ چهارصد هزار نفر خود را برای گذراندن سه روز گیج‌آور که به شنیدن موسیقی راک و بلوز، پوشیدن

لباس‌های متفاوت و خاص یا نپوشیدن، حرف زدن، خواندن و ... آماده کردند. این فستیوال در شهر کوچکی به نام

Woodstock برگزار شد. این منطقه هر یکشنبه محل گرد آمدن خوانندگان با بانجو و طبل‌شان بود که در آنجا جشن

جوانی می‌گرفتند.

ابی هافمن از رهبران جنبش هیپی‌ها، پس از برگزاری فستیوال زندگی، دستگیر شد و در دادگاهی که بعدها تحت عنوان

«دادگاه هفت متهم شیکاگو» شناخته شد، محکوم و محبوس شد. متن زیر بخشی از متن دفاعیه اوست که مطالبات و

اهداف هیپی‌ها را بیان می‌کند::

یکم. جنگ ویتنام سریع‌تر خاتمه یابد و مظاهر نظامی‌گری از سیاست خارجی ایالات متحده امریکا برای همیشه پاک

شوند. این نوسازی دیپلماتیک، می‌تواند با برچیدن تمامی پایگاه‌های نظامی امریکا در خارج از مرزها و لغو

قراردادهای استعماری نظامی-تجاری آغاز شود.

تمام دوم. تمام سیاه‌پوستانی که به واسطه روحیات نژادپرستانه قضات در زندان به سر می‌برند، باید هر چه سریع‌تر

آزاد شوند. آزادی هیو نیوتن از رهبران گروه پلنگ‌های سیاه در اولویت قرار دارد. باید به سیاهان اجازه داده شود که

در محلات خود شورای محلی تشکیل دهند، شورائی که بتواند به سلطه فرهنگی-اقتصادی سفیدپوستان بر اقلیت‌ها و

گروه‌های حاشیه‌ای پایان دهد. دولت فدرال باید هر چه سریع‌تر اجازه تشکیل این شوراها را صادر کند.

سوم. جواز استفاده از ماری جوانا و سایر مواد مخدر باید هر چه زودتر به صورت قانون و رسمی به تمامی نهادهای

اجرائی ابلاغ شود و تمام کسانی که به دلیل توزیع یا استفاده از این مواد در زندان هستند، باید بدون قید و شرط آزاد

شوند.

چهارم. جای‌گزینی برنامه‌های بازپروری و توان‌بخشی در زندان‌ها به جای نظام خشن و ضد انسانی تنبیه و مجازات

موجود، دیگر اولویت ماست.

پنجم. «خلع سلاح عمومی» باید ابتدا از نیروهای وحشی پولیس و به ویژه پولیس فدرال آغاز شود. در این طرح به غیر از سلاح‌های گرم باید تمامی سگ‌های وحشی، باتوم‌های برقی، گازهای اشک‌آور، شلاق‌ها، دست‌بند‌های زمخت و ... که از ادوات اصلی نیروهای پولیس امریکا هستند، توقیف و جمع‌آوری شوند.

ششم. اگر هیأت حاکمه مدعی پیشرفت اقتصادی و توسعه زیرساخت‌های امریکاست، چرا کشور ما با رشد مداوم بی‌کاری مواجه هست؟ شهروندان جامعه امریکا باید بتوانند در انتخاب شغل آزاد باشند. حکومت باید برای کارگرانی که در مشاغل سخت و زیان‌آور و یکنواخت مشغول به کارند، امتیازات ویژه قائل شود. حکومت امریکا باید فرق بین انسان و ماشین را بفهمد. حق خسته شدن از کار زیاد و نفرت از شغل یکنواخت و ملال‌آور را به رسمیت بشناسد.

هفتم. برنامه‌ریزان و مدیران ارشد دولت مرکزی باید بر اساس الگوی جغرافیایی و محیط زیستی هر ایالت، طرحی را به‌عنوان تمرکززدایی از شهرهای بزرگ تدوین کنند. همچنین دولت مرکزی باید رسانه‌هایی را که سبک زندگی روستائی را مسخره می‌کنند، مجازات کند.

هشتم. شهروندان امریکا باید از حق سقط جنین برخوردار شوند. همان‌طور که حق تولید مثل برای هر شهروند امریکائی وجود دارد، حق سقط جنین هم باید به رسمیت شناخته شود.

نهم. نظام آموزش و پرورش امریکا باید دگرگون و بر اساس حق انتخاب دانش‌آموزان و برای برگزیدن رشته مورد علاقه تحصیلی، دوباره تدوین شود. همچنین دانشجویان و دانش‌آموزان امریکائی باید بتوانند در فرآیند برنامه‌ریزی‌های آموزشی مشارکت داشته باشند. این نظام باید طوری طراحی شود که در آن شکاف موجود بین مدرسه و جامعه و به یک معنا شکاف خیال و واقعیت، از بین برود. این حق هر دانشجو و دانش‌آموز امریکائی است که در زمان تحصیل با واقعیت‌های زندگی آینده‌اش آشنا شود و نظام آموزشی نباید او را در قرنطینه‌ای از خوش‌باوری نسبت به آینده موهوم نگه دارد.

دهم. همه افکار و اندیشه‌ها باید به‌طور مساوی از حق استفاده از رسانه‌های آزاد برخوردار شوند. ما خواهان گسترش و رفع موانع تشکیل شبکه‌های کابلی به‌عنوان نسل جدید از رسانه‌های گروهی هستیم که بر اساس آن قدرت انتخاب شهروندان و مخاطبان افزایش می‌یابد.

یازدهم. ممنوعیت سانسور، شاید اصلی‌ترین مطالبه ماست. در رسانه‌های سرگرمی‌ساز امریکا به راحتی هر نوع خشونت و بی‌رحمی نسبت به انسان نمایش و ترویج داده می‌شود، حال آن‌که همین رسانه‌ها بدیهی‌ترین روابط عاطفی و جنسی نوع بشر را به بهانه حفاظت از کیان خانواده سانسور می‌کند.

دوازدهم. ما بر این باوریم که مردم آزادند با هر کس و هر کجا که خواستند، رابطه داشته باشند و این حق آن‌هاست که کنترل روابط و احساسات‌شان را خود در دست بگیرند. آنچه که ما می‌خواهیم یک برنامه تدوین شده نیست، بلکه تجربه‌ای ساده و بدیهی از نهاد انسان و برگرفته از شناخت همان نسبت به جامعه پیرامون است.

سیزدهم. ساختار قدرت و نظام سیاسی برآمده از آن باید حق همه شهروندان را بدون در نظر گرفتن تفاوت‌های جنسی، قومی، نژاد، رنگ، زبان و ... رعایت کند و خود را در برابر تمامی آن‌ها پاسخگو بداند؛ بدون آن‌که با نگاهی تبعیض‌آمیز، گروهی را به گروهی دیگر برتری دهد.

قدرت سیاسی باید از دست چپ‌آهنگران خارج شده، در فرآیند دموکراتیک و با حضور تمامی دیدگاه‌هایی که تاکنون در اقلیت بوده‌اند، بازسازی شود.

نظام سیاسی امریکا باید به سمت فدرالیسم مطلق حرکت کند تا شهروندان هر حالت بتوانند با شرکت در رفراندوم یا انتخابات آزاد هر نوع حاکم یا حکومتی را که خواستند، برگزینند. این تنها راهی است که می‌توان شکاف موجود میان قدرت و مردم را پر کرد و اعتبار از دست رفته دولت امریکا را بدان بازگرداند.

چهاردهم. ما خواهان تدوین طرحی با عنوان «ترویج و تشویق هنرمندان گمنام» هستیم. این مطالبه یک خیال‌بافی کودکانه نیست. ما می‌دانیم که همه افراد جامعه نمی‌توانند هنرمند باشند، اما می‌توان شرایطی را به وجود آورد که استعدادهای پنهان در زمینه‌های مختلف بتوانند شکوفا شوند.

پانزدهم. هر فرد مختار است هر آنچه را که می‌خواهد و می‌پسندد، آزادانه برگزیند.

فهرستی که در بالا آمد ما را بر آن داشت تا امروز به شیکاگو و محل میتینگ‌های انتخاباتی احزاب دموکرات و جمهوری‌خواه بیایم و برای تحقق آن‌ها مبارزه کنیم.

جنبش‌های دانشجویی در امریکا در دهه ۱۹۸۰ شکلی نئولیبرال به خود گرفت و جنبش‌های دانشجویی دهه ۱۹۹۰ عموماً اعلام مخالفت با شیوه‌های استاندارد آزمون و آموزش و همچنین مسائل پیچیده‌تری مانند ارتش و تاثیر آن بر آموزش بود و سرانجام جنبش گسترده ضد جهانی شدن در دهه ۱۹۹۰ شکل گرفت که تا امروز ادامه دارد. و اکنون شاهد خیزش جدیدی از جنبش دانشجویی امریکا و اروپا هستیم.

جنبش دانشجویی فرانسه و جنبش مه ۶۸ فرانسه

انجمن ملی دانشجویان فرانسه (U.N.E.F) که برای نخستین بار در سال ۱۹۰۷ از چندین سازمان دانشجویی کوچک تشکیل شد را می‌توان بانفوذترین سازمان دانشجویی عرصه سیاسی فرانسه خواند. انجمن ملی دانشجویان با وجود فراگیری در سراسر دانشگاه‌های فرانسه، تا پیش از جنگ جهانی اول هیچ نقش چشمگیری نداشت چرا که دانشجویان در این دوره اغلب از خانواده‌های طبقه مرفه بودند. آن‌ها در واقع هیچ مناسباتی با دغدغه‌های سیاسی و اجتماعی روز جامعه نداشتند. حدود ۶۰ سال بعد اما طبقه مرفه در دانشگاه‌ها به یک اقلیت تقلیل یافته و تغییرات بنیادینی در قشر تحصیل‌کرده فرانسه ایجاد شده بود. بخش عمده‌ای از جوانان طبقه متوسط با نگرانی‌های روز افزون درباره آینده سیاسی و اقتصادی خود وارد دانشگاه شده بودند و به این ترتیب انجمن ملی دانشجویان فرانسه نیز کارکردهای جدیدی یافته بود.

نقطه اوج جنبش دانشجویی اما به سال ۱۹۶۸ میلادی باز می‌گردد. جنبشی اعتراضی که موفق شد تا از راهروهای دانشگاه به خیابان‌ها آمده و ظرف یک هفته میلیون‌ها فرانسوی را به میدان مبارزه بکشاند. با این حال، درباره جنبش ۱۹۶۸ فرانسه عقاید متفاوت و گاه متضادی مطرح می‌شود.

مه ۶۸ فرانسه الهام بخش جنبش‌های مشابهی در میان دانشجویان و کارگران بسیاری از کشورها از چین، جاپان، آلمان و چکسلواکی گرفته تا ایالات متحده امریکا، برزیل و مکزیک شد.

جنبش کارگری که ابتدا مخالف حرکت دانشجویان بود، به این جنبش پیوست و در تظاهرات و اعتصاب ۱۳ مه ۶۸ که بزرگترین اعتصاب قرن بیستم نام گرفته است، شرکت کردند. اعتصابی که برای روزها فرانسه را فلج کرد.

پیامد این جنبش، کارگران خواستار افزایش حقوق ۳۵ درصدی، ۵۰ درصد حقوق برای روزهای اعتصاب، کاهش ساعت کار هفتگی از ۴۳ به ۴۰ ساعت و فعالیت آزاد سندیکاها شدند که از سوی دولت پذیرفته نشد. گرچه در دولت بعدی برخی از این خواسته‌ها تحقق یافت. امروز کارگران فرانسه ۳۵ ساعت در هفته کار می‌کنند اما خبری از حقوق در دوره اعتصاب نیست.

با گسترش این جنبش بیش از ۷ میلیون نفر در فرانسه دست به اعتصاب زدند و خواستار کنار رفتن دولت شدند. با این حال ژنرال دوگل رئیس جمهوری وقت و جرج پمپیدو نخست وزیر در برابر خواسته معترضان مقاومت کردند.

دو ماه بعد، راستگرایان فرانسوی برای حمایت از دولت به خیابان آمدند و در انتخابات پارلمانی ژوئن ۱۹۶۸ راستگرایان در انتخابات پیروز شدند.

جنبش مه ۶۸ تأثیر عمیقی بر جامعه فرانسه و به‌طور کلی بر اروپا داشت. با این‌که جامعه‌شناسانی مانند ریمون آرون آن را منفی ارزیابی کرده و نگران آن بودند که این جنبش وجهه فرانسه را در میان کشورهای دیگر تخریب کند، تاریخ عکس این ماجرا را نشان داد و مه ۶۸ فرانسه همانند واقعه‌ای مثبت و آزادی‌خواهانه در افکار روشنفکران کشورهای جهان نقش بست.

پاریس، ۶ مه ۶۸ - عکس: AP

جنبش مه ۶۸ فرانسه، محدود به فرانسه نبود، بلکه یک جنبش جهانی بود که به‌ویژه در کشورهای غربی، با تحرک جنبش دانشجویی امریکا، آلمان، ایتالیا و سایر کشورهای اروپای غربی و حتی اروپای شرقی (بهار پراگ و اشغال چکسلواکی توسط ارتش شوروی) گسترش یافته بود.

فرانسه در این میان، به این دلیل ویژگی پیدا کرد که جنبش دانشجویان در فرانسه با پیوستن کارگران تبدیل به یک اعتصاب سراسری تمام‌عیار شد و به همین دلیل جنبش مه ۶۸ بیش‌تر با نام فرانسه تداعی می‌شود.

در فرانسه به‌طور مشخص از زمان تجربه «جبهه مردمی» (Front populaire) سال ۱۹۳۵ تا آن هنگام، چنین بحرانی با این ابعاد اجتماعی رخ نداده بود. از این‌رو مه ۶۸ بزرگ‌ترین جنبش اجتماعی تاریخ فرانسه محسوب می‌شود. اعتصاب عمومی آن‌قدر گسترده بود که دولت مجبور بود توسط ارتش مسأله حمل و نقل و جابه‌جایی حل کند.

این بعد اجتماعی یافتن جنبش دانشجویی فرانسه آن‌را به یک تحول‌طلبی عمومی تبدیل کرد و حتی در نزد نیروهای کمونیستی نیز امیدهایی را برانگیخت که شاید بتوان از همین مسیر به یک تغییر اساسی در سیستم کاپیتالیستی حاکم بر کشورهای غربی رسید.

نهایتاً جنبش مه ۶۸ شکست خورد. در پایان همان ماه ژنرال دوگل و آندره مالرو و... توانستند تظاهرات وسیعی را در شانزله‌یزه به راه اندازند به این عنوان که جمهوری در خطر است و جناح راست توانست برای حل بحران نهادین (انستیتوسیونل) و نجات کلیت نظام سیاسی فرانسه تمامی نیروی خود را بسیج کند.

اما با سرکوب‌های شدید این جنبش و پیروزی نیافتن مقطعی، جنبش مه ۶۸ یک تحول بزرگ اجتماعی- فرهنگی آفرید که پس‌لرزه‌ها و اثرات بعدی‌اش تا به امروز تداوم یافته است.

بزرگ‌ترین اشتباه را «گرافین» رئیس دانشگاه سوربن مرتکب شد، آن هنگام که در سوم مه ۶۸ برای فرونشاندن اعتراض‌های دانشجویی، سراسیمه نیروهای پولیس را به داخل دانشگاه دعوت کرد. تعدادی از دانشجویان آن روز به رهبری «دانیل کوهن‌بندیت» دانشجوی المانی‌تبار و «برنارد گراد» دانشجوی جامعه‌شناسی بنای اعتراض به محدودیت‌ها و مشکلات محیط تحصیل خود گذاشته بودند. سوربن که روزگاری نه‌چندان دور، محلی کوچک برای

پرورش نخبگان بود، در پی اعمال «سیاست درهای باز پذیرش دانشجو» بیش از اندازه بزرگ شده و به کارخانه بی‌نظم و به‌هم ریخته تولید فارغ‌التحصیل تبدیل شده بود تا جایی که آلن تورن با توصیف خود از جامعه دانشگاهی نانتری، تصویری سیاه برای آیندگان به یادگار می‌گذارد: «نانتری گورستان تخیلات و اوهام است. این شهر یک تجربه و آزمایش کور است که باعث نابودی گذشته فرانسه خواهد شد.»

در چنین فضایی بود که اعمال قوانین دست‌وپاگیر در خوابگاه‌های دخترانه و پسرانه و نیز عدم استقلال دانشگاه، زمزمه اعتراض را میان دانشجویان برانگیخته بود. اعتراض‌های اولیه دانشجویان نانتری، هنوز به سیاست آغشته نشده بود، اما شتاب‌زدگی «گرافین» و درخواست کمک او از پولیس، نطفه سیاسی شدن را در دل جنبش کاشت. بازداشت دانشجویان معترض توسط پولیس و احضار کوهن‌بندیت و پنج نفر دیگر از دانشجویان به کمیته انضباطی در ۶ مه اما به جنبش رنگ دیگری بخشید. احضار بندیت که دیگر به یکی از محبوب‌ترین و جسورترین افراد در میان دانشجویان تبدیل شده بود، موجی از خشم و نارضایتی رو به تزاید میان دانشجویان آفرید. این‌چنین شد که سوربن دیگر برای به تصویر کشیدن اعتراضات دانشجویان کوچک بود؛ دانشجویان نگاه به خیابان‌های پاریس دوخته بودند.

به این ترتیب دانشجویان ماه مه، صحنه‌های به‌یادماندنی از تسلط خود بر خیابان‌های پاریس را به نمایش گذاشتند. شب دهم مه خیابان‌های پاریس به سنگر دانشجویان تبدیل شد. در «شب سنگرها» دانشجویان حاکم بلامنزاع خیابان‌های پاریس بودند. خشونت پولیس علیه دانشجویان اما نگاه‌های جامعه بی‌تفاوت فرانسه را به خیابان‌ها جلب کرد و آنا‌رشی حاکم بر این جنبش نه‌تنها نفی نشد بلکه با رضایت از سوی بزرگسالان نیز پذیرفته شد. حمایت اتحادیه‌های کارگری از جنبش دانشجویان اما در تظاهرات ۱۳ مه زنگ خطر را برای حکومتگران فرانسوی نواخت. خیابان‌های پاریس پذیرای ۸۰۰ هزار تظاهرکننده‌ای بود که فریاد «دوگل خائن» را رساتر از دیگر شعارها به گوش الیزه‌نشینان می‌رساندند.

دوگل هنوز ساکت بود. ژرژ پمپیدو، نخست‌وزیر مورد اعتماد دوگل نیز چند روزی پیشتر پاریس را به قصد انجام دیداری از تهران ترک کرده بود. به این ترتیب کشور از وجود کسی که بتواند سیر حوادث را پیش‌بینی و از وقوع آن پیشگیری کند محروم بود. دوگل حتی علاقه‌ای نداشت تا این سخنان فرانسوا میتران، رهبر فراکسیون سوسیالیست‌ها در جلسه‌ای اضطراری که با حضور وزیر آموزش عالی تشکیل شده بود را جدی بگیرد: «جوانان همیشه درست نمی‌گویند، اما این نباید باعث شود جامعه‌ای که جمعیت جوان آن زیاد است فکر کند که جوانان همیشه اشتباه می‌کنند.» سخنانی که حتی از جانب دانشجویان نیز چندان محل توجه واقع نشد، چراکه بحران مه ۶۸ مقابل تمام جریان‌های سیاسی قد علم کرده بود و حضور سیاست‌مداران چپ‌گرائی همچون میتران و بیرمنس در صفوف میانی تظاهرات ۱۳ مه، استقبال دانشجویان را به همراه نیآورد.

با این حال حمایت روشنفکران چپ‌گرای فرانسوی همچون ژان پل سارتر و سیمون دو بووار و پیوستن جامعه استادان به جنبش دانشجویان فرانسه نیز تغییری در سیاست‌های حکومت ایجاد نکرد. وقتی هواپیمای ژرژ پمپیدو ۱۲ مه در فرودگاه اورلی پاریس به زمین نشست، دانشجویان شدیدترین صحنه‌های نبرد خیابانی را تجربه می‌کردند. پمپیدو اما نبض جنبش را در دست گرفت و روز ۱۳ مه دستور بازگشایی سوربن را صادر کرد. درهای سوربن پس از یک هفته به روی دانشجویان گشوده شد و دانشجویان معترض فرانسوی به محض تسخیر سوربن، پرچم سه رنگ جمهوری فرانسه را پائین کشیدند و پرچم‌های سرخ و سیاه را به نشانه آرمان آنا‌رشیسم و مارکسیسم انقلاب خود در سوربن به اهتزاز درآوردند. سوربن به مدت ۲۴ روز تحت رهبری دانشجویان اداره شد. از ۱۳ مه تا ۱۶ ژوئن این دانشجویان بودند که مدیریت و رهبری در محدوده کوچک خود را تجربه می‌کردند.

روشنفکران متعهد فرانسه، مانند سیمون دو بووار و ژان پل سارتر فعالانه از شورش‌های دانشجویی حمایت

کردند. عکس: dpa - Bildfunk

شاید توصیف ادگار مورن- تحلیل‌گر برجسته فرانسوی- خود گویاترین تصویر از روزهای تسخیر سوربن توسط دانشجویان را به دست دهد: «دانشجویان می‌خواستند حیاط سوربن را به سکوی پرتاب موشک انقلاب تبدیل کنند». ژرژ پمپیدو اما با بازگشائی سوربن، طناب دار را در اختیار دانشجویان گذاشت تا خود، جنبش را به دار آویزند. نمایش یک ماه بی‌نظمی و حکومت آنارشی خیلی زود دانشجویان و حامیان آنان را به مرز خستگی رساند و به این ترتیب فرصت در اختیار دوگل قرار گرفت تا فرمان بازپس‌گیری دانشگاه از انقلابیون را در ۱۶ ژوئن صادر کند. به این ترتیب روز ۱۶ ژوئن پرچم سرخ و سیاه از سوربن پائین کشیده شد و پرچم سه رنگ جمهوری بالا رفت تا افول جنبش را تصویر کند.

در مجموع، تجارب مه ۶۸ فرانسه مانند هر جنبش دیگری جنبه‌های مثبت و منفی داشت: جنبه‌های منفی آن بیشتر ناشی از شکست و بن‌بست شیوه‌های افراط و تفریطی است. مثلاً امروزه پیرامون از دست رفتن کیفیت آموزش پس از بحران مه ۶۸ بحث می‌شود؛ که یکی از پیامدهای آن را در محیط‌های آکادمیک این می‌دانند که دیگر از آن شخصیت‌های برجسته فکری و علمی اوایل قرن بیستم، و حتی پس از جنگ جهانی، خبری نیست و محافظه‌کاری و میان‌مایگی بر استادان و بی‌سوادی بر شاگردان حکمفرما شده است. منتقدین جنبش مه ۶۸ بر این اعتقادند که این افت علمی از عواقب آن جنبش است که بر اثر آن جدیت در درس و بحث علمی کاهش یافت. درست بر پایه همین افول است که سیاسیونی مثل سارکوزی امروز با جرات می‌گویند: «میراث ۶۸ را باید از میان برداریم!» و مناقشه‌ای در مطبوعات پیرامون این میراث براه افتاده و کتاب‌هایی است که پیاپی موافق و مخالف آن منتشر می‌شود و گاه در نقد از این جنبش، حتی بعضی از فعالین سابق این جنبش را می‌بینیم مثل برخی از مائوئیست‌های سابق که از آن‌سوی بام افراط به این سوی لیبرالیسم افتاده‌اند!

جنبش مه ۶۸ پیامش روشن بود: در یک کلام، زیر سؤال رفتن پایه‌های فکری سلسله مراتبی مسلط و اقتدارگرای مذکر بر جوامع غربی که در همه ابعاد از تبعیض جنسیتی میان زن و مرد گرفته، تا رابطه بین نسل‌ها فرزندان و والدین، معلمان و شاگردان، سرمایه‌داران و کارگران، دولت‌مردان و شهروندان و...

جنبشی که البته متأثر از رشد علوم انسانی و شکوفائی جنبش روشنفکری بود. جنبشی که نفی وجه اختناق‌آور سلطه و سرکوب کاپیتالیستی-امپریالیستی و پولیسی-نظامی قدرت‌های حاکم بر غرب و بر جهان بود.

این جنبش اجتماعی، از سه بُعد، دانشجویی و روشنفکری کارگری یا مبارزه در مناسبات طبقاتی و اقتصادی و همچنین جنبش زنان قابل تحلیل است. به همین دلیل، می‌توان گفت که این سه جنبش، متحد هم هستند.

پس از شکست فاشیسم در اروپا، این بار نفس امپریالیسم و کاپیتالیسم تضاد اصلی شده است، و اخیراً نیز راست افراطی و لیبرال در یک جبهه مشترک ضد کمونیستی قرار گرفته‌اند. بنا بر همان منطقی که همگان در برابر فاشیسم ایستاده بودند صورت دارد که این بار در برابر کاپیتالیسم به پا خیزند.

در همان زمان جنبش ۶۸، جنگ ویتنام، و جنبش‌های ضد جنگ و طرفدار صلح در اوج خود بودند که این امر به جنبش جوانان هم جنبه بین‌المللی می‌داد.

می‌توانیم این‌گونه نتیجه‌گیری کنیم که جنبش‌های ۶۸ اعتراضی و انقلابی بود هم علیه اردوگاه کاپیتالیسم غربی و هم عقب‌ماندگی شرقی و همه علیه ساختارهای پوسیده سوبالیزم موجود دولتی اروپای شرقی و شوروی سابق.

اساساً جنبش مه ۶۸ فراتر از یک جنبش دانشجویی بود، به جنبش اجتماعی و کارگری و جنبش زنان پیوند خورد و در پی آن جنبش آزادی زنان به‌وجود می‌آید که کتاب «جنس دوم» سیمون دو بووار از مراجع فکری آن بود. به‌طور کلی، جنبش جوانان (دانش‌آموزان مدارس هم به دانشجویان پیوستند) و همچنین یک بعد اجتماعی عدالت‌خواهی که کارگران را به خود جذب کرد.

در همان زمان سارتر و سیمون دوبوار در کافه‌های پاریس فعالیت‌های فرهنگی-اجتماعی خود دنبال می‌کردند. سنتی در فرانسه و برخی کشورهای اروپایی وجود دارد که به‌نوعی همیشه تریبون آزاد در کافه‌ها وجود دارد که نویسندگان و هنرمندان علاقه‌مند از طریق همین تریبون‌های آزاد تولیدات خود را به گوش حاضران می‌رسانند.

سیمون دوبوار یکی از فعالین جنبش آزادی زنان و جنبش ضد جنگ ویتنام و دوست و همکار متفکر بزرگ فرانسوی، ژان پل سارتر، در ۱۹۵۴ جایزه کنکور را از آن خود کرد. آثاری که از وی به‌جا مانده است، برخی تحقیقی و بیش‌تر ادبی هستند و همه می‌میرند یکی از مهم‌ترین و مشهورترین رمان‌های اوست. دوبوار در ۱۹۷۸ نامزد دریافت جایزه ادبی نوبل بود.

کتاب «همه می‌میرند» با زندگی یک بازیگر تئاتر «رژین» شروع می‌شود. یک شخصی که شخصیتی «نارسیستی» داشت و شدیداً روی آن پافشاری می‌کرد. رژین در سفرهایش به شهرهای مختلف، یک روز با شخصی عجیب به نام «رایموندو فوسکا» که شخصیت اصلی رمان است آشنا می‌شود.

فوسکا در برهه‌ای از زمان به دنیا آمد که در آن توسط یک معجون سبز زندگی ابدی پیدا کرد و رمان همه می‌میرند خاطراتی از ذهن فوسکا است که برای رژین تعریف می‌شود...

تجربه انقلاب مه ۶۸ دانشجویان فرانسه؛ تجربه‌ای که هدف آن تمرین دموکراسی بی‌واسطه و مستقیم بود و تز آن عمل مستقیم و آرمان آن حکومت مارکسیسم و آنارشیسم.

رهبران جنبش دانشجویی فرانسه همچنان که دست حمایت جریان‌های کارگری و سندیکاهای دانشجویی را به گرمی می‌فشرده‌اند اما برای تاکید بر تمایز جنبش ماه می فرانسه با جنبش‌های معاصر وارد دیگر کشورها، همراهان خود را این‌چنین خطاب قرار می‌دادند: «رفیق! این‌جا فرانسه است.»

جنبش دانشجویی ایران

در آن سال‌ها جنبش دانشجویی ایران مقیم اروپا که غالباً در کنفدراسیون مشغول فعالیت بودند و در اکسیون‌های خود علیه حکومت شاه دانشجویان ایرانی را نیز به صحنه کشاندند و پیوندی بین جنبش مه ۶۸ و جنبش دانشجویی ایران پدید آوردند.

در ایران چند ماه بعد از بعد از کودتای ۲۸ مرداد ۱۳۳۲ دانشگاه بود که مقاومت را آغاز کرد و واقعه شانزده آذر و روز دانشجو به وجود آمد. این در سال ۱۹۵۳ بود. اما بعد از این کودتا نسلی به خارج از ایران برای تحصیل آمدند که کنفدراسیون و شاخه خارج از کشور نیروهای چپ و کمونیست و نهضت ملی و حزب توده به راه افتاد.

جنبش دانشجویی در ایران نیز مسیر طولانی و سختی را طی کرده است؛ به خصوص در مقطع قبل از انقلاب ۱۳۵۷، حرکت‌های دانشجویی در ایران، با چند گرایش فکری مشخص همراه بوده است. گرایش چپ و مارکسیستی، در ایران یک گرایش قدیمی دانشجویی است؛ و این گرایش‌ها در داخل کشور دو قالب عمده داشت؛ یکی گرایش‌های مارکسیستی نزدیک به حزب توده بوده است و از دهه ۵۰ به بعد گرایش‌های مارکسیستی چریکی، یا مبارزه مسلحانه قابل توجه‌اند. در این حرکات مارکسیستی-کمونیستی نقش دانشجویان، نقش بسیار واضحی بوده است. عناصر اصلی قابل‌توجهی از نیروهای انسانی حرکت‌های کمونیستی و مارکسیستی در ایران از دهه ۲۰ شمسی به بعد را دانشجویان تشکیل می‌دادند، وقتی سابقه تشکیلات چپ را در ایران مورد ملاحظه قرار می‌دهیم، عمدتاً یا دانشجو یا فارغ‌التحصیل دانشگاه‌ها هستند. به‌عنوان نمونه، وقتی چریک‌های فدائی خلق، که در دهه ۵۰ شکل گرفتند و از احزاب مسلح علیه حکومت شاه بودند، را نگاه می‌کنیم از دو گروه «جزنی» و «احمدزاده» شکل گرفته‌اند. گروه «بیژن جزنی» از دانشجویان دانشگاه صنعتی آریامهر (شریف کنونی) بودند. در مجموع فعالیت‌های گروه‌های چپ کشور، دانشجویان نقش اساسی داشتند. گروه دوم، فعالیت‌های دانشجویی گروه‌هایی بودند که از دهه ۳۰ به فعالیت پرداخته بودند. این گروه‌های نیز نقش قابل‌توجهی در حرکت‌های دانشجویی دهه‌های ۳۰، ۴۰ و ۵۰ داشتند.

جریان سوم، جریان مذهبی در دانشگاه‌هاست که در ابتدا در دانشگاه‌ها حضور مشخصی نداشت، جو مذهبی و فعالیت‌های مذهبی در دانشگاه‌ها در ابتدا با یک رکود قابل توجه همراه بود. در محیط‌های دانشگاهی، مذهب از هر طرف مورد نقد و تحت فشار بود از جمله از طرف جریان مارکسیست‌ها که مذهب را افیون توده‌ها می‌دانستند. از این رو، مذهبی‌ها در دانشگاه در دهه‌های قبل و حتی بعد از انقلاب تا سال ۱۳۵۹، در یک انزوای سیاسی کامل به سر می‌بردند و نمود آن‌ها نیز در محیط‌های دانشگاهی چندان محسوس نبود.

اما بعد از انقلاب ۵۷، باز هم جنبش دانشجویی استقلال خود را حفظ کرد و قوی‌تر هم گردید. در این دوره علاوه بر دانشجویان چپ، دانشجویان ملی‌گرا و دانشجویان طرفدار سازمان مجاهدین هم فعال بودند.

جنبش دانشجویی ایران در ۴۵ سال حاکمیت جمهوری اسلامی نیز کمابیش فعال بوده و ساکت ننشسته است. اما انتظار از این جنبش آگاه، آزادی‌خواه و برابری‌طلب خیلی بیشتر از این‌هاست!

به‌هر حال حوادث تاریخی بزرگی در جهان رخ می‌دهد و شهروندان کشورهای مختلف را به هم پیوند می‌دهد.

جنبش دانشجویی در آن مقطع، یک نوع نگاه انترناسیونالیستی داشت که به‌نظر می‌رسد این نگاه بار دیگر وارد صحنه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی جوامع جهانی شده است.

اما متأسفانه جنبش دانشجویی ما، با این تجارب گران‌بها و ارزشمند، اما اکنون در رابطه با جنگ اسرائیل علیه مردم غزه، بی‌صداست. این سکوت مرگبار باید شکسته شود و جنبش دانشجویی با همه سختی‌ها و سانسور و سرکوب‌ها و

سوءبرداشت‌هایی که در جامعه ایران وجود دارد به‌طور مستقل و شفاف هم علیه حماس و جمهوری اسلامی و هم دولت اسرائیل موضع ضدجنگ بگیرد و حمایت خود را از مردم بی‌دفاع فلسطین با صدای رسا اعلام نماید.

بازداشت و اخراج دانشجویان معترض از دانشگاه‌های امریکا

رخدادهای مرتبط با بزرگترین موج کنونی اعتراضات دانشجویی در امریکا به طرفداری از مردم فلسطینیان غزه و علیه نسل‌کشی و جنگ اسرائیل، به قرار زیر است:

۱۷ آوریل: دانشجویان دانشگاه کلمبیا اردوی همبستگی با غزه را در محوطه دانشگاه منهن در همان روز برگزار کردند که رئیس دانشگاه، به کنگره امریکا اطلاع داد که از دانشجویان یهودی در برابر «بحران اخلاقی» مرتبط با یهودستیزی محافظت خواهد کرد.

۱۸ آوریل: بیش از ۱۰۰ معترض حامی فلسطین در دانشگاه کلمبیا پس از این که نعمت شفیق، رئیس این دانشگاه از پولیس نیویورک خواست تا کمپ دانشجویان را تخلیه کند، دستگیر شدند.

۲۲ آوریل: پولیس صدها نفر را در تظاهرات حامی فلسطین در دانشگاه نیل در کانتیکت و دانشگاه نیویورک در منهن پس از تعلیق کلاس‌های دانشگاه کلمبیا در پی برور تنش‌ها، دستگیر کرد.

۲۴ آوریل: پولیس ضد شورش در رویارویی با معترضان طرفدار فلسطین در دانشگاه تگزاس، ۵۷ نفر را به اتهام تعرض به املاک غیر دستگیر کرد. سطح قدرت به کار رفته از سوی پولیس در مقابله با تظاهرکنندگان، تا آن زمان بی سابقه بود که متعاقباً در دیگر دانشگاه‌ها نیز مشاهده شد.

۲۵ آوریل: مایک جانسون، رئیس مجلس نمایندگان امریکا در اظهارات خود در دانشگاه کلمبیا با بیان این که محوطه دانشگاه‌ها از کنترل خارج شده، پیشنهاد کرد که نیروهای ذخیره ارتش برای بازگرداندن نظم اعزام شود.

۲۷ آوریل: با اقدام مسوولان برای فراخوان پولیس به هدف برچیدن چادرها از محوطه‌های دانشگاهی از ماساچوست تا آریزونا، شمار دستگیر شدگان به بیش از ۱۰۰۰ نفر رسید.

۲۸ آوریل: درگیری بین معترضان طرفدار فلسطین و معترضان طرفدار اسرائیل در دانشگاه کالیفرنیا - لس آنجلس در پی سازماندهی تظاهرات متقابل از سوی یک گروه اسرائیلی-امریکائی طرفدار اسرائیل در نزدیکی کمپ طرفداران فلسطین.

آمارهای به‌دست آمده از سوی روزنامه واشینگتن‌پست نیز که در روز شنبه ۲۸ آوریل برابر با ۹ اردیبهشت منتشر شده حاکی از آنند که طی ۱۰ روز گذشته و از زمان آغاز تظاهرات حامیان فلسطینی‌ها در دانشگاه‌های مختلف ایالات متحده امریکا تا کنون دست‌کم ۹۰۰ نفر بازداشت شده‌اند.

در جریان تحصن دانشگاه کلمبیا، پولیس نیویورک به‌منظور بیرون راندن معترضان از محوطه دانشگاه کلمبیا دست‌کم ۱۰۰ نفر از آن‌ها را بازداشت کرد.

در روز شنبه ۲۸ آوریل برابر با ۹ اردیبهشت نیز پولیس بیش از ۱۰۰ نفر از معترضان را در دانشگاه نورت‌ایسترن بوستون بازداشت کرده بود. به گفته پولیس، این دانشجویان به هشدارها برای جمع کردن چادرهای خود از محوطه دانشگاه بی‌اعتنائی کرده بودند.

مقام‌های این دانشگاه پیش از این ادعا کرده بودند که در این تجمعات، شعارهایی «یهودی‌ستیزانه» سر داده شده و افزوده بودند: «ما چنین نفرت‌پراکنی‌هایی را در درون مجموعه دانشگاهی تحمل نمی‌کنیم.»

در حالی که طیف‌های مختلف و سازمان‌های حامی معترضان این اعتراضات را «مسالمت‌آمیز» توصیف می‌کنند.

در همین زمینه خبرگزاری آسوشیتدپرس گزارش می‌دهد که امروز وضعیت محوطه بسیاری از دانشگاه‌های ایالات متحده آمریکا آرام بود اما با وجود این، پولیس روز شنبه دست‌کم ۲۷۵ نفر از معترضان را در دانشگاه‌هایی از جمله ایندیانا در بلومینگتون، دانشگاه ایالتی آریزونا و دانشگاه واشینگتن در سنت لوئیس بازداشت کرده است.

گزارش‌ها حاکی از آنند که از آغاز این اعتراضات در دانشگاه‌های آمریکا، در مواردی برخی از دانشجویان معترض هوادار فلسطینی‌ها در دانشگاه‌هایی از جمله نیل، کالیفرنیا جنوبی، وندربیلت و مینه‌سوتا اخراج شده‌اند.

۲۹ آوریل: بروز درگیری بین تظاهرات طرفدار فلسطین و اسرائیل در دانشگاه کالیفرنیا - لس آنجلس پس از این که یک فعال دانشجوی یهودی اعلام کرد که معترضان طرفدار فلسطین از ورود او به محوطه دانشگاه جلوگیری کردند. مسؤولان دانشگاه کالیفرنیا اعلام کردند که زدن کمپ اعتراضی، کاری خلاف قانون است. جلوی حضور دانشجویان طرفدار فلسطینیان در کلاس‌های دانشگاه کلمبیا گرفته شد.

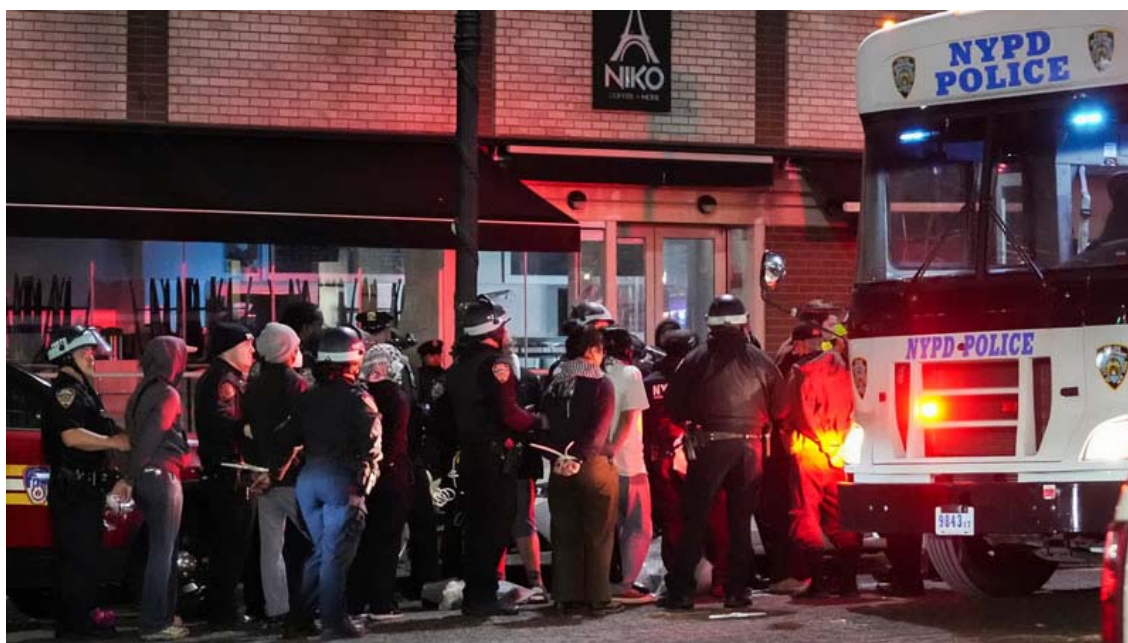
۳۰ آوریل: دانشجویان دانشگاه براون با برچیدن کمپ‌ها در ازای رای‌گیری متولیان دانشگاه برای کنار گذاشتن شرکت‌های حامی اسرائیل موافقت کردند که اولین توافق از این دست برای این جنبش اعتراضی است.

تظاهرکنندگان طرفدار اسرائیل به یک کمپ همبستگی با غزه در دانشگاه کالیفرنیا-لس آنجلس حمله کردند که منجر به زخمی شدن تعدادی از جمله چهار خبرنگار از دانشجویان دانشگاه شد.

پولیس ده‌ها نفر را در دانشگاه پلی تکنیک کالیفرنیا در هومبولت هنگام تخلیه ساختمان‌های محل حضور معترضان طرفدار فلسطین، دستگیر کرد.

۱ مه: پولیس نیویورک، ده‌ها معترض طرفدار فلسطین را که در یک ساختمانی دانشگاهی در محوطه دانشگاه کلمبیا سنگر گرفته بودند، دستگیر و این کمپ را برچید.

ده‌ها دانشجو در حمله شبانه پولیس به دانشگاه کلمبیا دستگیر شدند. سه‌شنبه شب ۱۱ اردیبهشت هم‌زمان با روز جهانی کارگر، ده‌ها دانشجو پس از ورود صدها پولیس نیویورک به دانشگاه کلمبیا برای پاک‌سازی یک ساختمان آموزشی که در اعتراض به حمایت از فلسطینیان تصرف شده بود، دستگیر شدند.

تصاویر زنده ویدئویی نشان می‌دهد پولیس با لباس‌های ضدشورش وارد پردیس دانشگاهی در منهتن که محل اصلی اعتراضات دانشجویی در سراسر کشور در مخالفت با جنگ اسرائیل در غزه، است شد. بر اساس گزارش‌ها، پولیس برای ورود به طبقه دوم ساختمان از یک وسیله نقلیه زرهی و برای پراکنده کردن جمعیت از نارنجک‌های صوتی استفاده کرد. پولیس استفاده از گاز اشک‌آور را تکذیب کرده است.

ماموران پولیس به دانشجویان معترض دست‌بند زده و آن‌ها را به اتوبوس‌هایی که در خارج از دانشگاه توقف کرده بودند، انتقال دادند. سخن‌گوی پولیس نیویورک گفته است در این عملیات کسی آسیب ندیده است.

این حوادث، همچنین به دستگیری‌های ده‌ها نفر در دانشگاه سیتی کالج نیویورک منجر شد، جایی که برخی دانشجویان از دانشگاه کلمبیا به آن‌جا منتقل شده و در حال اعتصاب نشسته بودند.

سالن همیلتون، که توسط دانشجویان اشغال شد، یکی از چندین ساختمانی است که طی اعتراضات حقوق مدنی و ضد جنگ ویتنام در سال ۱۹۶۸ اشغال شده بود. ساختمان اشغال شده توسط معترضان دانشجو با نمایش بزرگی به‌نام «سالن هند»، به افتخار هند رجب، دختر شش ساله فلسطینی از شهر غزه که اوایل این سال توسط نیروهای اسرائیلی کشته شده بود، تغییر نام یافته است.

هند رجب، دختر شش ساله‌ای از شهر غزه، در اوایل سال جاری در جریان حملات نظامی اسرائیل کشته شد. او با کشته شدن همه اعضای خانواده‌اش به مدت چند روز در یک اتوموبیل در کنار اجساد آن‌ها تنها ماند و توانست با امدادگران فلسطینی تماس بگیرد. سربازان اسرائیلی او و امدادگرانی را که برای نجاتش رفته بودند، کشتند. مرگ هند رجب نمادی تکان‌دهنده از تأثیرات ویرانگر جنگ بر غیرنظامیان و به‌ویژه کودکان در مناطق درگیری شد.

دستگیری ده‌ها دانشجو در اعتراضات دانشگاه کلمبیا، واکنش‌های متعددی از سوی مقامات دانشگاهی و سیاسی را به دنبال داشته است. مینوش شفیق، رئیس دانشگاه کلمبیا، در توجیه این اقدام دانشگاه، در بیانیه‌ای اعلام کرد دانشگاه به منظور بازگرداندن نظم و امنیت به پردیس دانشگاهی، ناچار شده از پولیس بخواهد دخالت کند.

۲ مه: پولیس، کمپ معترضان طرفدار فلسطینیان در دانشگاه کالیفورنیا- لس‌آنجلس را تخلیه کرد.

بنا به گزارش «سی‌ان‌ان»، دانشگاه پنسیلوانیا هم‌زمان با تشدید اعتراضات حامیان فلسطین در محوطه دانشگاه، جمعه ۱۴ اردیبهشت از پولیس امریکا، درخواست حمایت بیشتر کرد.

این در حالی است که بنا بر آمار «ان‌بی‌سی‌نیوز»، بیش از ۲۱۰۰ نفر در ارتباط با تظاهرات دانشگاه‌های امریکا دستگیر شده‌اند.

دانشجویان دانشگاه ایالتی پورتلند در برابر نیروهای پولیس، ۱۴ اردیبهشت ۱۴۰۳

بامداد جمعه ۳ مه-۱۴ اردیبهشت، پولیس ضد شورش لس‌آنجلس به دانشگاه کالیفورنیا هجوم برد تا چادرهای برپا شده دانشجویان معترض به جنگ اسرائیل علیه فلسطینی‌ها در نوار غزه را جمع کند. ماموران پولیس با شوکرهای برقی به

دانشجویان حمله کردند. چند ویدئو منتشر شده نشان می‌دهد ماموران با خشونت دانشجویان را مورد ضرب‌وشتم قرار داده و بازداشت می‌کنند.

رسانه‌ها از شنیده شدن صدای انفجار مرتبط با تجهیزات نظامی استفاده شده ماموران پولیس علیه دانشجویان خبر دادند. پولیس لس‌آنجلس بازداشت ۲۱۰ دانشجوی معترض در دانشگاه کالیفرنیا را تأیید کرد.

پولیس امریکا پیش از این به دانشجویان دانشگاه‌های دیگر نیز حمله و بیش از ۲۵۰۰ تن را بازداشت کرده است. در پورتلند هم پولیس ۲ مه-۱۳ اردیبهشت دانشجویان متحصن در کتابخانه را با خشونت به بیرون راند. ده‌ها دانشجوی متحصن به دست ماموران پولیس بازداشت شدند.

در نیوهمپشایر هم پولیس دست‌کم ۱۰۰ دانشجوی معترض را در دو دانشگاه بازداشت کرد. در جریان اعتراضات دانشجویی در دانشگاه‌های امریکا، برخی از استادان دانشگاه نیز در کنار دانشجویان معترض بازداشت شدند. تعداد کل بازداشت‌های مرتبط با جنبش دانشجویی امریکا طی دو هفته گذشته تا ۲۳۰۰ نفر نیز اعلام شده است، اما برخی از بازداشت‌های صورت گرفته در دانشگاه‌های امریکا که از میان اعضای هیأت علمی این دانشگاه‌ها بوده، بسیار پرسروصدا بوده است. عمده این بازداشت‌ها با اتهامات ادعائی از جمله برهم زدن نظم و قانون و یهودی‌ستیزی صورت گرفته است. برخی از مهمترین بازداشت‌های استادان دانشگاه‌های امریکا شامل این هشت مورد به شرح ذیل است:

استیو تاماری - استاد تاریخ مطالعات خاورمیانه در دانشگاه ادواردزویل جنوبی

ساندرا تاماری - همسر استیو تاماری، استاد دانشگاه ادواردزویل جنوبی

گرگوری فلوگفلدر - استاد تاریخ دانشگاه کلمبیا با ۲۸ سال سابقه

آنلیس اورلک - استاد یهودی ۶۵ ساله دانشگاه دارتموث

سارا فیلیپس - استاد مردم‌شناسی دانشگاه ایندیانا

کارولین فوهلین - پروفیسور اقتصاد دانشگاه اموری

نوئل مک آفی - دپارتمان فلسفه دانشگاه اموری

استیون تراشر - استاد روزنامه‌نگاری دانشگاه نورث وسترن

پیوستن دانشجویان استرالیا به تحصن

در سیدنی استرالیا نیز صدها دانشجو در یکی از بزرگترین دانشگاه‌ها تجمع کردند تا خواستار قطع همکاری علمی و فرهنگی با دولت اسرائیل شوند.

به گزارش خبرگزاری‌ها، اقدام مشابهی در دانشگاه‌های ملبورن، کانبرا و چند شهر دیگر شکل گرفته است.

صدها معترض علیه جنگ اسرائیل در غزه جمعه ۱۴ اردیبهشت با تجمع مقابل دانشگاه سیدنی، یکی از بزرگترین دانشگاه‌های استرالیا، خواستار لغو سرمایه‌گذاری‌های این دانشگاه در شرکت‌های مرتبط با اسرائیل شدند. فعالان حامی فلسطینیان هفته گذشته مقابل سالن اصلی دانشگاه سیدنی، از بزرگترین مراکز آموزش عالی استرالیا تحصن کردند.

برپائی اعتراضات دانشجویی در استرالیا بر خلاف وضعیتی که در امریکا رخ داده و پولیس اقدام به برهم زدن تحصن‌های دانشجویان در دانشگاه‌ها به طرفداری از فلسطینیان با استفاده از زور می‌کند، در فضائی آرام و حضور شمار اندک نیروهای پولیس صورت می‌گیرد.

خبرگزاری رویترز در گزارش تحصن دانشجویان استرالیائی، نوشت بر خلاف امریکا تجمع در این دانشگاه‌ها مسالمت‌آمیز و با حضور کم نیروهای پولیس همراه بود.

تظاهرکنندگان جمعه ۱۴ اردیبهشت همانند دانشجویان در ایالات متحده، کانادا و فرانسه از دانشگاه سیدنی خواستند سرمایه‌گذاری‌های خود را از شرکت‌های مرتبط با اسرائیل خارج کند.

چند صد متر آن‌سوتر از تظاهرات دانشگاه سیدنی، صدها نفر زیر پرچم استرالیا و اسرائیل و حضور صف‌های پرسنل امنیتی در میان خود، تجمع کردند و به سخنرانانی گوش دادند که می‌گفتند تظاهرات حامی فلسطین باعث شده دانشجویان و کارکنان یهودی در محوطه دانشگاه، احساس ناامنی کنند.

مارک اسکات، معاون دانشگاه سیدنی، پنجشنبه گذشته به رسانه‌های محلی گفت که تحصن طرفداران فلسطینیان به دلیل عدم بروز اقدامات خشونت‌آمیز همانند رخداد‌های جاری در امریکا، می‌تواند در محوطه دانشگاه باقی بماند.

در حالی که چندین خودرو پولیس در ورودی دانشگاه پارک شده، هیچ‌یک از ماموران پولیس در هر دو تظاهرات حضور نداشتند.

استرالیا، متحد دیرین اسرائیل، به‌طور فزاینده‌ای از رفتار تل‌آویو در غزه انتقاد می‌کند که یک امدادگر استرالیائی در حمله ماه گذشته اسرائیل، کشته شد.

تظاهرکنندگان طرفدار فلسطینیان با اعلام این که دولت به اندازه کافی برای پیش‌برد صلح در غزه اقدام نکرده، علیه آنتونی آلبانیز، نخست وزیر و دولتش شعار دادند.

آغاز تحصن علیه اسرائیل در دانشگاه تورنتو - کانادا

از صبح پنجشنبه دوم ماه مه معترضان طرفدار صلح و مردم فلسطین در محوطه دانشگاه تورنتو دست به تحصن زدند. معترضان حصارى را که دانشگاه برای جلوگیری از تحصن آن‌ها پیش‌بینی کرده بود، دور زدند و در محوطه ده‌ها چادر برپا کردند.

معتراضان ضدجنگ، از مسؤولان دانشگاه خواسته‌اند که رابطه این نهاد را با دانشگاه‌ها و موسسات آموزشی اسرائیل که در سرزمین‌های اشغالی و شهرک‌ها فعالیت می‌کنند را قطع کنند و سرمایه‌گذاری خود را در شرکت‌های اسرائیلی متوقف کنند. آن‌ها همچنین خواستار شفاف‌سازی روابط مالی این دانشگاه با اسرائیل و شرکت‌های مرتبط با این کشور هستند.

مسؤولان دانشگاه اعلام کرده‌اند که به حق اعتراض، تا زمانی که فعالیت‌های دانشگاه مختل نشده و قانونی زیر پا گذاشته نشود؛ احترام می‌گذارند.

معتراضان اعلام کردند تا زمانی که خواسته‌های آن‌ها برآورده نشود محوطه دانشگاه را ترک نخواهند کرد.

همایش و اعتصاب در ۴۰ دانشگاه در اروپا

بر پایه گزارش سایت آنلاین تا امروز پنجشنبه ۹ مه-۲۰ اردیبهشت، دست کم در ۴۰ دانشگاه در ۱۲ کشور اروپایی همایش‌هایی در اعتراض به ادامه جنگ در باریکه غزه و افزایش تعداد قربانیان غیرنظامی آن برپا شده است. در برخی کشورها، از جمله در هالند و اتریش، پولیس وارد عمل شده و همایش‌های دانشجویی در مواردی به خشونت کشیده شده است. اما برخی دولت‌ها نیز نسبت به این همایش‌ها، ساکت هستند. سویدن، بریتانیا، دانمارک و فنلاند در شمار این کشورها هستند. دانشجویان دانشگاه‌های آکسفورد و کمبریج در صحن دانشگاه‌های خود تحصن کرده‌اند و مدیریت دانشگاه‌ها اعلام کرده‌اند که به آزادی بیان آن‌ها احترام می‌گذارند.

رسانه‌های آلمانی گزارش داده‌اند که در دانشگاه‌های آلمان تاکنون حدود ۱۲۰ تظاهرکننده بازداشت شده‌اند. البته بازداشت‌ها کوتاه است و بازداشتی‌ها پس از ثبت مشخصات فردی خود آزاد می‌شوند. در مواردی نیز پولیس علیه برخی تظاهرکنندگان طرح شکایت کرده است. این شکایت‌ها از سوی منابع قضائی بررسی می‌شوند.

روزنامه سایت آلمان در گزارشی نوشته است که از هفته گذشته تظاهرات پشتیبانی از فلسطین که ابتدا در دانشگاه‌های آمریکا آغاز شده بود، به دانشگاه‌های اروپا سرایت کرد و همچنان در حال گسترش است.

اعتراضات اخیر در دانشگاه کلمبیا، واکنش‌های گسترده‌ای در سطح بین‌المللی در پی داشته است. رسانه‌ها و مقامات از کشورهای مختلف، به ویژه در اروپا و خاورمیانه، این رویدادها را مورد توجه قرار داده‌اند.

در فرانسه، روزنامه «لوموند» در یک سرمقاله به بررسی تاثیر این اعتراضات بر روابط دیپلماتیک بین ایالات متحده و کشورهای عربی پرداخته و تاکید کرده است این وقایع می‌تواند به‌عنوان یک نقطه عطف در تعاملات بین‌المللی با مسأله فلسطین تلقی شود.

تلویزیون دولتی المیادین لبنان با پخش مستقیم تصاویری از دانشگاه کلمبیا، این اعتراضات را نمونه‌ای از مقاومت جهانی علیه سیاست‌های اسرائیل معرفی کرده است.

در بریتانیا، بی‌بی‌سی گزارش‌هایی از نحوه پوشش این اعتراضات در دانشگاه‌های مختلف انگلستان ارائه داده و تاکید کرده این حرکت‌ها ممکن است به موجی از حمایت‌های مشابه در دانشگاه‌های اروپایی منجر شود. گزارش‌ها حاکی از آن است که دانشجویان بسیاری در دانشگاه‌های لندن، منچستر و ادینبرو جمع‌آوری کمک‌های مالی و برگزاری نشست‌هایی برای بررسی چگونگی حمایت از دانشجویان کلمبیا را آغاز کرده‌اند.

شخصیت‌های سیاسی و دانشگاهی در آفریقای جنوبی، که تجربه طولانی در مبارزه با آپارتاید دارند، این اعتراضات را با مبارزات خود مقایسه کرده‌اند. در ژوهانسبورگ، دانشجویان به حمایت از همتایان خود در کلمبیا تجمع کرده‌اند و خواستار پایان دادن به «آپارتاید فلسطینیان» شده‌اند.

در برلین که پولیس هرگونه فعالیت‌هایی را به نفع فلسطین به بهانه «بهدی ستیزی» به صورت خشن سرکوب می‌کند، جمعی از فعالان حقوق بشر و گروه‌های فلسطینی تظاهراتی برگزار کرده‌اند تا نشان دهند اعتراضات دانشگاه کلمبیا بخشی از یک مبارزه جهانی است. سخنرانان در این تظاهرات تاکید کرده‌اند که باید به حمایت‌های جهانی از مقاومت فلسطین افزوده شود.

در فرانسه موج اعتراضات دانشجویی، بالا گرفته است. دانشجویان دانشگاه سوربن در پاریس در همبستگی با اعتراضات دانشگاه کلمبیا و به نشانه حمایت از فلسطین، اقدام به برگزاری تجمعات و راهپیمایی‌هایی کرده‌اند. در یکی از این تجمعات، دانشجویان با حمل پلاکاردهایی با نوشته‌های «عدالت برای فلسطین» و «دانشگاه‌ها باید پیشگام عدالت

باشند»، از ساختمان اصلی دانشگاه در خیابان‌های شهر راهپیمائی کردند. چندین اتحادیه دانشجویی و گروه‌های حقوق بشری در این اعتراضات شرکت دارند.

علاوه بر پاریس، دانشجویان دیگر شهرهای فرانسه نیز اقدامات مشابهی را انجام داده‌اند. در شهر لیون، دانشجویان دانشگاه لیون به برگزاری نشست‌ها و کارگاه‌های آموزشی درباره تاریخ فلسطین و تأثیرات جنگ بر غیرنظامیان اقدام کردند.

جنبش دانشجویی المان

اعتراضات دانشجویی به جنگ غزه، هم‌زمان با ده‌ها دانشگاه در اروپا در دانشگاه‌های المان نیز ادامه دارد. پس از دانشگاه‌های برلین و لایپزیک، از دیروز چهارشنبه ۸ مه، دانشجویان در دانشگاه‌های برمن و کلن نیز تحصن کرده‌اند. در حالی که همایش دانشجویان در برلین با دخالت پولیس به خشونت کشیده شد، در کلن و برمن، تحصن مسالمت‌آمیز معترضان تا فردا جمعه ۱۰ مه، ادامه دارد.

در جریان همایش روز سه‌شنبه ۷ مه-۱۸ اردیبهشت، دانشگاه‌های آزاد و هامبولد برلین، پولیس وارد صحن دانشگاه شد و در مواردی با توسل به خشونت، همایش‌ها را به هم زد.

روز سه‌شنبه ۷ مه-۱۸ اردیبهشت، حدود ۱۵۰ فعال دانشجویی در دانشگاه آزاد برلین تلاش کردند با برپا کردن چادر یک محوطه دانشگاه را اشغال کنند. دانشگاه به سرعت با پولیس تماس گرفت و منطقه را پاکسازی کرد. پولیس روز چهارشنبه از دستگیری موقت ۷۹ نفر که ۴۹ نفر آن‌ها زن و ۳۰ نفر مرد بودند خبر داد. گفته می‌شود در ۸۰ مورد رسیدگی کیفری صورت می‌گیرد و ۷۹ فقره تخلف اداری بوده است.

در «بیانیه مدرسان دانشگاه‌های برلین» آمده است: «صرف‌نظر از این‌که با خواسته‌های خاص کمپ اعتراضی موافقیم یا نه، در کنار دانشجویان خود می‌ایستیم و از حق آن‌ها برای اعتراض مسالمت‌آمیز دفاع می‌کنیم که شامل اشغال اماکن دانشگاه نیز می‌شود.»

در ادامه آمده است: «ما از مدیریت دانشگاه برلین می‌خواهیم که از عملیات پولیس علیه دانشجویان خود و پیگرد کیفری بیشتر خودداری کنند.»

انتقاد به حمایت استادان برلین از دانشجویان معترض به جنگ غزه

بیش از ۲۰۰ تن از مدرسان دانشگاه‌های برلین با انتشار نامه‌ای از دانشجویان معترض به جنگ غزه حمایت کردند. وزیر آموزش عالی المان از این اقدام ابراز ناخشنودی کرد. یک سیاست‌مدار آن را «نقطه تنزل علم المان» دانست.

بتینا اشتارک واتسینگر، وزیر آموزش عالی المان، به نامه سرگشاده ۲۰۰ مدرس دانشگاهی المان در حمایت از تظاهرکنندگان طرفدار فلسطین، با ناخشنودی تمام واکنش نشان داد.

این سیاست‌مدار حزب دموکرات‌های آزاد (لیبرال‌ها) به روزنامه «بیلد» المان گفت: «این بیانیه مدرسان دانشگاه‌های برلین تکان‌دهنده است. به جای موضع‌گیری روشن علیه نفرت‌پراکنی اسرائیل‌ستیزانه و یهودستیزانه، اشغالگران دانشگاه به‌عنوان قربانی معرفی می‌شوند و خشونت‌ورزی بی‌اهمیت جلوه داده می‌شود.»

وزیر آموزش عالی المان افزود: «این واقعیت که حامیان، مدرس هستند، کیفیت جدیدی به مسأله می‌دهد. درست همین افراد هستند که باید بر زمین قانون اساسی کشور بایستند.»

کای وگنر، شهردار ارشد برلین از حزب دموکرات مسیحی به روزنامه «بیلد» گفت: «من مطلقاً هیچ گونه تفاهمی با نویسندگان این بیانیه ندارم. دانشگاه‌های برلین مکان دانش، گفتمان انتقادی و تبادل نظر هستند و یهودستیزی و نفرت‌پراکنی علیه اسرائیل ابراز عقیده نیست، بلکه جرم است.»

آندره لیندهولتس، سیاستمدار امور داخلی حزب سوسیال مسیحی، نایب رئیس فراکسیون دو حزب دموکرات و سوسیال مسیحی پارلمان المان، این نامه را «نقطه تنزل علم در المان» توصیف کرد. او گفت، هیچ گونه تفاهمی «برای استادان و مدرسانی که از گروهی یهودستیز و نفرت‌پراکن علیه اسرائیل دفاع می‌کنند» ندارد.

یوزف شوستر، رئیس شورای مرکزی یهودیان المان، به روزنامه «بیلد» گفت که مسأله این فعالان دانشجویی کمتر نگرانی از درد و رنج مردم غزه است، بلکه اعتراضات آن‌ها بیش‌تر از روی نفرت آن‌ها از اسرائیل و یهودیان صورت می‌گیرد. شوستر افزود: «از استادان دانشگاه‌ها به‌ویژه انتظار داشتم وقتی به این شکل از اعتراض واکنش نشان می‌دهند، دست‌کم به وضوح به این موضوع اشاره می‌کردند.»

لیث عارفه، سفیر تشکیلات خودگردان فلسطینی در المان، انتقاد از اعتراضات طرفدار فلسطین را رد کرد. او به خبرگزاری المان گفت که دامنه آزادی بیان و آزادی آکادمیک در رابطه با اسرائیل و جنگ غزه در حال کاهش است. او گفت: «ما همه اشکال تعصب از جمله یهودستیزی را محکوم می‌کنیم. همچنین استفاده سیستماتیک از اتهامات نادرست یهودستیزی علیه همه صداهایی که خواستار پایان جنگ هستند را محکوم می‌کنیم.»

این دیپلمات فلسطینی گفت که از اعتراضات دانشجویی حمایت نمی‌کند زیرا این امر مداخله در امور داخلی المان است: «اما من از حق هر فرد برای آزادی بیان، آزادی بیان همه، در هر کجا و در هر زمان حمایت می‌کنم. این حق جهانی بشر باید از سوی همگان محافظت شود و همه موظف‌اند در صورت نقض آن اقدام کنند.»

المان معترضان علیه جنگ غزه را سرکوب کرد

پولیس برلین ۷۵ نفر را پس از درگیری با تظاهرکنندگانی که در خارج از پارلمان اردو زده بودند، دستگیر کرد. ده‌ها نفر در برلین زمانی که پولیس المان روز جمعه یک اردوگاه اعتراضی حامی فلسطین را که دو هفته پیش در مقابل دفتر صدر اعظم برپا شده بود، تخلیه کرد دستگیر شدند.

فعالین که در این اردوگاه متشکل از ۲۰ چادر حضور داشتند، خواستار پایان صادرات تسلیحات المان به اسرائیل در حالی که این کشور یهودی به محاصره غزه ادامه می‌دهد، شدند. معترضان همچنین از جرم انگاری جنبش همبستگی فلسطین انتقاد کردند.

مقامات المانی معترضان را به تحریک به خشونت، استفاده از نمادهای ضد قانون اساسی و شعارهای ممنوعه متهم می‌کنند. گفته می‌شود که معترضان همچنین قوانینی مانند محافظت از فضای سبز را نقض کرده‌اند.

سخنگوی پولیس، آنا دئیرشکه به گفته دویچه وله گفت: «در حال حاضر به دلیل به خطر افتادن شدید امنیت و نظم عمومی، امکان محافظت از تجمعات وجود ندارد.»

روز جمعه پولیس برای تخلیه اردوگاه به محل اعزام شد و درگیری‌هایی با ده‌ها تن از فعالان رخ داد. فیلم‌ها نشان می‌دهد که ماموران افرادی را که برخی از آن‌ها به تخلیه کمپ اعتراض می‌کردند و شعار «آزاد باد فلسطین» سر می‌دادند مورد ضرب شتم قرار دادند و بازداشت کردند.

تخلیه این اردوگاه تنش‌های جدیدی را در روابط المان و اسرائیل ایجاد کرده است. مقامات اسرائیلی المان را به عدم اقدام قاطع در برابر معترضان ضد اسرائیلی متهم کرده‌اند.

این حادثه، همچنین نگرانی‌هایی را در مورد آزادی بیان در المان افزایش داده است. برخی از منتقدان می‌گویند که دولت المان در سرکوب اعتراضات بر حق مدافعان فلسطینی‌ها، بیش از حد سخت‌گیرانه عمل می‌کند. به گفته پولیس، حدود ۱۵۰ افسر برای تخریب چادرها به ساختمان رایشستاگ اعزام شدند. هفتاد و پنج معترض و دیگر هواداران به اتهام نقض قانون آزادی تجمع دستگیر شدند. معترضان در عین حال تاکید کردند که مقامات المانی حق تخلیه کمپ را ندارند. یکی دیگر از معترضان با اشاره به مجموع تلفات مقامات بهداشتی غزه در میان تلفات بی‌امان گفته است: به المان خوش آمدید، جایی که کشتن ۳۵ هزار نفر بدتر از آسیب رساندن به یک زمین کوچک چمن است. در المان، هر نوع انتقادی به سیاست‌های دولت اسرائیل «یهودستیزی» خوانده می‌شود و می‌تواند تعقیب قضائی را به دنبال داشته باشد.

حمله پولیس به دانشگاه پاریس

اعتراضات دانشجویان به جنگ و ارسال اسلحه برای دولت اسرائیل در روزهای گذشته به دانشگاه پاریس کشیده شد. پولیس فرانسه صبح ۳ مه برای پایان دادن به تحصن دانشجویانی که ساختمان اصلی دانشگاه را اشغال کرده بودند، به آن‌ها حمله کرد. مدیران دانشگاه، هم‌زمان با اشغال ساختمان مرکزی، کلاس‌های حضوری را تعطیل و اعلام کردند آموزش به‌صورت غیرحضوری ادامه خواهد یافت. هنوز مشخص نیست این تصمیم موقت و تنها برای روز جمعه سوم مه بود یا ادامه خواهد داشت. خبرگزاری فرانسه، ظهر جمعه از ورود پولیس به ساختمان مرکزی دانشگاه خبر داد. شاهدان عینی گفتند پولیس برخی از دانشجویان متحصن را بر روی زمین کشید و از ساختمان اصلی بیرون آورد. گابریل اتل، نخست وزیر فرانسه در حمایت از ورود پولیس به دانشگاه گفت با چنین اعتراضاتی «با سخت‌گیری کامل» برخورد خواهد شد. کمیته دانشجویان برای فلسطین دانشگاه پاریس که بزرگترین مدرسه عالی علوم اجتماعی و سیاسی است پیش از این از برخورد نامناسب پولیس و ممانعت آن‌ها از «کمک پزشکی» به هفت دانشجویی که اعتصاب غذا کرده‌اند، خبر داده بودند.

جنبش دانشجویی انگلستان

دانشجویان حامی فلسطین در سایر دانشگاه‌های انگلیس نیز با الگو گرفتن از دانشجویان دانشگاه‌های امریکا اقدام به برپائی چادرهایی در محوطه دانشگاه کرده و فشارها برای تحریم دولت اسرائیل را افزایش داده‌اند. دانشجویان در شهرهای مختلف انگلیس از جمله لندن، منچستر، بریستول، نیوکاسل و لیدز از مسئولین دانشگاه‌های خود می‌خواهند که به روابط آکادمیک با موسسات اسرائیلی پایان دهند. آن‌ها، همچنین خواهان قطع سرمایه‌گذاری دانشگاه‌های انگلیس در شرکت‌های تولیدکننده سلاح برای دولت اسرائیل یا کسب‌وکارهای اسرائیلی هستند که در سرزمین‌های اشغالی کرانه باختری فعالیت تجاری می‌کنند. جنبش اعتراضات ضد جنگ و ضد جنگ دولت اسرائیل علیه مردم غزه، در دانشگاه‌های انگلیس باوجود تمام تهدیدها و محدودیت‌های وضع شده از سوی دولت محافظه‌کار «ریشی سوناک» برای سرکوب دانشجویان معترض، نه تنها

تضعیف نشده که با ملحق شدن استادان و کارکنان دانشگاه‌ها به جمع معترضان، در حال تبدیل شدن به یک حرکت تاثیرگذار در فضای سیاسی انگلیس است.

صدها تن از کارکنان دانشگاه ادینبرو همسو با دانشجویان حامی صلح و فلسطین که طی هفته‌های اخیر دست به تحسن زده‌اند، در نامه‌ای خطاب به رئیس این دانشگاه، خواستار قطع روابط آکادمیک با دولت اسرائیل شده‌اند. در این نامه که از سوی ۵۴۹ تن از کارکنان دانشگاه امضاء شده است، ضمن حمایت از اعتراضات دانشجویان، خواسته شده که روابط دانشگاه با شرکت‌های همدست «رژیم آپارتاید و نسل‌کش اسرائیل» قطع شود. این نامه می‌افزاید: ما از رئیس دانشگاه می‌خواهیم هر گونه سودی را که از سرمایه‌گذاری در شرکت‌های همدست اسرائیل به دست آمده است، برای حمایت از بازسازی بخش آموزش عالی ویران شده در غزه و حمایت از دانشجویان فلسطینی، سرمایه‌گذاری کند.

سامر عبدالنور، یکی از نویسندگان این نامه به خبرنگاران گفت: «دانشگاه تاکنون شاهد چنین حمایت گسترده‌ای از یک موضوع واحد نبوده است.» وی افزود این نامه، نشان‌دهنده عمق احساسات کارکنان نسبت به تحولات فلسطین است. دانشجویان حامی مردم فلسطین که حدود دو هفته پیش در محوطه «اولد کالج» دانشگاه ادینبرو تحسن کرده‌اند معتقدند که این دانشگاه در سال گذشته میلادی، ۱۸ میلیون پوند دیگر در شرکت‌های سرمایه‌گذاری کرده که در جنایات دولت اسرائیل شریک هستند. بر اساس گزارش‌ها، برخی از دانشجویان ادینبرو دست به اعتصاب غذا زده که این مسأله باعث نگرانی مقام‌های دانشگاه شده است.

نخست وزیر انگلیس که طبق پیش‌تر نظرسنجی‌ها روزهای پایانی عمر خود را در دولت سپری می‌کند، روز پنج‌شنبه گذشته با روسای دانشگاه‌های این کشور تشکیل جلسه داد تا از نزدیک در جریان وضعیت اعتراضات قرار گیرد. ریشی سوناک که از ابتدای جنگ اسرائیل علیه مردم غزه، حمایت تمام‌قد خود را از دولت اسرائیل اعلام کرده است، مدعی شد: دانشگاه‌ها باید محل بحث‌های جدی و همچنین سنگرهای مدارا و احترام برای هر یک از اعضای جامعه خود باشند. او دانشجویان ضدجنگ و حامی فلسطین را یک «اقلیت پر سر و صدا» خواند که با رفتارهای یهودستیزانه، فعالیت دانشگاه را مختل کرده‌اند. او افزود: «این رویه باید متوقف شود.»

دولت انگلیسی، تلاش می‌کند تا با توسل به تاکتیک کلیشه‌ای نگرانی جامعه یهودیان ساکن انگلیس، صدای اعتراضات در دانشگاه‌ها را سرکوب کند. در همین پیوند، گیلیان کیگان، وزیر آموزش و تام توگندهات، معاون امنیتی وزیر کشور انگلیس با انتشار کلیبی مشترک عنوان کردند که اعتراضات دانشجویان باعث وحشت جامعه یهودیان شده و ادامه این روند قابل پذیرش نیست.

توگندهات گفته است: ما اخیراً شاهد افزایش اعتراضات و تحسن در برخی از دانشگاه‌های کشور بوده‌ایم. پولیس و دستگاه‌های امنیتی اوضاع را با دقت زیر نظر دارید تا مطمئن شوند که آن‌ها با تهدید و یا اقدام خشن، خطوط قرمز را زیر پا نمی‌گذارند.

گیلیان کیگان هم در ادامه گفته که دولت هفت میلیون پوند برای مقابله با یهودستیزی در دانشگاه‌ها اختصاص داده و طی نامه‌ای به روسای دانشگاه‌ها تاکید کرده است که علیه دانشجویان به اصطلاح یهودستیز اقدام انضباطی صورت دهد. توگندهات هم هشدار داد که دولت روایت دانشجویان خارجی که از یهودستیزی و گروه‌های به اصطلاح تروریستی حمایت می‌کنند پس خواهد گرفت.

دولت انگلیس البته چند ماه هم پیش خط و نشان‌های مشابهی را برای سرکوب اعتراضات جنبش ضدجنگ حامیان فلسطین در خیابان‌های لندن کشید اما نه تنها موفق به مهار معترضان نشد که هر شنبه فریادهای ضدجنگ و ضد

نسل‌کشی در غزه، خیابان‌های مرکزی لندن را به لرزه در می‌آورد. دانشجویان حامی فلسطین نیز تاکید دارند تا زمانی که خواسته‌های آن‌ها محقق نشود دست از اعتراض نخواهند کشید.

نشریه تایمز چاپ لندن روز جمعه ۱۰ مه ۲۱ اردیبهشت، در گزارشی نوشت که روسای دانشگاه‌های انگلیس از دولت خواهسته‌اند قضیه اعتراضات دانشجویان را سیاسی نکنند. با این حال سوناک گفته است که دانشگاه‌ها باید مقابله با یهودی‌ستیزی را سرلوحه اقدامات خود قرار دهند.

بر اساس گزارش‌ها، دولت انگلستان تلاش می‌کند تا حد ممکن از برخورد پولیس با دانشجویان معترض جلوگیری کند اما تداوم بحران انسانی در غزه و جنایات وحشیانه ارتش اسرائیل در این باریکه پرجمعیت، باعث تحریک دانشجویان و افزایش نگرانی‌ها درباره تشدید اوضاع در هفته‌های باقی‌مانده تا پایان سال تحصیلی شده است.

دولت اسرائیل، همچنین به بهانه نابودی «حماس» به شهر مرزی رفح، جایی که بیش از یک میلیون فلسطینی پناه گرفته‌اند، حمله کرده و تاک‌هایش گذرگاه‌های رفح با مصر را مسدود کرده‌اند. این مسأله نگرانی بین‌المللی را برانگیخته و به دولت اسرائیل هشدار داده‌اند که چنین اقدامی بحران انسانی در نوار غزه را وخیم‌تر می‌کند.

شورای امنیت سازمان ملل متحد ماه پیش، قطع‌نامه‌ای را در حمایت از برقراری آتش‌بس فوری در نوار غزه برای انتقال فوری کمک‌های بشردوستانه تصویب کرد؛ اما دولت اسرائیل با حمایت همه‌جانبه واشنگتن این قطع‌نامه را نادیده گرفته است و به کشتار مردم فلسطین در نوار غزه ادامه می‌دهد.

شکاف بزرگ بین شهروندان و سیاستمداران حاکم انگلستان در رابطه با جنگ اسرائیل در غزه

در ۱۱ نوامبر ۲۰۲۳، به گفته سازمان‌دهندگان، بیش از ۸۰۰ هزار نفر در لندن در همبستگی با غزه راهپیمایی کردند. تظاهرکنندگان به دولت محافظه‌کار و حزب کارگری را هدف قرار دادند، که از اسرائیل حمایت می‌کنند. از ابتدای حمله اسرائیل به غزه در اکتبر گذشته، شکاف عمیقی بین سیاستمداران و افکار عمومی انگلستان شکل گرفته است. دولت محافظه‌کار ریشی سوناک و حزب مخالف یعنی حزب کارگر به رهبری کیر استارمر، حمایت بی‌قید و شرط خود را از جنگ بنیامین نتانیاهو و حق دفاع از خود اسرائیل را اعلام کردند. با وجود این، بمباران باریکه غزه توسط اسرائیل تا نابودی «حماس»، از دید مردم انگلستان کاملاً مردود است.

چرا که حماس یک سازمان سیاسی-اسلامی است بنابراین، ۲ میلیون و دویست هزار نفر جمعیت غزه حماسی نیستند. اعضا و فعالین یک سازمان سیاسی در جنگ نیز می‌توانند تغییر مکان دهند و از مهلکه بگریزند اما شهروندان عادی چنین موقعیتی ندارند.

در نوامبر گذشته، ۵۹ درصد افرادی که توسط You Gov مورد پرسش قرار گرفته بودند طرفدار خاتمه مداخلات نظامی اسرائیل و فقط ۱۶ درصد موافق ادامه جنگ بودند. در فوریه گذشته، ۶۶ درصد افراد، طرفدار آتش‌بس بوده و فقط ۱۹ درصد مخالف فلسطینی‌ها بودند. امروزه ۵۶ درصد افکار عمومی خواستار توقف فروش سلاح به اسرائیل هستند و ۱۷ درصد موافق این امر می‌باشند.

در اواخر ماه مارس گذشته، رئیس محافظه کار کمیسیون امور خارجه کاخ وست مینستر، وجود گزارشی در بخش قضائی دولت بریتانیا مبنی بر نقض حقوق بشر بین‌الملل توسط اسرائیل را فاش ساخت. پیامد چنین نتیجه‌گیری، توقف فروش سلاح به تل آویو است اما دولت مانع از انتشار این گزارش شد.

در ۱۲ آوریل، ۳ امدادگر تبعه بریتانیا وابسته به موسسه خیریه «آشپزخانه مرکزی جهانی» (World Central Kitchen) همراه ۴ همکار دیگر که در حال کمک‌رسانی به مردم غزه بودند در اثر حملات موشکی اسرائیل کشته

شدند. فردای آن روز، ۶۰۰ حقوق‌دان و دانشگاهی از جمله ۳ قاضی بازنشسته دیوان عالی انگلستان غیر قانونی بودن فروش سلاح به اسرائیل را محکوم کردند.

در نوامبر گذشته وزیر کشور از پولیس لندن «MET» درخواست لغو تظاهرات عظیم پیش رو را کرد وقتی پولیس لندن به خانم سوئلا براورمن پاسخ داد که وی هیچ دلیل قانونی برای لغو این حرکت اعتراضی ندارد، وزیر کشور مدعی شد که برگزاری این تظاهرات بی‌حرمتی به جان‌باختگان جنگ جهانی اول است. بدین ترتیب، او گروه‌های راست افراطی را ترغیب به حمله به تظاهرات کرد، اتفاقی که می‌توانست منجر به ممنوع شدن تظاهرات آتی شود. خانم براورمن امیدوار بود که مخالفین، به راهپیمایی حمله کرده تا دلیلی برای ممنوعیت تظاهرات بعدی به‌وجود بیاید ولی افرادی که به دعوت وزیر پاسخ دادند، با نیروهای پولیس درگیر شده و جراحات شدیدی را به چند پولیس وارد کردند.

پس از این شکست، نخست وزیر خواستار استعفای خانم براورمن شد ولی دولت ریشی سوناک و مطبوعات دست راستی همچنان به حملات خود علیه تظاهرکنندگان خواستار آتش‌بس ادامه دادند و آن را «تظاهرات نفرت» نامیدند. زمانی که خانم براورمن هنوز وزیر کشور بود، به نیروهای پولیس اعلام کرده بود این جمله باید این‌گونه تعبیر شود: «بیان خشونت‌آمیز میل محو اسرائیل از نقشه جهان» و بیان این جمله «خدشه دار کردن نظم عمومی» است و باید مجازات شود.

حداقل در یک مورد پولیس دستورات وزیر را اجرا کرد و در منچستر یک زن جوان فلسطینی تبار پس از بیان این شعار، به جرم «اهانت نژادپرستانه» دستگیر شد.

در اوایل ماه مارس، سوناک در مقابل مقر نخست وزیری واقع در خیابان داونینگ، در مخالفت دولت علیه جنبش همبستگی با فلسطین، گامی فراتر برداشت. او مدعی شد که تظاهرکنندگان طرفدار آتش‌بس موجب افزایش تکان‌دهنده اغتشاشات و اعمال مجرمانه افراطی شده‌اند که به‌ویژه به ارباب و تهدید و آماده‌سازی اقدامات خشونت‌آمیز منجر شده است. در واقعیت اعتراض صلح‌آمیز و منظم تظاهرکنندگان در مقایسه با یک جشنواره موسیقی یا یک رویداد ورزشی در همین ابعاد، به دستگیری افراد کمتری منجر شد.

سخنرانی نخست وزیر اساساً بر اظهارت روزنامه‌نگاران معرکه‌ساز و غیرمسئول، بدون ارائه هیچ مدرکی بنا شده بود، آن‌ها هشدار می‌دادند که لندن به منطقه ممنوعه برای بهبودیان تبدیل خواهد شد.

امتناع حزب کارگر از دعوت واضح به آتش‌بس در تضاد کامل با نظر اعضای حزب است. بنا بر تحقیق YouGov، ۸۳ درصد از کسانی که در انتخابات عمومی گذشته به حزب کارگر رای دادند، خواستار توقف مداخلات نظامی اسرائیل هستند و فقط ۳ درصد موافق ادامه عملیات می‌باشند.

سرسختی آقای استارمر در حمایت از جنگ بنیامین نتانیاهو بعلت عدم تمایز وی بین بهبود ستیزی و پشتیبانی از تل آویو است. از زمانی که او رهبری حزب را در سال ۲۰۲۰ به‌دست گرفت، تداعی دفاع از فلسطین و خصومت با بهبودیان تبدیل به ابزاری برای به حاشیه راندن جناح چپ حزب شده است. اما این سلاح مبارزه داخلی در آستانه انتخابات سراسری به یک مشکل سیاسی بزرگ تبدیل می‌شود. (منبع: لوموند دیپلماتیک)

پولیس هالند به دانشجویان حامیان فلسطینی‌های غزه حمله کرد

دانشجویان در هالند که از روز هشتم مه در شهر آمستردام چادر زده بودند خواستار قطع روابط دانشگاه خود با اسرائیل در صورت ادامه جنگ در غزه بودند.

پولیس هالند با بولدوزر کمپ آن‌ها را برچید و با باتوم معترضان را متفرق و دستگیر کرد.

دانشجویان و استادان اسپانیا نیز در یکی از دانشگاه‌های مادرید به موج اعتراضات حامی فلسطینیان که در گوشه و کنار جهان جریان دارد، پیوستند.

اعتصاب دانشجویان اسپانیا

صدها دانشجو از دانشگاه‌های مختلف دولتی اسپانیا در پردیس دانشگاه کمپلوتنسه مادرید از روز ۸ مه، تجمع و اعلام کرده‌اند این اعتراض به‌طور نامحدود ادامه خواهد داشت.

بسیاری از استادان و همچنین وزیر علوم، نوآوری و دانشگاه این کشور، دیانا مورانت، از این اعتراضات سراسری در اسپانیا، حمایت کرده‌اند.

مورانت روز نهم مه در یک کنفرانس خبری دولتی از حق دانشجویان برای تظاهرات دفاع کرد و افزود که دانشگاه‌ها نه تنها فضایی برای آموزش آکادمیک بلکه برای تفکر انتقادی است.

اسپانیا در خط مقدم تعداد انگشت شماری از کشورهای اتحادیه اروپا است که به‌دنبال به رسمیت شناختن کشور فلسطین و آتش‌بس فوری و آزادی گروگان‌ها در غزه هستند.

تا به امروز، هیچ حرکتی از سوی مقامات اسپانیا برای سرکوب اعتراضات صورت نگرفته است.

حمله چماقداران ایرانی و امریکایی به تظاهرات دانشجویان

در حالی که تظاهرات در حمایت از فلسطین در دانشگاه‌های ایالات متحده ادامه دارد، گروهی از طرفداران اسرائیل به تظاهر کنندگان طرفدار فلسطین در دانشگاه کالیفرنیا، لس آنجلس و اوکلاهما تجمع کرده بودند، حمله کردند.

اعتراضات علیه اسرائیل در دانشگاه «کالیفرنیا در لس آنجلس» (UCLA) با یورش یک گروه لباس شخصی از طرفداران اسرائیل مواجه شد. مهاجمان، پرچم اسرائیل را حمل می‌کردند و به سلاح سرد و اقلامی نظیر اسپری فلفل، چوب و سنگ مسلح بودند. نیروهای پولیس نیز نظارت می‌کردند. اما نکته ماجرا این‌جاست؛ بخشی از مهاجمین، «فارسی زبان» و از «ایرانیان مقیم کالیفرنیا» بودند.

در بین گروه حمله‌کننده به تظاهرات دانشجویان در دانشگاه اوکلاهما، تعداد قابل‌توجهی از سلطنت‌طلبان ایرانی مشاهده می‌شود.

به نوشته تارنگاشت «نیش»، بسیاری از معترضان طرفدار اسرائیل از جمله سلطنت‌طلبان ایرانی می‌باشند. دیگر افراد مشهور، از جمله بازیگران «ملیسا باررا» و «جان کوزاک»، تصاویری از حامیان چماق‌دار طرفدار اسرائیل را در رسانه‌های اجتماعی به اشتراک گذاشته‌اند.

به گزارش «نیشن»، چماق‌داران طرفدار اسرائیل توسط «میلیارد بیل اکمن و دوستانش از جمله جسیکا ساینفلد (همسر کم‌دین جری ساینفلد)» تامین مالی می‌شوند.

جسیکا ساینفلد شخصا در رسانه‌های اجتماعی خود نوشت که او ۵۰۰۰ دلار در پلت‌فرم GoFundMe به منظور جمع‌آوری کمک‌های مالی علیه تظاهرات دانشگاه اوکلاهما اهدا کرده است.

GoFundMe یک پلت‌فرم سرمایه‌گذاری جمعی سودآور امریکائی است که به مردم اجازه می‌دهد تا برای رویدادهای مختلف زندگی مانند جشن‌ها و فارغ‌التحصیلی و در شرایط چالش برانگیزی مانند حوادث و بیماری‌ها پول جمع‌آوری کنند. از سال ۲۰۱۰ تا آغاز سال ۲۰۲۰، بیش از ۹ میلیارد دلار در این پلت‌فرم با کمک بیش از ۱۲۰ میلیون اهدای‌کننده جمع‌آوری شده است.

جسیکا ساینفلد (همسر کم‌دین جری ساینفلد)، اعلام کرده است: «بله، من به پلت‌فرم GoFundMe کمک مالی کردم و این کار شهرهای دیگر نیز در حال برنامه‌ریزی هستند، بنابراین به‌عنوان یهودیان امریکائی لطفاً آن‌چه را که می‌توانید انجام دهید. اسامی کمک‌های مالی ناشناس می‌ماند. به‌عنوان یهودیان امریکائی مغرور، ما به اشتراک‌گذاشتن نور و عشق خود ادامه خواهیم داد.»

پلت‌فرم GoFundMe که تا روز چهارشنبه ۱۲ اردیبهشت بیش از ۹۳۰۰۰ دلار کمک مالی علیه طرفداران صلح جمع‌آوری کرده بود و از زمان آغاز جمع‌آوری کمک مالی نام و توضیحات سازمان‌دهنده خود و کمکی مالی‌کنندگان را تغییر داده است.

«بیل اکمن، میلیاردر مدیر صندوق سرمایه‌گذاری» مدعی شد که یک زن یهودی در تیراندازی پولیس در دانشگاه مورد ضرب و شتم قرار گرفته است، و ۱۰ هزار دلار به پلت‌فرم بانکی GoFundMe به منظور سرکوب تظاهرات در دانشگاه جورج واشنگتن اهداء کرده است.

البته بیل اکمن، میلیاردر مدیر صندوق سرمایه‌گذاری در این رابطه گفت: «ادعا می‌کنند که من ضد اعتراضات را در محوطه دانشگاه UCLA یا جاهای دیگر تامین می‌کنم. این کاملاً نادرست است. من هزینه اعتراضات را تامین نمی‌کنم.» او هم‌زمان گفت: البته من «شرکت و گروه UNC و گروه تولیدی دوربین‌های GoPro که حذف تبلیغات حماس در محوطه دانشگاه را انجام دادند حمایت می‌کنم.»

هم‌زمان افشاء شد که برخلاف ادعاهای کمک‌کنندگان مالی برای سرکوب اعتراضات نمایندگان دو حزب جمهوری‌خواه و دموکرات‌ها از اف‌بی‌ای خواستند با اعتراضات دانشجویان طرفدار فلسطین مقابله کند. بدین ترتیب که در جلسه‌ای توسط یک جمع سیاسی که خود را «خود مرکز» توصیف می‌کند، با حضور حدود ۳۰۰ شرکت‌کننده، از جمله متولیان چندین دانشگاه، نماینده دموکرات جاش گوتایمر از نیوجرسی و نماینده جمهوری‌خواه مایک لاولر از نیویورک در مورد این‌که چگونه کنگره می‌تواند به سرکوب بیش‌تر معترضان دانشجویی کمک کند و چگونه FBI می‌تواند بیش‌تر درگیر شود، مذاکره کرده‌اند.

تارنگاشت اینترسپت، روز چهارشنبه ۱۲ فروردین، در رابطه با جلسه مشترک نمایندگان دو حزب با عنوان «خود مرکز» برگزار شده، اعلام کرد:

بر اساس گزارش ضبط شده ای از جلسه ای که به دست اینترسپت رسیده است، هر دو نماینده از همکاری دانشگاه‌هایی که از پولیس می‌خواهند اعتراضات خشونت‌آمیز را سرکوب کنند، ستایش کردند و قول دادند که کنگره برای تحقیق در مورد جنبش‌های دانشجویی تلاش خواهد کرد. در دو هفته گذشته، تظاهرات دانشجویان به بیش از ۱۵۰ دانشگاه گسترش یافته است.

تجمع دانشجویان هاوانا

تجمع دانشجویان دانشگاه هاوانا در کوبا

منابع خبری گزارش دادند که این بار دانشگاه هاوانا شاهد تجمع اعتراضی ضدجنگ دانشجویان بوده است. بر اساس گزارش‌ها، جمعی از دانشجویان دانشگاه هاوانا کوبا با برگزاری تجمعی اعتراضی حمله دولت اسرائیل به نوار غزه را محکوم کردند.

تظاهرات دانشجویان اسلونی

تظاهرات دانشجویان اسلونی در حمایت از فلسطینی‌ها؛ لیوبلیانا روند به رسمیت شناختن فلسطین را آغاز کرد. دانشجویان دانشگاه لیوبلیانا در اسلونی روز پنجشنبه به تظاهرات جهانی علیه حملات اسرائیل به غزه و کشتار غیرنظامیان در این بخش محاصره شده از اراضی فلسطینی پیوستند. دانشجویان دانشکده علوم اجتماعی این دانشگاه با حمل پرچم‌های فلسطینی و سردادن شعارهایی در حمایت از فلسطینیان، سالن اجتماعات دانشگاه را اشغال کردند.

دانشجویان معترض اسلونیایی، همچنین از مسوولان دانشگاه خواستند تا به همکاری با دانشگاه‌های اسرائیل پایان دهند. دانشجویان ضمن در دست داشتن بنرهایی با مضمون «توقف نسل‌کشی» خواتسار اعمال تحریم‌هایی علیه شدند و شعارهایی چون «فلسطین آزاد خواهد شد» و «فلسطین را از رودخانه تا دریا آزاد کنید» سر دادند. در همین حال، وزیر امور خارجه اسلونی روز پنجشنبه، اعلام کرد که روند به رسمیت شناختن فلسطین در دولت این کشور آغاز شده است.

رابرت گلوب، نخست وزیر اسلونی نیز گفت که دولت روز پنجشنبه روند به رسمیت شناختن کشور فلسطین را به‌عنوان نوعی اهرم فشار برای پایان دادن به درگیری‌ها در غزه استارت زده است.

«تشییع جنازه» نمادین

«مرگ ارزش‌های اروپایی»؛ کارکنان نهادهای اتحادیه اروپا برای صلح در غزه راهپیمایی کردند

گروهی از کارمندان نهادهای اتحادیه اروپا روز چهارشنبه ۸ مه در بروکسل، به نشانه سوگواری برای جان‌باختگان غزه و آنچه «مرگ ارزش‌های اروپایی» خواندند، راهپیمایی سکوت برگزار کردند. در یک «تشییع جنازه» نمادین، کفن‌هایی برای نمایش دفن حقوق بین‌الملل، معاهدات اتحادیه اروپا و کنوانسیون منع و مجازات نسل‌کشی روی زمین گذاشته شد.

صلیبهی که عبارت «آرامش ابدی؛ برای آن‌که دیگر هرگز تکرار نشود» در کنار کیسه‌های نمادین جسد قرار گرفت؛ معترضان با این اقدام قصد داشتند نشان دهند که کنوانسیون منع و مجازات نسل‌کشی در حال تضعیف و نقض شدن است. هیچ پرچم یا نشانه‌ای از وابستگی سیاسی افراد شرکت‌کننده در این راهپیمایی سکوت به چشم نمی‌خورد؛ کارکنان نهادهای اروپایی به نشانه سوگواری برای غیرنظامان جان‌باخته در درگیری‌های غزه یک دقیقه سکوت اختیار کردند. این دومین تظاهرات از نوع خود در محله اتحادیه اروپا در بروکسل از زمان آغاز درگیری جنگ اسرائیل در غزه در هفت اکتبر است.

کارکنان نهادهای اروپایی ضمن تاکید بر بی‌طرفی و اشاره به ماهیت غیرسیاسی این تظاهرات، خاطر نشان کردند برای دفاع از ارزش‌هایی چون کرامت انسانی، صلح و حاکمیت قانون که با هدف حمایت از آن‌ها استفاده شده‌اند، دست به راهپیمایی زده‌اند. آن‌ها تاکید کردند که چنین ارزش‌هایی در غزه نادیده گرفته شده و نقض می‌شود و لذا اتحادیه اروپا باید در این راستا اقدام کند. معترضان، همچنین گفتند که اتحادیه اروپا به عنوان یک پروژه صلح، باید مسؤلیت بیشتری در جهت پیشبرد تلاش‌های بین‌المللی به‌منظور بازگرداندن صلح به غزه بر عهده گیرد.

مانوس کارلایل، یکی از کارکنان کمیسیون اروپا و از سازمان دهندگان راهپیمایی گفت: این تجمع مسالمت‌آمیز صدها کارمند و افراد شاغل در نهادهای اتحادیه اروپا را گرد هم آورده است.

مانوس کارلایل در ادامه می‌گوید: «ما این‌جا هستیم تا از ارزش‌ها و اصولی که همه ما عمیقاً به آن‌ها اعتقاد داریم دفاع کنیم، ارزش‌هایی که احساس می‌کنیم در حال حاضر که با ادامه حملات (ارتش اسرائیل) به رفح، غزه و کرانه باختری، نادیده گرفته می‌شوند.»

راهپیمایی در بروکسل در حالی برگزار شد که تلاش‌های میانجی‌گرانه قطر، مصر و ایالات متحده برای برقراری آتش‌بس و آزادی گروگان‌ها بی نتیجه مانده است.

مسابقه آواز یوروویژن در شهر مالمو - سویدن

صدها هنرمند در سویدن و در دیگر کشورهای جهان پیش‌تر به دلیل آنچه در غزه روی می‌دهد، خواستار جلوگیری از شرکت اسرائیل در این مسابقه شده بودند.

گرتا تونبرگ به تجمع معترضان سویدنی علیه حضور اسرائیل در مسابقه آواز یوروویژن پیوست. گرتا تونبرگ، فعال محیط‌زیستی و چهره جهانی در این عرصه، روز پنج‌شنبه ۹ مه در میان بیش از ۱۰ هزار معترض حامی فلسطین که در شهر مالمو سویدن علیه شرکت اسرائیل در مسابقه آواز یوروویژن تجمع کرده بودند، حضور یافت. تونبرگ به همراه هزاران معترض دیگر که در میدان اصلی مالمو جمع شده بودند در حالی دست به تظاهرات زدند که نماینده اسرائیل با وجود اعتراض‌ها سرانجام موفق به راهیابی به مرحله نهائی این مسابقه آواز خوانی شد.

گرتا تونبرگ پشت پرچم فلسطین

جمعیتی که توسط پولیس سویدن بیش از ۱۰ هزار نفر تخمین زده شده است، روز پنج‌شنبه در شهر مالمو در جنوب این کشور، که محل برگزاری مسابقه بین‌المللی آواز یوروویژن است، با سر دادن شعارهای «فلسطین آزاد» و «اسرائیل یک کشور تروریست است» اعتراض خود را به حضور اسرائیل در این دوره از مسابقات یوروویژن ابراز کردند. شرکت‌کنندگان در این راهپیمایی، یوروویژن را به هم‌دستی در نسل‌کشی متهم کرده و بار دیگر خواستار تحریم این مسابقه شدند. یک راهپیمایی اعتراضی دیگر نیز برای روز شنبه، ساعاتی پیش از رقابت ادن گولان در فینال زنده یوروویژن، برگزار شده است.

حاشیه‌های جنگ غزه یوروویژن را برای شرکت‌کننده اسرائیلی با تدابیر شدید امنیتی همراه کرده است. ترانه اجرا شده توسط «ادن گولان»، نماینده اسرائیل که به بخش نهائی مسابقه یوروویژن امسال راه یافته است، در اصل «باران اکتبر» نام داشت که اشاره‌ای آشکار به حمله ۷ اکتبر حماس بود. اما از آنجا که قوانین مسابقه، استفاده از محتوای «سیاسی» را ممنوع کرده است، اسرائیل عنوان این آهنگ را به «طوفان» تغییر داد.

تصویری از اجرای ادن گولان شرکت کننده اسرائیلی در مرحله نیمه نهائی مسابقه یوروویژن ۲۰۲۴ در مالمو -

سویدن؛ ۹ مه ۲۰۲۴ AP - Martin Meissner

در پی واکنش معترضان جنگ اسرائیل در غزه و نسل‌کشی در این باریکه حامیان مردم بی‌دفاع فلسطین به حضور نماینده اسرائیل در مسابقه یوروویژن امسال و در نتیجه اخذ تدابیر شدید امنیتی از سوی پولیس سویدن، ادن گولان، خواننده اسرائیلی که برای شرکت در این مسابقه به سویدن سفر کرده است، نمی‌تواند مطابق میل خود رفت‌وآمد کرده و از مکان‌های مختلف بازدید کند.

این خواننده ۲۰ ساله اسرائیلی که شب گذشته با رای بینندگان یوروویژن در سراسر جهان به مرحله نهائی این مسابقات راه یافت، حتی فاصله میان هتل محل اقامت خود و محل برگزاری مسابقه در شهر مالمو را نیز در محاصره نیروهای امنیتی طی می‌کند.

با تنش‌های به وجود آمده، ادن گولان، جدای از تمرینات و اجراها در مالمو آرنه، تا حد زیادی از حضور در انظار عمومی خودداری می‌کند. وی حتی در اجرائی برای طرفداران که با حضور خوانندگان شرکت‌کننده در این دوره، در پارک یوروویژن روی صحنه رفت نیز شرکت نکرد.

این خواننده اسرائیلی که به کانون اعتراض مخالفان جنگ و طرفداران مردم فلسطین در این دوره از مسابقات تبدیل شده است، روز چهارشنبه ۸ مه هنگام تمرین، بارها از سوی حاضران هو شد. حامیان فلسطین، به دلیل جنگ غزه که تا کنون حدود ۳۵ هزار کشته بر جا گذاشته است، خواهان اخراج اسرائیل از یوروویژن بودند.

با این وجود، بنیامین نتانیا هو، نخست وزیر اسرائیل، ادن گولان را به دلیل اجرای برنامه با «وجود موج زشت یهودی ستیزی» تحسین کرده و در پیامی خطاب به وی گفت: «شاد باش و بدان که وقتی تو را هو می‌کنند، ما تو را تشویق می‌کنیم.»

ادن گولان که تاکنون از انتشار بیانیه‌های مستقیم سیاسی پرهیز کرده است، می‌گوید: «این که به‌ویژه در چنین زمانی نماینده کشورم باشم، افتخاری است.»

این خواننده جوان که در اسرائیل از والدینی از اتحاد جماهیر شوروی سابق به دنیا آمد، بیشتر دوران کودکی خود را در روسیه گذرانده و پیش از بازگشت به اسرائیل، در برنامه‌های استعدادیابی تلویزیونی روسیه شرکت کرده بود.

این سومین بار است که شهر مالمو در جنوب سویدن، میزبان یوروویژن می‌شود، سال‌های ۱۹۹۲ و ۲۰۱۳ نیز یوروویژن در مالمو برگزار شد.

موضوع‌گیری خصمانه مقامات دولتی علیه جنبش دانشجویی

همچنین شهردار نیویورک، اریک آدامز، در یک نشست خبری عصر سه‌شنبه، ادعا کرد اقدامات صورت گرفته برای جلوگیری از تبدیل شدن تجمعی صلح‌آمیز به یک نمایش خشونت‌آمیز بوده است. آدامز تصریح کرد که دولت نمی‌تواند منتظر بماند تا اوضاع جدی‌تر شود و باید فوراً به این موضوع خاتمه دهد.

جمال بومن، نماینده کنگره از نیویورک، حضور گسترده پولیس و دستگیری دانشجویان را در تضاد با نقش آموزش به‌عنوان بنیادی برای دموکراسی خواند. وی از مدیریت دانشگاه خواست تا قبل از این‌که اوضاع خطرناک‌تر شود، رویارویی با دانشجویان را متوقف کند و به اعضای هیأت علمی اجازه دهند تا به فعالیت‌های خود در پردیس بازگردند. همزمان جان کری، سخن‌گوی امنیت ملی دولت امریکا با اشاره به اعتراضات جاری هواداران فلسطینی‌ها در دانشگاه‌ها گفت جو بایدن، رئیس‌جمهوری امریکا «آگاه است که احساساتی بسیار قوی در این خصوص وجود دارد اما شیوه مدیریت این اعتراضات بر عهده مقامات محلی است.»

میچ مک‌کانل، رهبر اقلیت جمهوری‌خواه در سنای امریکا نیز، اعتراضات اخیر و فضای ملتهب در دانشگاه‌های امریکا را «وضعیتی خطرناک» توصیف کرد و گفت که مدیران دانشگاه‌ها در این زمینه مسؤول هستند.

او همچنین با بیان این که از دیدن این رخدادها در دانشگاه‌ها «شوکه» شده است افزود که در این تجمعات، «یهودستیزی نیز وجود داشت که به کلی غیرقابل قبول است.»

بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، با اشاره به تجمعات دانشجویی حامی غزه در دانشگاه‌های امریکا، آن را رویدادی «هولناک» و «ضدیهودی» توصیف کرده و خواستار آن شد که این‌گونه اقدامات به گفته او «دور از وجدان» متوقف شوند.

گزارش سازمان ملل از تخریب غزه

سازمان ملل هزینه بازسازی نوار غزه را بین ۳۰ تا ۴۰ میلیارد دلار برآورد کرد. سازمان ملل روز پنج‌شنبه ۲ ماه مه-۱۳ اردیبهشت، سطح ویرانی‌ها در غزه را «بی‌سابقه» دانست و اعلام کرد که هزینه بازسازی نوار غزه که در طول جنگ میان اسرائیل و گروه حماس به ویرانه تبدیل شده، بین ۳۰ تا ۴۰ میلیارد دلار برآورد شده است.

تصویری از ویرانه‌های خان یونس در نوار غزه AP

عبدالله الدرداری مدیر دفتر منطقه‌ای برنامه توسعه سازمان ملل متحد برای کشورهای عربی (UNDP)، روز پنج‌شنبه ۲ ماه مه-۱۳ اردیبهشت، در یک کنفرانس مطبوعاتی در شهر امان پایتخت اردن اعلام کرد: «هزینه بازسازی نوار غزه بیش از ۳۰ میلیارد دلار برآورد شده است و به احتمال زیاد به ۴۰ میلیارد دلار خواهد رسید.»

به گزارش خبرگزاری‌ها، این مقام سازمان ملل در ادامه تصریح کرد: «میزان ویرانی‌ها در نوار غزه عظیم و بی‌سابقه است؛ این مأموریتی است که جامعه بین‌المللی از زمان جنگ جهانی دوم تا کنون با آن مواجه نشده است.»

در همین حال، آنتونیو گوترش دبیرکل سازمان ملل، روز پنج‌شنبه تأکید کرد: «ما باید هر کاری که ممکن است برای جلوگیری از قحطی ایجاد شده به دست بشر در غزه انجام دهیم.»

آنتونیو گوترش، همچنین بار دیگر خواستار دسترسی ایمن، سریع و بدون مانع به کمک‌های بشردوستانه در نوار غزه از جمله کمک‌های ژانس امدادسانی و کاریابی سازمان ملل برای آوارگان فلسطینی در خاور نزدیک (UNRWA)، شد.

آنتونیو گوترش در ادامه، تصریح کرد: «اقدامات ژانس امدادسانی و کاریابی سازمان ملل (اونروا) برای میلیون‌ها فلسطینی در نوار غزه، کرانه باختری اشغالی، اردن، سوریه و لبنان، غیرقابل جایگزین است.»

همزمان ژانس امدادسانی و کاریابی سازمان ملل برای آوارگان فلسطینی در خاور نزدیک (UNRWA)، در حساب کاربری خود در توئیتر با بیان این‌که «خسارات و ویرانی‌های قابل‌توجهی» در طول جنگ در غزه ایجاد شده است، اعلام کرد که این نهاد به همراه برنامه جهانی غذای سازمان ملل، «ماموریت حیاتی توزیع مواد غذایی در شمال نوار غزه را به رغم ویرانی‌های عظیم در این منطقه به هدف جلوگیری از قحطی انجام می‌دهند.»

به‌دنبال نگرانی‌ها از صدور احکام بازداشت از سوی دیوان کیفری بین‌المللی علیه مقامات اسرائیلی، بنیامین نتانیاو، نخست‌وزیر اسرائیل، جمعه ۷ اردیبهشت، صدور چنین احکامی برای بازداشت سربازان و مسوولان اسرائیلی را «شرم‌آور» دانست و گفت «ما تسلیم این حکم نخواهیم شد.»

نتانیاو در پلتفرم «ایکس» تأکید کرد که اسرائیل به رهبری او هیچ تلاشی از سوی دادگاه کیفری بین‌المللی برای تضعیف حق ذاتی کشورش در دفاع از خود را نخواهد پذیرفت.

نخست‌وزیر اسرائیل، همچنین افزود که تهدید به بازداشت نظامیان و مقامات در آنچه او به‌عنوان «تنها دولت دموکراتیک در خاورمیانه و تنها دولت یهودی در جهان» توصیف کرد را امری شرم‌آور توصیف کرد.

نتانیاو ضمن تأکید این‌که «اسرائیل تا رسیدن به پیروزی به جنگ خود ادامه خواهد داد»، افزود: «ما هرگز از دفاع از خود دست نخواهیم کشید.»

نخست‌وزیر اسرائیل در ادامه گفت اگرچه دیوان کیفری بین‌المللی بر اقدامات اسرائیل تأثیری نخواهد گذاشت، اما تهدید نیروها و مقامات «سابقه خطرناکی برای همه دموکراسی‌هائی خواهد بود که با تروریسم مبارزه می‌کنند.»

یک دانشجوی دانشگاه جورج واشنگتن، در مقابل سخنان نتانیاو، گفته است: «نتانیاو جسارت به خرج داد و این اعتراض دانشجویی را «وحشتناک» خواند. وحشتناک کشف گور دسته جمعی با بیش از ۳۴۲ جسد است که تا حدی مثله شده بودند که قابل شناسایی نیستند. این وحشتناک است. کودکان در «بیمارستان الشفاء» با دستانی در پشت سر دفن شدند. این وحشتناک است. بیمارانی با سوندهائی که هنوز در بدنشان هستند. این وحشتناک است.»

رسانه‌های اسرائیلی به نقل از یک منبع آگاه، اعلام کردند که کریم خان، دادستان جنائی دیوان کیفری بین‌المللی، بدون چراغ سبز کاخ سفید، حکم بازداشت علیه مقامات اسرائیلی را صادر نمی‌کند.

«شبهه ۱۲» اسرائیل در این خصوص اعلام کرده بود که مقامات اسرائیل بیم آن دارند که دادگاه کیفری بین‌المللی لاهه به دلیل جنگ در نوار غزه، حکم بازداشت بنیامین نتانیاو، نخست‌وزیر و سایر مقامات این کشور را صادر کند.

این کانال، همچنین گزارش داد که اسرائیل به اطلاعاتی دست یافته است که نشان می‌دهد دادگاه احتمالاً قبل از پایان ماه آوریل دستورات خود را صادر خواهد کرد.

«شبکه ۱۲» اسرائیل در ادامه گزارش خود فاش کرد که دفتر نتانیاهاو سه‌شنبه گذشته جلسه اضطراری برای بحث درباره احکام بازداشت احتمالی برگزار کرد و وزرای دادگستری، امور خارجه، امور استراتژیک و کارشناسان حقوقی در این نشست شرکت کردند.

گزارشگران بدون مرز در تازه‌ترین گزارش خود از شاخص سالانه آزادی مطبوعات در جهان اعلام کرد حملات سیاسی علیه آزادی مطبوعات، از جمله بازداشت روزنامه‌نگاران، سرکوب رسانه‌های مستقل و انتشار گسترده اطلاعات نادرست در یک سال گذشته به طور قابل توجهی افزایش یافته است.

در گزارش این نهاد غیرانتفاعی که روز جمعه ۱۴ اردیبهشت منتشر شد، آمده که چهار کشور اسرائیل، عربستان سعودی، سوریه و ایران، به عنوان بزرگترین زندان‌های جهان برای روزنامه‌نگاران، در سال ۲۰۲۳ به حملات خود و بازداشت آن‌ها ادامه داده‌اند.

به گفته این نهاد، «فلسطین اشغال‌شده و تحت بمباران ارتش اسرائیل، و مرگ‌بارترین کشور برای خبرنگاران، نیز در انتهای این فهرست قرار دارد. قطر اکنون تنها کشور منطقه است که وضعیت در آن به عنوان «سخت» یا «بسیار حاد» طبقه‌بندی نمی‌شود.»

گزارشگران بدون مرز گزارش داده که از زمان حمله حماس به خاک اسرائیل در ۱۵ مهر پارسال، بیش از صد خبرنگار فلسطینی در غزه، از جمله دست‌کم ۲۲ خبرنگار در حین کار کشته شده‌اند.

گزارشگران بدون مرز سالانه ۱۸۰ کشور را از نظر توانایی روزنامه‌نگاران برای کار و گزارش آزاد و مستقل در آن‌ها بررسی و دسته‌بندی می‌کند.

به گفته این نهاد، در سالی که بیش از نیمی از جمعیت جهان در انتخابات به پای صندوق‌های رای می‌روند، شاخص‌های این نهاد نشان می‌دهد که روند کلی آزادی مطبوعات در سطح جهانی کاهش یافته و شاهد افزایش شدید سرکوب سیاسی روزنامه‌نگاران و رسانه‌های مستقل هستیم.

گزارشگران بدون مرز تاکید کرده که «بسیاری از دولت‌ها کنترل خود را بر رسانه‌های اجتماعی و اینترنت افزایش داده‌اند، دسترسی را محدود، حساب‌های کاربری را مسدود و پیام‌های حاوی اخبار و اطلاعات را سانسور کرده‌اند.» این نهاد همچنین تصویری تیره‌تر از استفاده روزافزون از هوش مصنوعی ارائه کرده و می‌گوید استفاده از این ابزار برای انتشار اطلاعات نادرست در راستای اهداف سیاسی «آزاردهنده» است و می‌تواند بر روند انتخابات تاثیرگذار باشد.

اسرائیل قطع‌نامه شورای امنیت سازمان ملل را که خواستار توقف فوری حمله‌ها به غزه شده بود، نادیده گرفته است و در مسیر کمک‌های بشردوستانه اختلال ایجاد می‌کند. از آغاز حمله به نوار غزه، بیش از ۳۵ هزار تن به دست نیروهای اسرائیلی کشته شدند که بخش زیادی از آنان زن و کودک بودند. زیرساخت‌های غزه به شکل گسترده‌ای بر اثر بمباران‌های پیاپی تخریب شده‌اند و بالغ بر ۸۰ درصد ساکنان باریکه‌ای که به «بزرگترین زندان روباز جهان» معروف بود، به جنوب آواره شده‌اند. اسرائیل با نادیده گرفتن هشدار سازمان‌های بین‌المللی قصد دارد حمله به رفح که محل تجمع آوارگان است را تشدید کرده است.

اسرائیل قطع‌نامه شورای امنیت سازمان ملل را که خواستار توقف فوری حمله‌ها به غزه شده بود، نادیده گرفته است و در مسیر کمک‌های بشردوستانه اختلال ایجاد می‌کند. از آغاز حمله به نوار غزه، بیش از ۳۵ هزار تن به دست نیروهای اسرائیلی کشته شدند که بخش زیادی از آنان زن و کودک بودند. زیرساخت‌های غزه به شکل گسترده‌ای بر اثر بمباران‌های پیاپی تخریب شده‌اند و بالغ بر ۸۰ درصد ساکنان باریکه‌ای که به «بزرگترین زندان روباز جهان»

معروف بود، به جنوب آواره شده‌اند. اسرائیل با نادیده گرفتن هشدار سازمان‌های بین‌المللی قصد دارد حمله به رفح که محل تجمع آواره‌گان است را تشدید کرده است.

جهنم رفح

اسرائیل پیشنهاد اخیر میانجی‌های قطری و مصری را که حماس پیش‌تر از پذیرش آن خبر داده بود، رد کرده است. با وجود اعتراض‌های بین‌المللی، اکنون به‌نظر می‌رسد که اسرائیل حملات زمینی از پیش اعلام شده خود را به شهر رفح در جنوب غزه، جایی که برآورد می‌شود حدود ۱/۴ میلیون آواره فلسطینی در آن پناه گرفته‌اند، آغاز کرده است. اسرائیل پیش از آغاز عملیاتی برای به دست گرفتن مناطق جنوبی غزه و کنترل بر گذرگاه رفح، به بسیاری از ساکنان شرق رفح هشدار داده بود که این مناطق را تخلیه کنند.

مقامات اسرائیلی مدعی هستند که رفح آخرین پایگاه حماس در غزه است و می‌گویند اطلاعاتی در اختیار دارند که نشان می‌دهد گذرگاه رفح، مسیر اصلی ورود کمک‌های بین‌المللی به غزه، برای اهداف «تروریستی» مورد استفاده قرار می‌گیرد. جوزپ بورل، دیپلمات ارشد و مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا روز سه‌شنبه با انتقاد از سیاست‌های جنگ‌طلبانه دولت کنونی اسرائیل نسبت به کشته شدن شمار بیشتری از غیرنظامیان در صوت حمله زمینی به رفح هشدار داد. در همین حال، اوزولا فن در لاین، رئیس کمیسیون اروپا ضمن «غیرقابل قبول» خواندن چشم‌انداز یک حمله گسترده نظامی از سوی اسرائیل به رفح، متعهد شد که اگر دولت نتانیاهاو دست به چنین حمله‌ای بزند، اقداماتی را در پیش خواهد گرفت. بست و هفت رهبر اتحادیه اروپا از اواخر ماه مارس گذشته خواستار برقراری آتش‌بس در غزه شده‌اند، اما بسیاری از شهروندان اروپایی احساس می‌کنند که موضع عمیق این اتحادیه در قبال درگیری تأثیر دیپلماتیک آن را تضعیف کرده است. با این حال، بسیاری از شهروندان اروپایی معتقدند که موضع به شدت دچار تفرقه و دست‌بندی شده اتحادیه اروپا در قبال این درگیری، اثرگذاری دیپلماتیک آن را تضعیف کرده است.

اسرائیل بمباران رفح را تشدید کرده و بیش از ۱۰۰ هزار نفر از این شهر فرار کرده‌اند. مقامات سازمان ملل می‌گویند این بزرگترین جابه‌جایی جمعیت در غزه در چند ماه گذشته بوده است. انتظار می‌رود این تعداد افزایش یابد. امدادگران روز پنج‌شنبه با نگرانی اعلام کردند افراد تازه آواره‌شده در کمپ‌های موقتی بدون هیچ خدماتی، در میان ویرانه‌های خانه‌های سابق خود، بدون «ملزومات اساسی زندگی» سر کنند. یک مقام سازمان ملل در رفح گفت: ترس و دلهره زیادی وجود دارد. جاده‌ها مملو از خودروها، گاری‌ها، چهارچرخه‌های خرید، وانت‌بارها و افراد پیاده است. برخی قبلاً چندین بار آواره شده‌اند و تلاش می‌کنند وسایلی را با خود حمل کنند، که آسان نیست، برخی دیگر برای اولین بار آواره شده‌اند.

«ممکن است تا چند روز دیگر از ۳۰۰ هزار نفر صحبت کنیم. مشکل این است که اساساً هیچ‌کجا وجود ندارد که این تعداد افراد بتوانند به آنجا بروند و در عین حال جانی باشد که بتواند خدمات اساسی موردنیاز زندگی را فراهم کند.»

تلاش‌ها برای تخلیه در حالی صورت می‌گیرد که یک مقام ارشد اسرائیلی به رویترز گفت که آخرین دور مذاکرات غیرمستقیم در قاهره برای توقف خصومت‌ها به پایان رسیده و اسرائیل طبق برنامه به عملیات خود در رفح و سایر مناطق نوار غزه ادامه خواهد داد.

یک مقام امدادی اعلام کرد: به دلیل نبود انبارهای کمکی پس از هفت ماه جنگ و با قطع شدن منابع در مناطق جنوبی غزه پس از تصرف گذرگاه مرزی فلسطین توسط اسرائیل در روز سه‌شنبه، سازمان‌های امدادگران نمی‌توانند «کار زیادی» برای کمک انجام دهند.

گزارش‌هایی از ده‌ها حمله هوایی و گلوله‌باران مکرر تانک‌ها در روز پنج‌شنبه منتشر شده و حماس نیز چندین بار راکت به سمت اسرائیل یا سربازان اسرائیلی شلیک کرده است.

حملات اسرائیلی‌ها عمدتاً بر روی محله‌های شرقی متمرکز شده که پس از دستور به تخلیه در روز دوشنبه از جمعیت خالی شده است، اما حملات بسیاری نیز در سایر نقاط رفح گزارش شده‌اند که باعث تلفات و ترس گسترده شده‌اند.

به نظر می‌رسد بیمارستان امارات در رفح در حال کاهش فعالیت‌های خود است، در حالی که بیمارستان ابویوسف النجار در شرق این شهر روز سه‌شنبه به‌طور کامل تخلیه شد. سازمان ملل امیدوار است در روزهای آتی با «ریسک بالا» یک کاروان تجهیزات را جمع‌آوری کند.

سایر مراکز درمانی در رفح با ازدحام مواجه شده‌اند و مدیر بیمارستان کویتی در ساعات اولیه صبح پنج‌شنبه در شبکه‌های اجتماعی به‌طور ناامیدانه از متخصصان پزشکی درخواست کمک کرد.

وزارت بهداشت غزه روز پنج‌شنبه از حداقل ۶۰ مرگ دیگر در ۲۴ ساعت گذشته خبر داد. از روز دوشنبه که اسرائیل دستور تخلیه ساکنان شرق رفح را صادر کرد، تعداد روزانه کشته‌شدگان بیش از ۵۰ نفر بوده است.

ساکنان رفح از پهبادهایی که در بالای خیابان‌ها و بر فراز اهداف بالقوه به پرواز درمی‌آیند و صدای مداوم انفجارهای شدید، سخن می‌گویند.

مقامات امدادگرانی از کمبود حاد سوخت و غذا به‌طور فزاینده‌ای ابراز نگرانی می‌کنند. یک مقام سازمان ملل تخمین زده که منابع باقی‌مانده برای ۴۸ ساعت وضعیت عادی کافی است.

سازمان بهداشت جهانی (وابسته به سازمان ملل) اعلام کرد، عملیات و حملات اسرائیل به رفح یکی از سه بیمارستان این شهر را به تعطیلی واداشته است. تدریس ادهانوم، رئیس این سازمان چهارشنبه ۸ مه-۱۹ اردیبهشت در ژنو، از وضعیت وخیم بیمارستان‌ها در رفح به‌شدت ابراز نگرانی کرد.

به گفته او بین ۳۰ هزار تا ۴۰ هزار از ساکنان و آوارگان رفح را به‌خاطر حفظ جان خود و از ترس حملات اسرائیل ترک کرده‌اند. ۱/۴ میلیون نفر همچنان در رفح به سر می‌برند.

رئیس سازمان بهداشت جهانی از این‌که گذرگاه مرزی رفح از روز سه‌شنبه ۶ مه، بسته است، انتقاد کرد. بخش بزرگی از کمک‌های بشردوستانه به غزه از طریق گذرگاه رفح وارد این باریکه می‌شود.

ادهانوم افزود، در پی بسته شدن این گذرگاه امکان ارسال سوخت برای تامین نیازهای کلینیک‌ها وجود نداشته و آن‌ها بدون دریافت سوخت تازه تنها سه روز می‌توانند به حیات خود ادامه دهند. او تصریح کرد که سازمان بهداشت جهانی قصد ندارد، از رفح خارج شود.

رئیس سازمان بهداشت جهانی با انتشار پیامی در شبکه اکس (توییتر سابق) از عملیات نظامی اسرائیل در رفح انتقاد کرده و گفت: «این اقدامات امکانات ما برای دستیابی و کمک به هزاران انسانی را که در شرایطی فاجعه‌بار به سر می‌برد، دشوار می‌کند و باید هر فوراً پایان یابد.»

به گزارش خبرگزاری المان، مهم‌ترین کلینیک زایمان در رفح پذیرش بیماران و مراجعه‌کنندگان را متوقف کرده است. کلینیک «اماراتی» در رفح این خبر را در تماسی تلفنی تأیید کرده و کمبود سوخت و همچنین ادامه حملات نیروهای اسرائیلی را دلیل این امر خوانده است.

ارتش اسرائیل سه‌شنبه ۷ مه - ۱۸ اردیبهشت، کنترل مناطق فلسطینی در گذرگاه رفح را در دست گرفته و روز چهارشنبه به عملیات خود در رفح ادامه داد. هم‌زمان با این رویدادها مذاکرات بین حماس و اسرائیل در قاهره بر سر توقف نبردها و آزادی گروگان‌ها جریان داشت.

وضعیت کرم شالوم، یکی از گذرگاه‌های مرزی مهم در غزه، همچنان ناروشن است. با وجود اعلام اسرائیل مبنی بر باز کردن این گذرگاه، سازمان ملل گفته است که امکان ورود محموله‌های کمکی به غزه از طریق این گذرگاه وجود نداشته است.

اشتفان دوجاریچ، سخنگوی سازمان ملل در نیویورک جزئیاتی بیشتر در این مورد ذکر نکرد، اما افزود که از طریق گذرگاه مرزی رفح نیز محموله‌های کمکی به غزه وارد نشده است.

اسرائیل روز یکشنبه ۵ مه - ۱۶ اردیبهشت، در پی حملات موشکی تازه حماس گذرگاه مرزی کرم شالوم را به روی محموله‌های کمکی بست. در جریان این حمله چهار سرباز اسرائیلی کشته شدند.

به‌طور معمول رانندگان فلسطینی باید محموله‌ها را در خاک مصر در آن‌سوی گذرگاه رفح بارگیری کنند و به نقاطی که برای پخش کمک‌ها در نظر گرفته شده، منتقل کنند. این در حالی است که بسیاری از فلسطینیان در پی حمله اسرائیل به رفح برای نجات جان خود از این منطقه گریخته‌اند.

پزشکان در شهر رفح می‌گویند که پس از آغاز عملیات «محدود» ارتش اسرائیل علیه حماس در حومه شرقی رفح از روز دوشنبه، بیش از یک میلیون نفر که در این شهر جنوبی نوار غزه پناه گرفته بودند، در خطر محرومیت از مراقبت‌های بهداشتی قرار دارند.

بزرگ‌ترین بیمارستان از سه بیمارستان نیمه فعال شهر، به نام ابویوسف النجار، روز سه‌شنبه پس از دریافت دستور تخلیه و درگیری در نزدیکی آن، به سرعت تخلیه شد.

بخش دیالیز این بیمارستان، تنها بخش دیالیز فعال در نوار غزه بود، که راه نجاتی برای بیماران مبتلا به نارسائی کلیه بود.

پیشروی نیروهای زمینی اسرائیل در شهر خان‌یونس هم موجب عدم دسترسی به بیمارستان اروپائی که بیماران نیازمند به جراحی فوری در آن بستری بودند، را شده است.

در کنار آن گذرگاه‌های مرزی رفح و کرم شالوم نیز بسته شده و امکانات درمانی و بیمارستانی دیگر وارد نوار غزه نمی‌شود.

هم‌زمان با این مسائل زایشگاه امارات در رفح که روزانه مشغول به دنیا آوردن ده‌ها نوزاد است و بیمارستان تخصصی کویت با کمبود ظرفیت، پرسنل و تجهیزات و خدمات اضطراری مواجه هستند.

یکی از پزشکان این بیمارستان که قبل از جنگ تنها چهار تخت مراقبت‌های ویژه داشت می‌گوید وضعیت در آنجا «به تمام معنا فاجعه‌بار» است.

روز دوشنبه ارتش اسرائیل به همه ساکنان مناطق شرقی رفح گفت برای امنیتشان منطقه را ترک کنند و به سمت «منطقه بشردوستانه گسترده» که از نزدیکی المواسی تا دیرالبلاح امتداد دارد، حرکت کنند. اسرائیل اعلام کرده در آنجا بیمارستان‌های صحرایی، چادرها و کمک‌ها وجود خواهد داشت.

اما دکتر جمال الحمس، مدیر یکی از بیمارستان‌های رفح به بی.بی.سی عربی گفت: «آن‌ها باید کجا بروند؟ قرار بود چادرها و سایر لوازم در مناطق امن تهیه شود که این کار انجام نشده است.»

صدها هزار کودک که در رفح پناه گرفته‌اند، مجروح، بیمار و یا دچار سوءتغذیه هستند و آسیب دیده یا با معلولیت زندگی می‌کنند.

ارتش اسرائیل، اعلام کرد که روز چهارشنبه گذرگاه کالائی کرم شالوم را برای کمک‌های بشردوستانه بازگشایی کرده است، اما سازمان ملل می‌گوید درگیری‌ها باعث شده است که استفاده از این گذرگاه غیرممکن باشد.

سازمان جهانی بهداشت اعلام کرده در صورت نرسیدن سوخت به بیمارستان‌های رفح و جنوب غزه در چند روز آینده، همه آن‌ها مجبور به توقف خدمات‌شان خواهند شد.

تقریباً ۵۰ هزار نفر دیگر به خان‌یونس، شهری که در جنگ‌های قبلی ویران شده، رفته‌اند. بسیاری از آن‌ها از آخرین پس‌اندازهای خود برای پرداخت هزینه‌های حمل‌ونقل از ۲۰۰ دالر تا ۴۰۰ دالر استفاده می‌کنند.

فلسطینی‌هایی که از رفح گریخته‌اند، تلاش می‌کنند زندگی روزمره خود را در چادرهای موقت منطقه مواسی خان‌یونس حفظ کنند.

مقامات امدادی و کسانی که قبلاً در این مکان‌ها بوده‌اند از ازدحام شدید، غذای ناکافی، منابع محدود و آلوده آب، و عدم وجود بهداشت سخن می‌گویند. جنگ شدید منجر به باقی‌ماندن مواد منفجره عمل‌نکرده در بیشتر مناطق خان‌یونس شده است.

دکتر جیمز اسمیت، پزشکی بریتانیایی که از هر دو مکان بازدید کرده، گفت: «المواسی بسیار شلوغ است. مردم تلاش می‌کنند فضائی پیدا کنند اما جائی وجود ندارد. بخشی از خان‌یونس فقط خرابه است. هیچ سیستم کاربردی برای حفظ حیات در آنجا وجود ندارد.»

یکی از مقامات سازمان ملل گفت: «ما به تائیدیه امنیتی نیاز داریم، ما به افراد و سوخت نیاز داریم. ما هیچ‌کدام از این‌ها را نداریم... بنابراین نمی‌توانیم کمکی انجام بدهیم.

نتانیا‌هو با وجود اعتراض‌های ظاهرای امریکا بر لزوم حمله به رفح تاکید کرده است. روز پنج‌شنبه، نتانیا‌هو با اشاره به اظهارات بایدن در بیانیه‌ای گفت: «اگر لازم باشد به‌تنهائی می‌ایستیم. من گفته‌ام که اگر لازم باشد، با چنگ و دندان مبارزه می‌کنیم. اما ما بیش از چنگ و دندان داریم و با همان روحیه، به یاری خدا، پیروز خواهیم شد.»

برخی مقامات اسرائیلی نسبت به تیرگی روابط اسرائیل و ایالات متحده هشدار می‌دهند. آموس گیل‌عاد، مقام ارشد سابق دفاعی اسرائیل که دهه‌ها با مقامات امنیتی امریکائی همکاری نزدیک داشته، گفت: «ایالات متحده نه تنها از نظر نظامی، بلکه از نظر استراتژیک و سیاسی نیز به اسرائیل یک سپر آهنین می‌دهد؛ در سازمان ملل، دادگاه بین‌المللی و غیره.» او افزود: «اگر حمایت ایالات متحده را با دوستی بی‌نظیر رئیس‌جمهور بایدن از دست بدهیم، بخشودنی نخواهد بود.»

اما دریاسالار دنیل هاگاری، سخن‌گوی ارتش اسرائیل، مدعی شد ارتش اسرائیل مهمات کافی برای عملیات برنامه‌ریزی‌شده خود، از جمله عملیات در رفح، دارد.

یاکوب ناگل، مشاور امنیت ملی سابق اسرائیل، گفت: «احتمال دارد مجبور شویم در نحوه استفاده از تسلیحات خود صرفه‌جویی کنیم و اهداف بیشتری را بدون بمب‌های دقیق بزنیم.»

اعضای کلیدی دولت نتانیاهاو گفتند که این محدودیت‌ها بر تلاش‌های جنگی اسرائیل تأثیری نخواهد گذاشت. یوآو گالانت، وزیر دفاع اسرائیل، گفت: «من خطاب به دشمنان اسرائیل و دوستان خودمان می‌گویم: اسرائیل قابل مهار نیست.» او افزود که اسرائیل هر چه لازم باشد انجام خواهد داد تا از شهروندان خود دفاع کند و «در مقابل کسانی که تلاش می‌کنند ما را نابود کنند بایستد.»

بترزلی اسموتریچ، وزیر دارایی وابسته به جناح راست افراطی هم‌گفت اسرائیل با وجود «مخالفت و تحریم تسلیحاتی» بایدن، به پیروزی کامل دست خواهد یافت.

مایکل هرتزوغ، سفیر اسرائیل در واشنگتن، پنجشنبه گفت که تصمیم بایدن «پیام اشتباهی را به حماس و دشمنان ما در منطقه می‌فرستد.»

بایدن روز چهارشنبه در مصاحبه با CNN برای اولین بار، اقرار کرد که بمب‌های امریکائی باعث کشته‌شدن غیرنظامیان در این درگیری شده‌اند.

بایدن گفته است امریکا علاوه بر توقف بمب‌ها، اگر اسرائیل به مراکز پر جمعیت رفح حمله کند، گلوله‌های توپخانه را نیز برای این کشور ارسال خواهد کرد.

خبرگزاری «رویترز» جمعه ۱۰ مه-۲۱ اردیبهشت گزارش داد که تانک‌های اسرائیلی در حال محاصره کامل سمت شرقی از جنوب نوار غزه هستند و به‌نظر می‌رسد که برای تهاجم جدیدی آماده می‌شوند.

این خبرگزاری افزود، تانک‌های اسرائیلی در منطقه‌ای مستقر شده‌اند که ضلع شرقی و غربی گذرگاه رفح را از هم جدا می‌کند.

این خبرگزاری در گزارش خود، همچنین از نفوذ ارتش اسرائیل در چندین کیلومتر از ضلع شرقی جنوب نوار غزه خبر داده است.

جنگنده‌های اسرائیلی ۴ روز است که بمباران محله‌های شرقی شهر رفح را تشدید کرده و دامنه بمباران‌ها به مرکز و غرب شهر رفح رسیده است.

شاهدان عینی تأکید کردند که خودروهای اسرائیلی پس از تهاجم سه‌شنبه گذشته به گذرگاه فلسطینی رفح، برای چهارمین روز متوالی به محاصره این گذرگاه ادامه می‌دهند.

در همین حال، نیروهای ارتش اسرائیل ده‌ها خانه در روستای الشوکه و محله الجنیه را تخریب کردند. ارتش اسرائیل، همچنین طبقات بالای اکثر ساختمان‌های بلند در مرکز رفح را بمباران کرد.

تانک‌های اسرائیلی در مرکز نوار غزه نیز تهاجم جدیدی را به محله الزیتون و تل‌الهُوا در جنوب این شهر آغاز کردند. تانک‌های اسرائیل، همچنین روز جمعه ۱۰ مه، به‌طور ناگهانی با پوشش آتش جنگنده‌ها به سمت خیابان ۸ در نزدیکی منطقه المصلبه پیشروی کردند. آن‌ها، همچنین محله‌های الصبره، الزیتون و تل‌الهُوا را در جنوب شرقی شهر غزه هدف قرار دادند.

در همین راستا، آویخای ادرعی، سخن‌گوی ارتش اسرائیل در شبکه اجتماعی «ایکس» با بیان این‌که نیروهای اسرائیلی در حال انجام عملیات نظامی در محله الزیتون هستند، افزود که نیروی هوایی اسرائیل حدود ۲۵ هدف را منهدم کرده و نیروهای آن همچنان در حال عملیات در منطقه هستند.

ادری، همچنین نسبت به بازگشت فلسطینی‌ها به شمال غزه یا نزدیک شدن به حصار امنیتی شرقی و جنوبی هشدار داد و تاکید کرد که شهر غزه همچنان یک منطقه جنگی «خطرناک» است.

وزارت بهداشت غزه، پنجشنبه ۹ مه، اعلام کرد که تعداد قربانیان فلسطینی در جنگی که از هفتم اکتبر گذشته آغاز شده است تاکنون به ۳۴ هزار و ۹۰۴ کشته و ۷۸ هزار و ۵۱۴ مجروح افزایش یافته است.

بر اساس بیانیه دفتر اطلاع‌رسانی فلسطین، تعداد گورهای دسته‌جمعی کشف شده توسط تیم‌های پزشکی در داخل بیمارستان‌ها به هفت گور جمعی رسید که یک گور جمعی در بیمارستان کمال عدوان، سه گور جمعی در مجتمع پزشکی الشفاء و سه گور جمعی در مجتمع پزشکی ناصر قرار دارد که از این تعداد گورهای جمعی ۵۲۰ جسد بیرون کشیده و شناسائی شدند.

با از سرگیری بمباران اسرائیل و فرار فلسطینی‌ها طی ۷۲ ساعت گذشته از چادرهای خود در شهر رفح، تصاویر جدید ماهواره‌ای کاهش چشمگیری را در تعداد چادرهای سفید در این شهر مجاور با مرز مصر نشان می‌دهد.

تصاویر ماهواره‌ای جدید «پلانت لابس» از کمپ اصلی در مرکز رفح که تا تاریخ ۵ مه شامل هزاران چادر بود، نشان می‌دهد این چادرها به میزان قابل توجهی کاهش یافته است و از روز سه‌شنبه ۷ مه زمانی که ارتش اسرائیل از فلسطینی‌ها خواست تا شهر رفح را تخلیه کنند تعداد زیادی از چادرها به شکل چشمگیری ناپدید شدند.

به گزارش شبکه امریکائی «سی‌ان‌ان»، برخی از اردوگاه‌ها برای چندین ماه در مدارس سازمان ملل و برخی دیگر در زمین‌های باز یا در کنار جاده‌ها قرار داشتند، اما تعداد زیادی از آن‌ها بعد از هشدار اسرائیل برای حمله ناپدید شدند.

آژانس آنروا وابسته به سازمان ملل گزارش داد که از ششم ماه جاری حدود ۸۰ هزار فلسطینی از رفح آواره شده‌اند و همچنین هشدار داد که در هیچ جای نوار غزه مکان امنی وجود ندارد.

تانک‌های اسرائیلی در گذرگاه‌های مصر و شهر فلسطینی رفح

سازمان ملل متحد نیز روز جمعه ۱۰ مه ۲۰۲۴، اعلام کرد که بیش از یکصد هزار فلسطینی از رفح، دومین شهر بزرگ غزه و پیرامون آن گریخته‌اند و این شهر جنوبی غزه همچنان در معرض تهدید تهاجم زمینی تمام عیار اسرائیل است.

این خبر را مسؤول هماهنگ کننده ارشد بخش اورژانس یونیسف در نوار غزه، در یک نشست خبری در ژنو از طریق کنفرانس ویدئویی از رفح اعلام کرد.

بسیاری از جهانیان، بیم این را دارند که حمله تمام عیار زمینی ارتش اسرائیل به رفح، شرایط انسانی در باریکه غزه را وخیم‌تر از آنی که هست خواهد کرد.

اسرائیل پیش‌تر جنوب غزه را امن اعلام و از ساکنان شمال این باریکه خواسته بود تا به مناطق امن اعلام شده در جنوب بروند.

در چنین وضعیتی، حمله به مقر آژانس امدادرسان سازمان ملل متحد (اونروا) در بیت المقدس که گفته می‌شود توسط شهرکنشینان اسرائیلی صورت گرفته، واکنش تشکیلات خودگردان و مسؤولان چند کشور منطقه از جمله عربستان سعودی، قطر و اردن را برانگیخته است.

تشکیلات خودگردان ضمن محکوم کردن حمله به دفتر اونروا در بیت المقدس، خواستار «اقدامات سخت‌گیرانه‌تری» از سوی جامعه بین‌المللی علیه «شبه‌نظامیان» اسرائیلی شد.

عربستان سعودی، قطر و اردن نیز در بیانیه‌های جداگانه، حمله «تحت هدایت شهرکنشینان اسرائیلی» به مقر آنروا در بیت المقدس را محکوم کردند.

بر اساس آخرین گزارش‌ها، با افزایش شدت تهاجم زمینی اسرائیل به رفح، حدود ۸۰ هزار فلسطینی از این منطقه واقع در منتهی‌الیه جنوبی نوار غزه گریخته و هزاران نفر دیگر نیز در تلاشند تا آن‌جا را ترک کنند.

نمایندگان اسرائیل و حماس مذاکرات خود در مصر را متوقف کردند. مصر که به همراه قطر از میانجی‌های اصلی این بحران به‌شمار می‌رود از حماس و اسرائیل می‌خواهد که برای فراهم شدن زمینه توقف درگیری‌ها و آزادی گروگان‌ها «انعطاف» نشان دهند.

مجمع عمومی سازمان ملل: کشور فلسطین تشکیل شود

مجمع عمومی سازمان ملل متحد با ۱۴۳ رای مثبت، ۹ رای منفی و ۲۵ رای ممتنع به قطع‌نامه‌ای رای داد که بر اساس آن به شورای امنیت توصیه می‌شود با نگاه مثبت به درخواست عضویت فلسطین در سازمان ملل متحد رای بدهد. این قطع‌نامه، همچنین حقوق و امتیازهای جدیدی برای فلسطین در سازمان ملل متحد در نظر می‌گیرد، از جمله این‌که دولت فلسطین حق حضور در جلسات مجمع عمومی را پیدا می‌کند، هر چند تا زمان عضویت کامل در سازمان ملل حق رای نخواهد داشت.

فلسطین از سال ۲۰۱۲، به‌عنوان دولت ناظر غیر عضو در سازمان ملل متحد پذیرفته شده است. مجمع عمومی در این قطع‌نامه آورده است که «نتیجه گرفتیم کشور فلسطین باید به عضویت کامل پذیرفته شود».

اسرائیل و ایالات متحده آمریکا از جمله ۹ کشوری بودند که به این قطع‌نامه رای منفی دادند. تصمیم‌گیری نهایی در مورد پذیرش فلسطین در سازمان ملل متحد، بر عهده شورای امنیت است که انتظار می‌رود آمریکا بر اساس رویه معمول قطع‌نامه عضویت فلسطین را وتو کند. سه هفته پیش، ایالات متحده آمریکا قطع‌نامه پیشنهادی الجزایر برای پذیرش عضویت فلسطین را در شورای امنیت سازمان ملل متحد پس از ۱۲ رای مثبت و ۲ رای ممتنع (بریتانیا و سوئیس)، وتو کرد.

پیش از رای‌گیری گیل‌عادل اردان، نماینده دائم اسرائیل در سازمان ملل متحد، در سخنرانی خود در مجمع عمومی سازمان ملل متحد منشور ملل متحد را با کاغذ خرد کن رسته‌رشته کرد. او همچنین پوستری در دست گرفت که روی آن نوشته بود: «رئیس جمهور سنوار، رئیس کشور تروریستی حماس، تحت حمایت سازمان ملل متحد.»

جوزپ بورل، مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا، پیش از رای‌گیری در مجمع عمومی سازمان ملل متحد برای بررسی درخواست فلسطینی‌ها جهت عضویت کامل در این نهاد جهانی در روز جمعه ۲۱ اردیبهشت، گفت که اسپانیا، ایرلند و دیگر کشورهای عضو اتحادیه اروپا قصد دارند در روز ۲۱ ماه مه-اول خرداد، کشور فلسطینی‌ها را به رسمیت بشناسند.

خبرگزاری رویترز، اشاره کرد که پدرو سانچز، نخست وزیر اسپانیا، حدود دو ماه قبل گفته بود که این کشور و ایرلند، همراه با اسلونی و مالت، توافق کرده‌اند که اولین گام‌ها را برای به رسمیت شناختن کشور فلسطینی‌ها در کنار اسرائیل بردارند و راه حل دو کشور را برای صلح پایدار در این بخش از خاورمیانه ضروری می‌دانند.

راديو تلویزیون ملی ایرلند، پنج‌شنبه شب ۲۰ اردیبهشت، گزارش داد که اسپانیا، ایرلند، اسلونی و مالت در انتظار رای‌گیری سازمان ملل متحد در روز جمعه و به رسمیت شناختن فلسطینی‌ها در یک بیانیه مشترک هستند.

انتظار می‌رود مجمع عمومی سازمان ملل متحد به قطع‌نامه‌ای رای دهد که «حقوق و امتیازات» جدیدی برای فلسطینی‌ها قائل می‌شود و از شورای امنیت می‌خواهد که با نظری مساعد، درخواست فلسطینی‌ها را برای تبدیل شدن به یکصد و نود و چهارمین عضو سازمان ملل متحد بررسی کند.

رویترز، نوشت: انتظار می‌رود مجمع عمومی سازمان ملل متحد به قطع‌نامه‌ای رای دهد که «حقوق و امتیازات» جدیدی برای فلسطینی‌ها قائل می‌شود و از شورای امنیت می‌خواهد که با نظری مساعد، درخواست فلسطینی‌ها را برای تبدیل شدن به یکصد و نود و چهارمین عضو سازمان ملل متحد بررسی کند.

طبق قوانین ایالات متحده، واشنگتن نمی‌تواند منابع مالی در اختیار هیچ سازمانی از جمله سازمان ملل قرار دهد که عضویت کامل به گروهی اعطا کند که «ویژگی‌های شناخته‌شده بین‌المللی» یک کشور را ندارد.

ایالات متحده در سال ۲۰۱۱ میلادی کمک مالی به یونسکو، سازمان آموزشی، علمی و فرهنگی سازمان ملل متحد، را پس از این که فلسطینی‌ها به عضویت کامل آن درآمدند، متوقف کرد.

ایالات متحده روز ۳۰ فروردین با رای منفی خود در شورای امنیت سازمان ملل متحد، قطع‌نامه عضویت کامل فلسطینی‌ها در این نهاد را وتو کرد؛ قطع‌نامه‌ای که می‌توانست مسیر تشکیل کشور مستقل فلسطینی را هموار کند.

از ۱۵ عضو شورا، ۱۲ عضو به قطع‌نامه پیشنهادی رای مثبت دادند. بریتانیا و سوئیس هم رای ممتنع دادند. این قطع‌نامه از ۱۹۳ عضو مجمع عمومی سازمان ملل می‌خواست فلسطینی‌ها را به‌عنوان عضو جدید بپذیرد.

دولت ایالات متحده استدلال کرده است که ایجاد یک کشور مستقل فلسطینی باید از طریق مذاکرات مستقیم بین اسرائیل و تشکیلات خودگردان فلسطینی ایجاد شود و نه از طریق اقدام شورای امنیت و سازمان ملل.

رابرت وود، معاون سفیر امریکا در سازمان ملل، در نشست شورای امنیت در باره علت مخالفت دولت بایدن با عضویت کامل فلسطینی‌ها گفت: «ما از ابتدا به صراحت تاکید کرده‌ایم که فرآیندی برای عضویت کامل در سازمان ملل وجود دارد و برخی از کشورهای عربی و فلسطینی‌ها برای دور زدن آن تلاش می‌کنند. ما از ابتدا گفته‌ایم که بهترین راه برای تضمین عضویت کامل فلسطینی‌ها در سازمان ملل، مذاکره با اسرائیل است. ما بر این موضع ما پافشاری می‌کنیم.»

بر اساس منشور سازمان ملل متحد، اعضای آینده سازمان ملل باید «صلح دوست» باشند و شورای امنیت باید پذیرش آن‌ها را برای تصویب نهائی به مجمع عمومی توصیه کند. تشکیلات خودگردان درخواست تشکیل کشور مستقل فلسطینی‌ها را در سال ۲۰۱۱ میلادی ارائه کرد، اما در شورای امنیت مورد بررسی قرار نگرفت. با این حال، مجمع عمومی سال بعد به فلسطینی‌ها جایگاه ناظر را اعطا کرد.

لازم به یادآوری است که آمریکا روز پنجشنبه ۳۰ فروردین، قطعنامه درخواست عضویت کامل کشور فلسطینی در سازمان ملل متحد را وتو کرد. فرانسه، چین و روسیه، سه عضو دائم شورای امنیت، و همچنین جاپان و کره جنوبی به پیش‌نویس این قطعنامه رای مثبت داده بودند.

وتوی این قطعنامه از سوی آمریکا در حالی صورت گرفت که فرانسه، چین و روسیه، سه عضو دائم شورای امنیت، و همچنین دو متحد آمریکا یعنی جاپان و کره جنوبی به پیش‌نویس این قطعنامه رای مثبت داده بودند.

بر اساس گزارش‌های منتشر شده، ۱۲ کشور عضو شورای امنیت از پیش‌نویس این قطعنامه مبنی بر عضویت کامل کشور فلسطینی در سازمان ملل متحد حمایت کرده بودند، اما بریتانیا که عضو دائم شورای امنیت محسوب می‌شود و همچنین سوئیس به‌عنوان عضو غیر دائم این شورا، به این قطعنامه رای ممتنع داده بودند.

ناظران می‌گویند که پیش‌نویس قطعنامه یاد شده، از جمله کوتاه‌ترین قطعنامه‌های تاریخ شورای امنیت سازمان ملل بوده است.

در پیش‌نویس این قطعنامه آمده بود که «شورای امنیت، پس از بررسی درخواست کشور فلسطینی به منظور پذیرفته شدن در سازمان ملل متحد، به مجمع عمومی توصیه می‌کند که دولت فلسطینی به عضویت سازمان ملل پذیرفته شود.» این قطعنامه، برای تصویب به موافقت دست‌کم ۹ عضو شورای امنیت نیاز داشت و همچنین به این که هیچ کدام از اعضای دائم شورای امنیت شامل کشورهای چین، فرانسه، روسیه، بریتانیا، ایالات متحده، آن را وتو نکنند. تشکیلات خودگردان فلسطینی، یک هفته پیش از این رای‌گیری، خواستار آن شده بود که تقاضای سال ۲۰۱۱ این تشکیلات به منظور عضویت کامل در سازمان ملل متحد دوباره بررسی شود.

در حاضر کشور فلسطینی مانند واتیکان، به‌عنوان عضو غیرناظر سازمان ملل متحد در آن مشارکت دارد. با وجود وتوی قطعنامه عضویت کامل کشور فلسطینی در سازمان ملل، رابرت وود، معاون سفیر آمریکا در سازمان ملل، در نشست شورای امنیت ادعا کرد که این کشور «همچنان به پشتیبانی محکم از راه حل ایجاد دو کشور ادامه می‌دهد.»! وود افزود که وتوی این قطعنامه را «نباید به منزله مخالفت ایالات متحده با تشکیل دولت فلسطینی ارزیابی کرد، بلکه تاکید بر این موضوع است که چنین اتفاقی تنها از طریق مذاکرات مستقیم میان دو طرف محقق خواهد شد.»

در ادامه واکنش‌ها به رای آمریکا، محمود عباس، رئیس‌تشکیلات خودگردان فلسطینی نیز با انتشار بیانیه‌ای وتوی این قطعنامه از سوی آمریکا را محکوم کرد و آن را «غیرمنصفانه، غیراخلاقی و ناموجه» توصیف کرد.

از دیگر سو، یسرائیل کاتز، وزیر امور خارجه اسرائیل از اقدام ایالات متحده در وتوی قطعنامه عضویت کشور فلسطینی در سازمان ملل قدردانی کرد. به گفته او، ارائه پیش‌نویس این قطعنامه تنها با گذشت شش ماه از حمله گروه تروریستی حماس، «پاداشی به تروریسم» محسوب می‌شد.

وزیر امور خارجه اسرائیل در عین حال شورای امنیت سازمان ملل متحد را متهم کرد که این شورا از زمان حمله «گروه تروریستی حماس» این حمله را محکوم نکرده است.

البته بحث دو دولت اسرائیل و فلسطین بحث جدید نیست. مهم‌تر از همه، هنوز روشن نیست دولت فلسطین در کجا و چگونه تشکیل خواهد شد؟

اسرائیل در کاربرد تسلیحات امریکائی در جنگ غزه، «احتمالاً قوانین بین‌المللی را نقض کرده»

وزارت خارجه ایالات متحده روز جمعه، ۲۱ اردیبهشت ۱۴۰۳، در گزارشی رسمی اقرار کرد که اسرائیل ممکن است با استفاده از سلاح‌های امریکائی در جنگ غزه، قوانین بشردوستانه بین‌المللی را نقض کرده باشد.

با این حال گزارش، وزارت خارجه امریکا که مدت‌ها بود انتظار آن می‌رفت افزوده که نمی‌توان در این زمینه به «یافته‌های قطعی» دست یافت و مانع از ارسال سلاح به اسرائیل شد.

این گزارش تنها چند روز پس از آن منتشر می‌شود که جو بایدن، رئیس جمهوری ایالات متحده، برای نخستین بار به‌طور علنی به اسرائیل هشدار داد اگر نیروهای این کشور اقدام به یک حمله گسترده به شهر رفح کنند، واشینگتن تأمین تسلیحاتی اسرائیل را متوقف خواهد کرد.

چند روز پیش از هشدار او نیز پایگاه خبری اکسیوس از دو منبع اسرائیلی نقل کرده بود که دولت بایدن از انتقال برخی از محموله‌های تسلیحاتی ساخت امریکا به اسرائیل ممانعت کرده است، گزارشی که بعداً توسط لوید آستین، وزیر دفاع امریکا تأیید شد.

در گزارش وزارت خارجه امریکا که روز جمعه، ۲۱ اردیبهشت، برای کنگره این کشور ارسال شده، آمده «می‌توان ارزیابی کرد» که تسلیحات تامین شده توسط امریکا به شکلی استفاده شده که با تعهدات اسرائیل «ناسازگار» است. با این حال، این گزارش وزارت خارجه امریکا از ابراز نظر قطعی در این زمینه خودداری کرده و گفته است که به دلیل وضعیت جنگی در غزه، نمی‌تواند موارد مشخصی را که ممکن است در استفاده از این سلاح‌ها در نقض چنین قوانینی استفاده شده تأیید کرده و مورد راستی‌آزمایی قرار دهد.

وزارت خارجه امریکا بر این نکته تأکید کرده که از جمله به دلیل استفاده حماس از «زیرساخت‌های غیرنظامی برای مقاصد نظامی و غیرنظامیان به عنوان سپر انسانی»، راستی‌آزمایی اقدامات اسرائیل علیه غیرنظامیان دشوار است. این گزارش در عین حال، تصریح کرده که همچنان تضمین‌های اسرائیل مبنی بر استفاده از سلاح‌های امریکائی مطابق با قوانین بین‌المللی را «معتبر» و «قابل اعتماد» می‌داند و به همین دلیل ارسال سلاح به اسرائیل می‌تواند ادامه یابد. وزارت خارجه امریکا در گزارش ۴۶ صفحه‌ای خود، به کنگره این کشور با اشاره به جمع‌آوری گزارش‌های «معتبر متعدد» از آسیب وارد شدن به غیرنظامیان تأکید کرد که اسرائیل در ابتدا با ایالات متحده برای افزایش کمک‌های بشردوستانه به این منطقه همکاری نکرد.

در این گزارش آمده شمار بالای تلفات غیرنظامیان در جنگ غزه در شرایطی رخ داده که «اسرائیل از دانش، تجربه و ابزار لازم برای اعمال بهترین روش‌ها برای کاستن از آسیب وارده به غیرنظامیان برخوردار است.» گزارش افزوده که با توجه به اتکای قابل توجه اسرائیل به تسلیحات ساخت امریکا، می‌توان استدلال کرد از هفت اکتبر- ۱۵ مهرماه سال گذشته، تاکنون از این تسلیحات «در مواردی ناسازگار با تعهدات» در این زمینه استفاده شده است. جو بایدن اذعان کرده که اسرائیل در حملات هفت ماهه خود به غزه که در پاسخ به حماس صورت گرفت و به تلفات گسترده غیرنظامیان منجر شده، از سلاح‌های امریکائی استفاده کرده است.

پس از تأیید رسمی گزارش‌ها درباره توقف ارسال سلاح و مهمات برای اسرائیل توسط امریکا، خبرها از المان به‌عنوان یکی از بزرگترین حامیان این کشور نیز از بررسی محدود کردن ارسال تسلیحات به اسرائیل حکایت دارد. بوریس پیستوریوس، وزیر دفاع المان هم گفت تصمیم دولت بایدن در زمینه محدود کردن ارسال سلاح به اسرائیل را درک می‌کند و دولت المان هم در حال بررسی این موضوع است.

انتشار خبرها درباره تصمیم دولت بایدن در محدود و متوقف کردن ارسال تسلیحات به اسرائیل، با واکنش‌های تند مقام‌های بلندپایه در اسرائیل مواجه شده است.

نتیجه‌گیری

اکنون جنبش دانشجویی در دانشگاه‌های آمریکا به پا خواسته و خواهان قطع این جنگ خونین اسرائیل علیه مردم فلسطینی غزه است.

اما طی حدود یک ماه گذشته، این جنبش به خیزشی تبدیل شده است که هم‌تراز با جنبش اشغال وال استریت و جنبش ضد آپارتاید دهه ۱۹۸۰ و سال‌های ۶۸ است و خاطرات اعتراضات علیه جنگ ویتنام را تداعی می‌کند. از آنجائی که شباهت‌های تاریخی فراوان است، مدیران دانشکده‌ها، مجریان قانون و سیاستمداران در حال دست و پنجه نرم کردن با این جنبش هستند و برای مهار یک شورش سراسری در دوره جدید، پولیس راهی دانشگاه‌ها و سرکوب جنبش دانشجویی کرده‌اند.

با وجود این‌که مقام‌های آمریکا به‌طور دائم از آزادی اعتراض و بیان دم می‌زنند اما در واقع با احساس کوچکترین خطر، برخوردی امنیتی و خشونت‌بار با معترضان دارند؛ همان‌طور که تظاهرات مسالمت‌میز دانشجویان که بیش‌تر با اعتصاب، راهپیمائی، شعار و برپائی چادر همراه بود، با ضرب‌وشتم شدید و بازداشت از سوی پولیس آمریکا مواجه شد.

پولیس طی هفته‌های اخیر در دانشگاه‌های آمریکا اقدام به دستگیری‌های گسترده کرده و گاهی اوقات مجبور شده است برای متفرق کردن معترضان از مواد محرک شیمیائی و شوکر برقی استفاده کند.

شماری از استادان دانشگاه کلمبیا با لباس‌های رسمی در مقابل کتابخانه‌ای در نیویورک تجمع کردند و از رفتارهای اخیر دانشگاه و پولیس با دانشجویان مخالف جنگ غزه انتقاد کردند.

این وضع بسیاری از دانشگاه‌های شناخته شده امریکاست از جمله در دانشگاه کلمبیا. در برکلی و ام‌آی‌تی هم وضعیت مشابهی برقرار است.

جنبش دانشجویی ضدجنگ و حامی مردم بی‌دفاع فلسطین، با وجود برخورد امنیتی پولیس سرکوبگر، نشان داد که نقاب از چهره سیاستمداران امریکائی و همچنین اروپائی برافتد و چهره خشن و جنگ‌طلبی آن‌ها با حمایت همجانیه از جنگ اسرائیل علیه مردم بی‌دفاع نوار غزه، و حمله پولیس آن‌ها علیه مخالفان این جنگ و حامی مردم فلسطین، در معرض دید افکار عموم مردم مترقی جهان قرار گیرد.

در این دوره که جنبش دانشجویی مخالف جنگ و کشتار و حمایت از مردم فلسطین ضمن گستردگی در پهنه امریکا، به کشورهای دیگر همچون استرالیا، کانادا، انگلستان، فرانسه و ... نیز تسری یافته است، دولت‌ها این کشورها بدون اشاره به نسل‌کشی دولت و ارتش اسرائیل در غزه، پرچم راست‌ترین دولت اسرائیل را برافراشته‌اند. آن‌ها در صدد القای «یهودستیزی» به جای «ضد جنگ» و «نسل‌کشی» برآمده‌اند تا جنبش را از مسیر خود منحرف سازند. این در حالی است که بسیاری از یهودیان جهان نیز طی این چند ماه اخیر، جنایت‌های دولت و ارتش اسرائیل را در غزه محکوم کرده‌اند.

با درک این توطئه عبری-غربی، «ودی آرمور» استاد حقوق بین‌الملل تاکید می‌کند که مقام‌های امریکائی و اسرائیلی به‌منظور جلوگیری از گسترش اعتراض‌هایی دانشجویی از ادعاهای یهودستیزی برای خاموش کردن و سرکوب دانشجویان استفاده خواهند کرد و اعمال خشونت و قلع‌و‌قمع معترضان نیز هم‌زمان تشدید خواهد یافت. مقام‌های امریکائی با تجربه دهه ۱۹۶۰ و نقش جنبش دانشجویی ضدجنگ و بیتنام که در نهایت امریکا را ناگزیر به پذیرش شکست کرد و واشنگتن را به سمت اتمام آن جنگ سوق داد، اینک نیز نگران تکرار آن در جنگ دولت اسرائیل در غزه هستند.

جنبش همبستگی دانشجویان دانشگاه‌های امریکا با مردم فلسطین و علیه نسل‌کشی در غزه در حال رشد و گسترش در امریکا و جهان است. هر روز به تعداد دانشگاه‌های امریکائی درگیر در این کارزار افزوده می‌شود، و بنا بر گزارشات تاکنون دانشگاه‌ها در مکزیک، کانادا، جاپان، استرالیا، هندوستان، ترکیه، لبنان، فرانسه، المان، انگلستان و ... بدین کارزار پیوسته‌اند.

اعتراض دانشجویان به حمایت سیاستمداران غربی از اسرائیل که به ارتکاب نسل‌کشی و جنایت جنگی علیه فلسطینی‌ها متهم است و احتمال دارد حداقل نخست وزیر، وزیر دفاع و رئیس ستاد ارتش آن تحت تعقیب دادگاه بین‌المللی کیفری قرار بگیرند، از اوایل آوریل آغاز شد و به بیش از ۱۳۰ دانشگاه تسری یافت. این جنبش جهانی یکی از مهم‌ترین جلوه‌های همبستگی دانشجویان امریکائی با مردم فلسطین است که در قلب ایالت متحده شکل گرفته است.

با توجه به تعمیم خواسته دانشجویان امریکائی در جهت توقف نسل‌کشی ارتش اسرائیل در غزه، افکار دیگر ملت‌ها و به خصوص روشنفکران و افراد تحصیل کرده دانشگاهی در سراسر جهان برانگیخته شده است.

جنبش دانشگاهی و دانشجویی جنبشی برای آزادی و برابری است. دانشگاه مهد علم و آزادی، مهد خرد و دانش است. مطالبه آزادی یک تعهد کلی به آزادی است نه به یک روایت و قرائت ویژه از آزادی.

عدالت‌خواهی یکی دیگر از عناصر اصلی هویت دانشجویی است که هم در بطن فعالیت‌های ضدسرمایه‌داری جنبش دانشجویی وجود داشته و هم در مبارزات ضداستبدادی ملی و مذهبی. عدالت‌طلبی اقتصادی، عدالت اجتماعی و عدالت‌طلبی سیاسی از خصایل مهم این جنبش است.

